

ПОЛИТИКИН

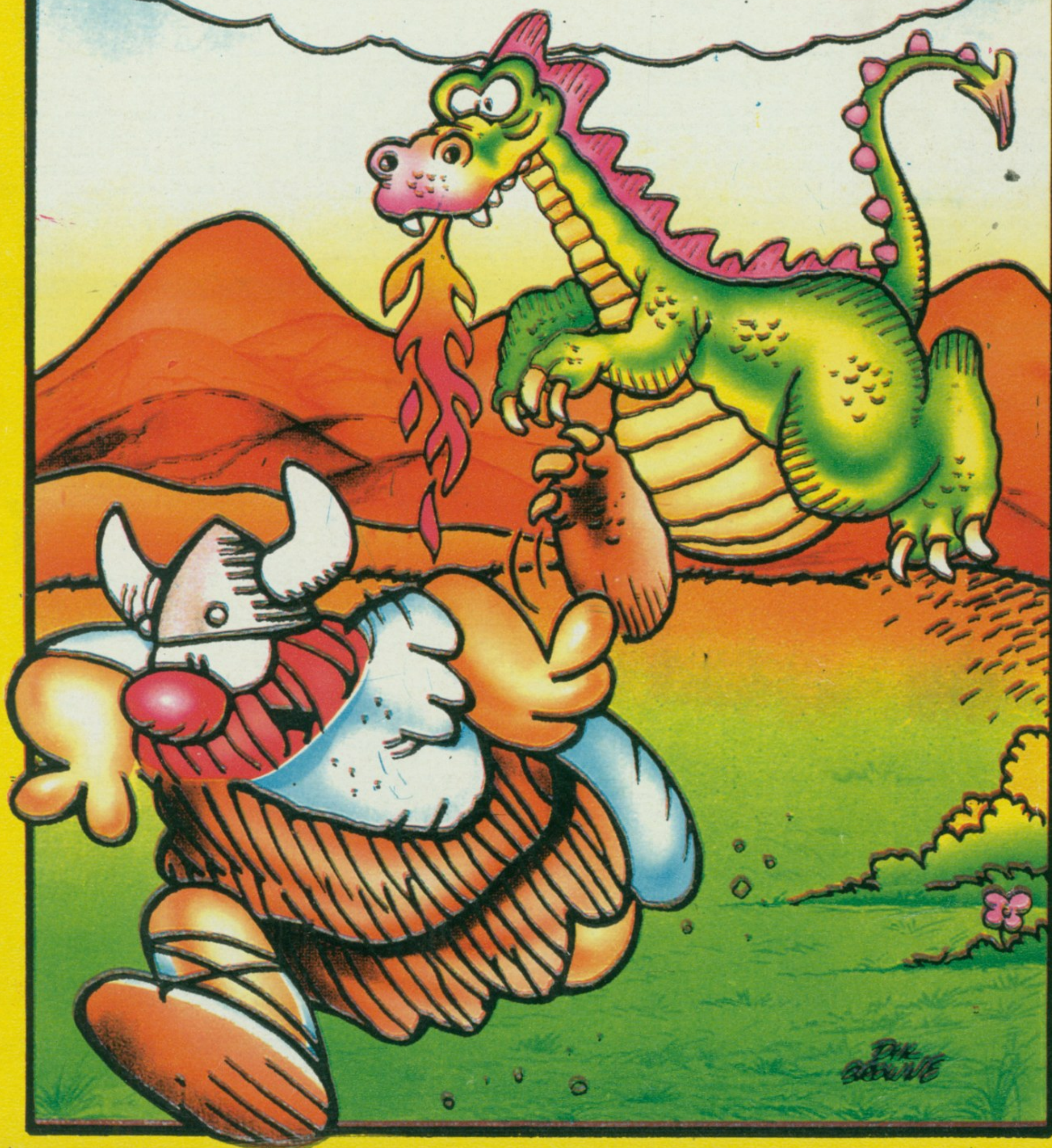
Немачка 2,50 DEM, Француска 4,50 FRF, САД 1,25 USD,
Швајцарска 1,80 CHF, Шведска 10,00 SEK, Норвешка 11,00 NOK,
Грчка 200 GRD

ЗАБАВНИК

31. VIII 1990. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА LII • 13 ДИН. • БРОЈ 2018

ГЕКОН ~ УКЛЕТИ ГУШТЕР:
~ ЗАР ЈА ЧУДОВИШТЕ?

СКОТ ЛЕВИ

ИЗ БРУКЛИНА, САД, БАЦИЛА ЈЕ У АТЛАНТСКИ ОКЕАН БОЦУ СА ПОРУКОМ. ОДГОВОР ЈЕ ДОБИЛА ПОСЛЕ 6 МЕСЕЦИ ИЗ МЕСТА МАЛЕБРИ У ФРАНЦУСКОЈ.

СТАБЛО КАФЕ

КОЈЕ ЈЕ ФРАНЦУСКИ КРАЉ ЛУЈ XIV ДОБИО ОД ХОЛАНЂАНА 1713. ГОДИНЕ, БИЛО ЈЕ ВЕОМА БРИЖНО ЧУВАНО, ПА ЈЕ ЗБОГ НЕГА ИЗГРАЂЕНА И ПРВА СТАКЛЕНА БАШТА У ЗЕМЉИ.

ДИНАТРИМА

ПТИЦА КОЈА НИЈЕ МОГЛА ДА ЛЕТИ А ЖИВЕЛА ЈЕ ПРЕ 50 МИЛИОНА ГОДИНА, БИЛА ЈЕ ВИСОКА ВИШЕ ОД 2 МЕТРА И ЛИЧИЛА ЈЕ НА НОЈА.

Ернест Хемингвеј

(1898-1961)

СЕВЕРНОАМЕРИЧКИ ПИСАЦ, НИЈЕ СЕ УОПШТЕ ОСВРТАО НА КЊИЖЕВНУ КРИТИКУ, АЛИ СЕ ЗАТО У МЛАДОСТИ ВЕОМА ПЛАШИО СВОГА ОЦА КОМЕ СЕ НИЈЕ ДОПАДАЛО КАКО ЊЕГОВ СИН ПИШЕ.

ОГЛЕДАЛО

КОЈЕ ЈЕ СТАВЉАНО НА СПОЉНУ СТРАНУ ПРОЗОРА У XIX ВЕКУ, У САД ОМОГУЋАВАЛО ЈЕ КУКЕВЛАСНИЦИМА ДА СЕ НЕ ПОЈАВЕ ПРЕД ПОСЕТИОЦИМА КОЈЕ НЕ ЖЕЛЕ ДА ВИДЕ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА

●●● из Аустралије, тачније са Тасманијског универзитета, стижу савети за оне који желе да се лише сувишних килограма: треба јести љуту храну. Јер, како је закључио тим стручњака, љута паприка садржи супстанцу капсаицин од које крв у венама „узаври“ и тако у ћелијама сагоре све масне залихе што доводи до смањења тежине.

●●● од десет оних који почну да пију, кажу подаци Светске здравствене органи-

зације, један постаје алкохоличар, а од 10 оних који запале цигарету 9 се временом претвори у страствене пушаче.

●●● у немачком граду Дампу, на Балтичком мору, отворен је ресторан у коме је приступ старијима од 14 го-

дина најстроже забрањен. Најтраженији специјалитети су пица, пржени кромпири и најразноврснији слаткиши. Једине одрасле особе које унутра смеју да кроче су келнери, а њима је газда, уз претњу отказом, забрањено да се мешају у укус и избор малих гостију.

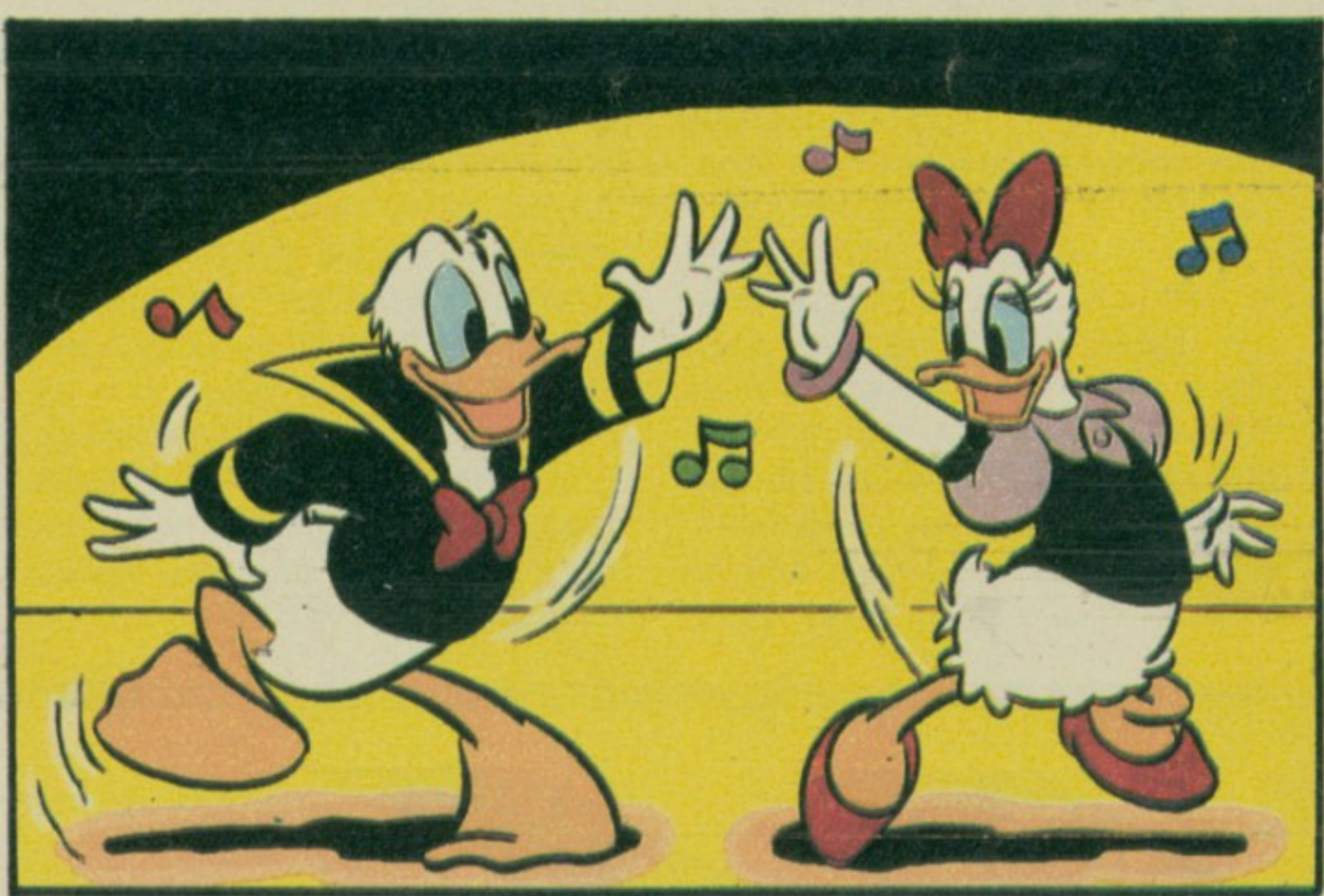
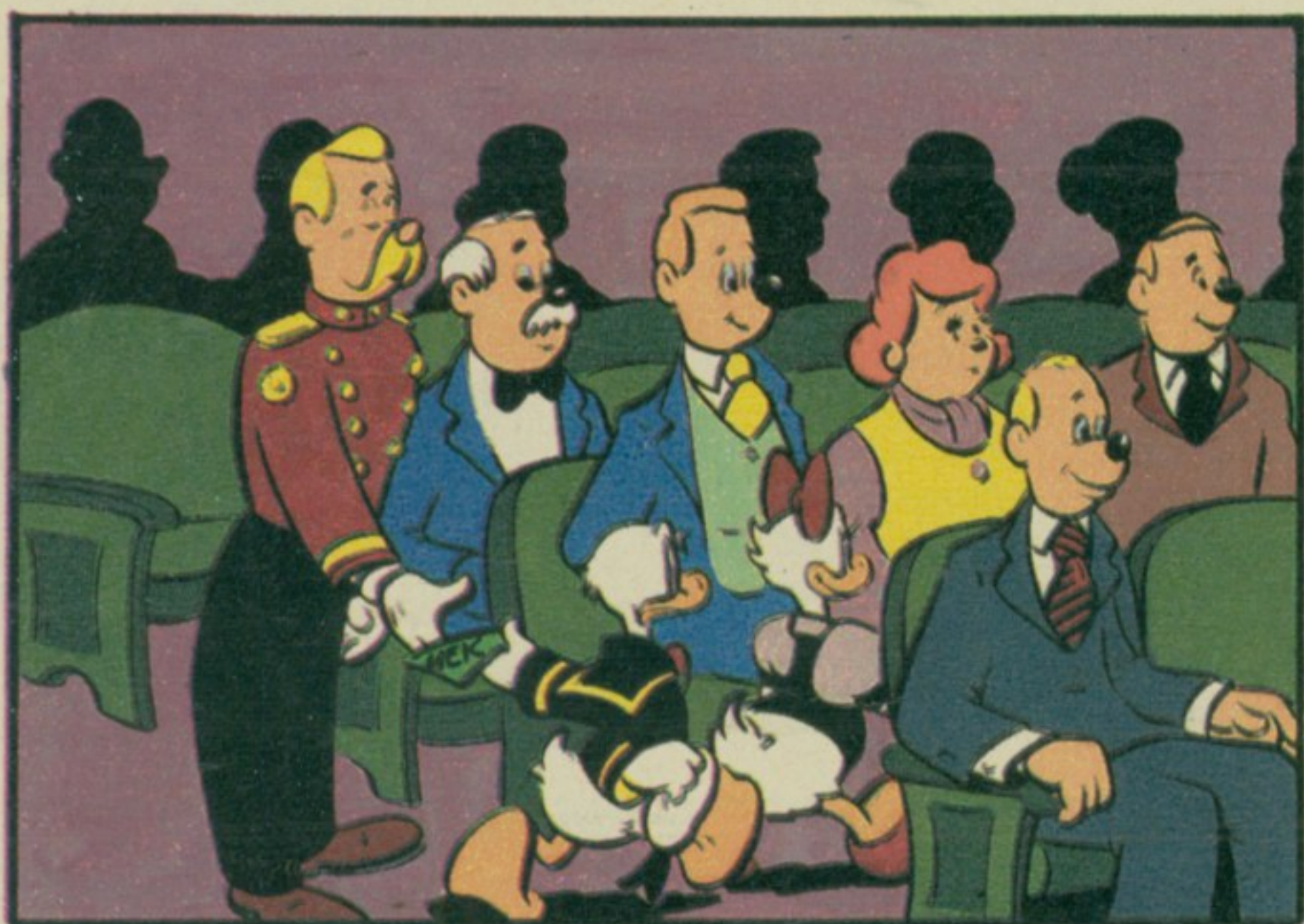
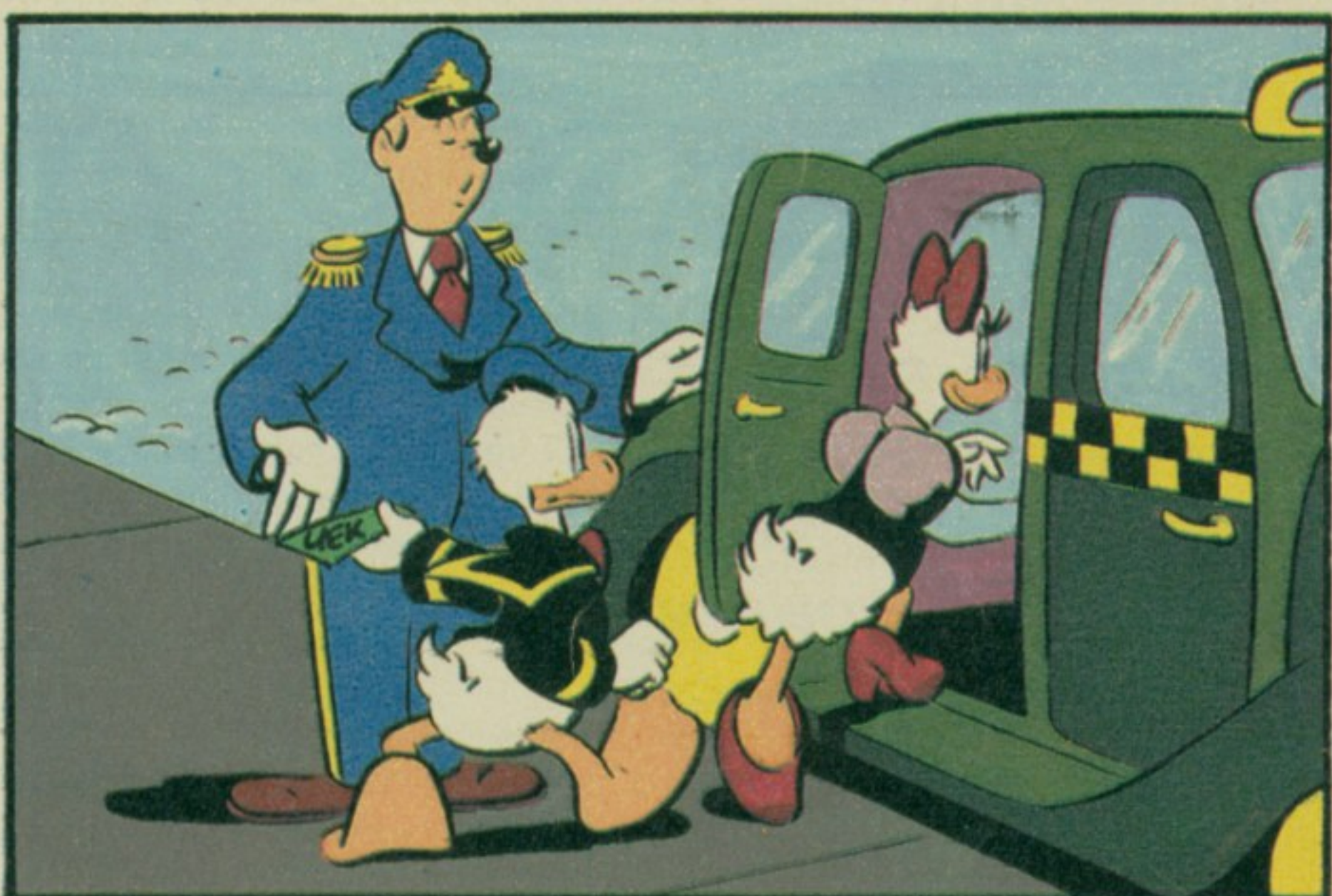
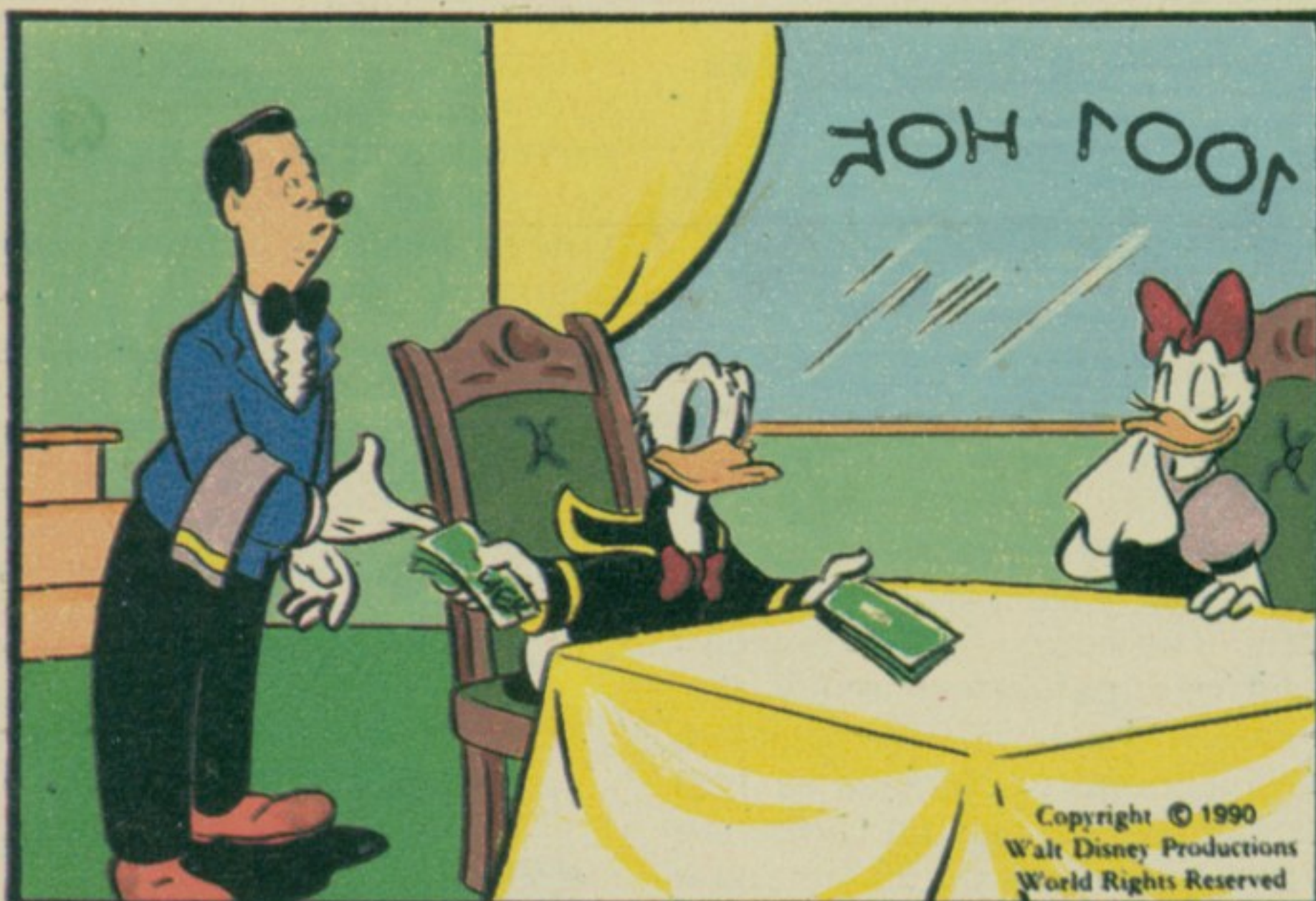
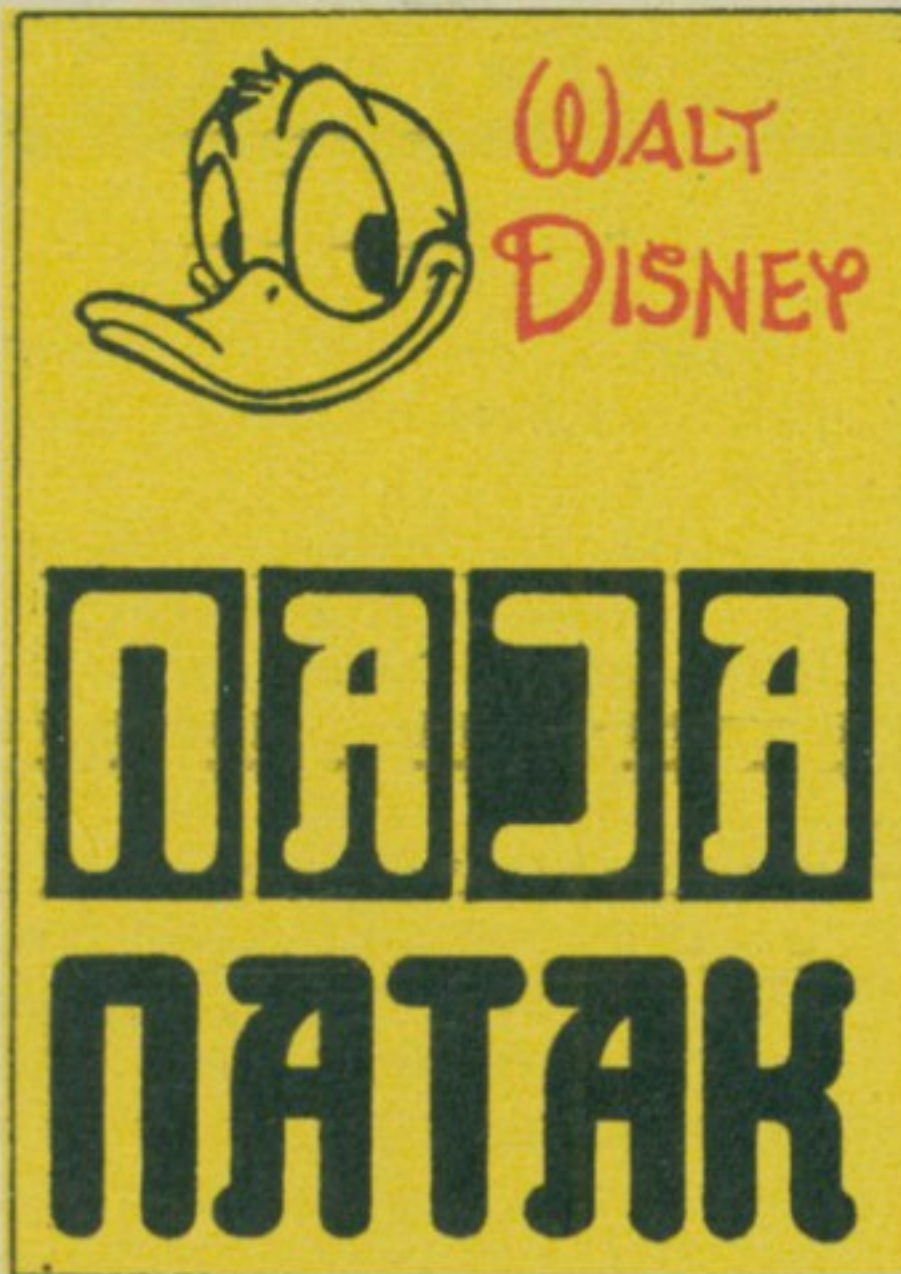

●●● школске власти Лос Анђелеса донеле су решење да се укине летњи распуст. Од сада ће 610.000 ђака наставу похађати три месеца, један ће се одмарати и тако наизменично, целе године.

Разлог за овакву одлуку је што се у овом америчком граду број ђака сваке године повећа за 20.000, а школа нема довољно.

●●● Пијетру Пиколу из Венеције недавно је стигла разгледница коју му је пријатељ из Сан Марина послао за ускршње празнике још давне 1964. године. Раздаљина која раздваја ова два града нешто је већа од 100 километара.

РАЧЛОВИ

НА ЛЕПОМ МОДРОМ

ПОДВОДНИ

ДВОБОЈИ

Један од наших најбољих ронилаца, сјајан скипер и ненадмашан рибар, тридесетдвогодишњи Ријечанин Раул Рончевић неколико пута се нашао у смртној опасности...

Док је барка „Корчуланка“ браздала модром њивом Кварнерског залива журећи према острву Плавнику, између Крка и Цреса, једина два члана посаде – Раул Рончевић и Златко Живковић – проверавали су мреже. Били су последњи дани новембра, право време за лов на ослиће, па још пун Месеца. Планирали су да за тричетири дана напуне фрижидере, али су, за сваки случај, понели хране за недељу дана.

После првог дана задовољно су чистили и слагали мреже: улов је надмашио очекивања. Сутра ће на лигње. Усидрили су се у ували Крушчице на Цресу. Пред зору их је пробудило невреме, југо је подигао велике таласе. Сигурнији заклон нашли су на острвцу Плавнику. Предвече је југо окренуо на јаку буру.

Пуних седам дана Раул Рончевић и Златко Живковић нису смели из кабине ни нос да промолу. Храна им је, мада су бројали сваки залагај, била на измаку. На несрећу, нестало је и бензина па агрегати више нису могли да струјом напајају фрижидере. Уловљену рибу морали су да баце у море. А невреме није имало намеру да престане. Да не би непотребно трошили калорије, по цео дан су немично лежали у кабини.

Десетог дана одлучили су да се искрцају на острво и крену у потрагу за храном. Раул се сетио да ту становници Крка пуштају овце и долазе по њих у пролеће, због вуне и меса. Невоља је, међутим, била што су овце подивљале и права је уметност ухватити бар једну. Ипак, вијајући једну изнемоглу, успели су

да обезбеде храну за неколико дана. Онда су морали у хајку на другу, мада им се смучила полужива овчетина без хлеба.

Двадесет седмог дана бура је кренула у потрагу за новим жртвама...

Стокрака нема на напада

Догађај се збио пре три године, а Раул Рончевић, данас тридесетдвогодишњи инструктор у АСУ-јевој Наутичкој академији на Муртеру, вели да је тај догађај још једна потврда да се море мора поштовати и да је то једини начин да се на њему опстане.

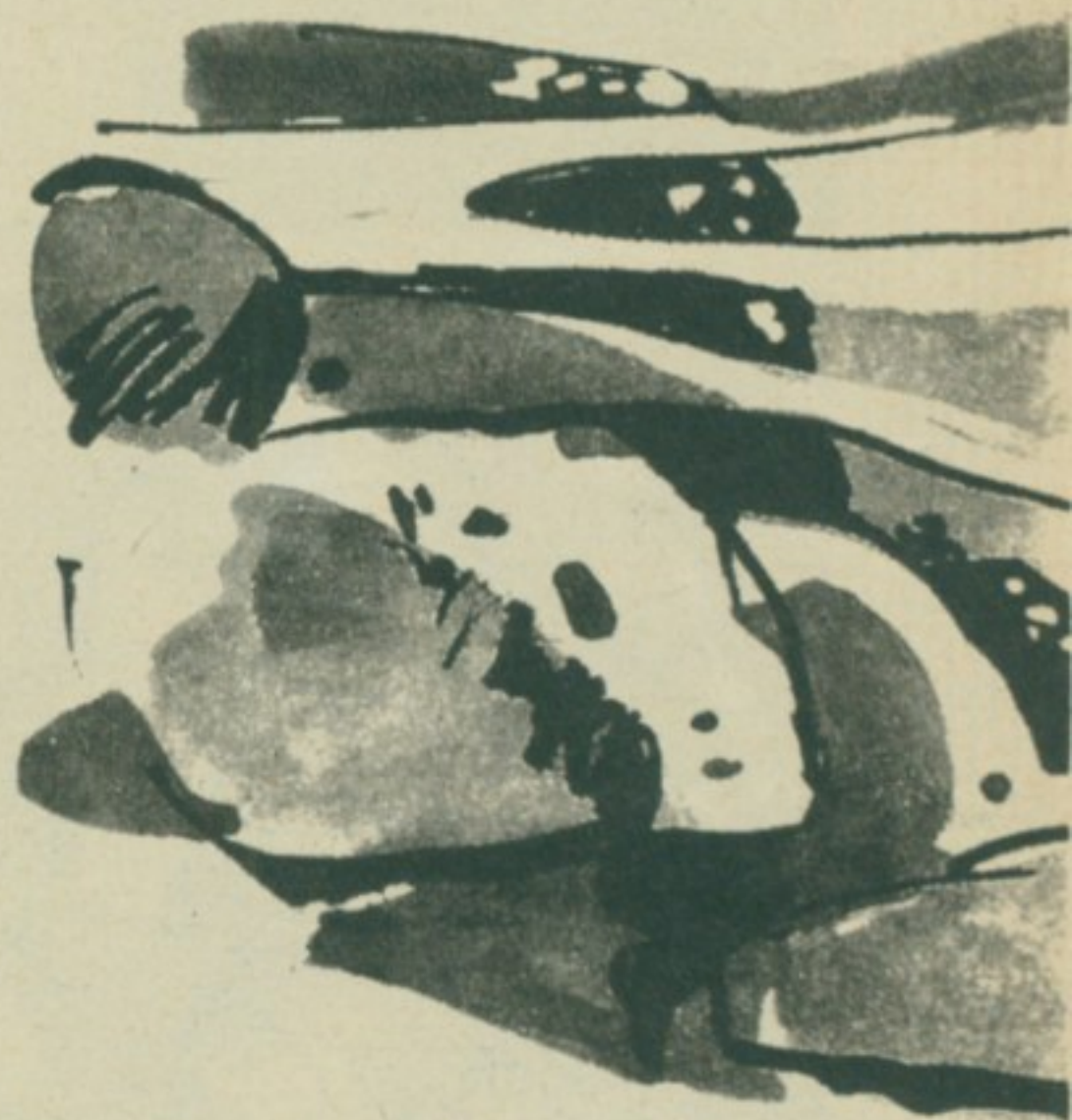
Човек који је море почео да „учи“ у шестој години – као мали на броду барба Перишића, предратног скипера у Италији и Француској – један је од најбољих ронилаца на Јадрану. Успео је да додирне дно на дубини од 68 метара и умногоме упозна свет и те како различит од нашег, копненог.

– На мору, пре свега, тражим мир и тишину – каже – и покушавам да се чвршће вежем с природом. Одлучујућу улогу у трагању за равнотежом између човека и света који заузима две трећине наше планете има љубав... Ја волим море у свим облицима. И кад ми, на пример, на једрилици поломи главни јарбол и покида сва једра и кад се

суочим с нимало пријатним становницима морских дубина...

Овом приликом, специјално за наш лист, Раул Рончевић говори о случајевима када га је само искуство спасло да не остане вечити заробљеник морских дубина.

Случај први: Ронећи у Бивљу, приобалном делу код Ријеке, на дубини од око тридесет метара, у једној рупи је спазио део хоботнице. Успео је да јој зада ударац великим ножем и удаљи се док она не испусти мастило. Јер, рањена хоботница никада не умире у рупи. Вратио се после десетак минута и, запањен, посматрао како се големо чудовиште извлачи из свог склоништа. (Касније је утврдио да је била тешка преко десет килограма и висине као он – око 185 центиметра.) Желећи да јој зада коначан ударац, изгледа да је преценио своје способности и она га је, неочекивано, напала. Скинула му

ОВО
НИСТЕ
ЗНАЛИ

Ненси се враћа кући

Одмах после побољшавања односа између СР и ДР Немачке без посла је остало 6500 овчарских паса који су

до тада чували границу између ове две земље, посебно Берлински зид. Срећом, само хиљаду од њих издресирано је да напада људе и не могу се „преваспитати“, па морају да остану изоловани. Све остале је западнемачко друштво за заштиту животиња удомило код породица, љубитеља паса. На слици вучјак Ненси, снимљен само осам дана пошто је нашао нови дом у кући Гинтера Гислера, са његовим једноипогодишњим синам Никијем.

ЈАДРАНУ

је аспиратор и маску. Дубина је и даље била око тридесетак метара.

Ошамућен, несвестан да су сви човекови покрети на тој дубини прилично успорени, био је препуштен на милост смртоносних липака. На срећу, уз њега је пливао колега Легах. Прикрао јој се и напао је ножем не би ли њену пажњу скренуо на себе. У међувремену је Раул успео да претоме немани сопствени аспиратор и маску и после жестоке борбе хоботница је савладана...

Угор је изишао из рупе

Случај други: На Корнати-ма, тражећи одмор након једне исцрпљујуће регате, по-

желео је да загледа у дубине овог вероватно најлепшег архипелага на Јадрану. Крстарећи кроз чудесан свет флоре и

фауне, у једној рупи је спазио угора, по човека нимало безбедног становника морских просторана.

Два хица која је испалио из пушке за подводни риболов нису погодила циљ, али су довољно разбеснела животињу да је она добрим делом изишла из лукотине и кренула према рониоцу. Двобој је наликовао борби човека с удавом, само што се ово догађало двадесетак метара испод морске површине а човек је, ипак, копнено биће.

Раул Рончевић, који је већ имао неколико сусрета с угором, успео је да му ножем зада неколико удараца. Вода је прокључала од крви, покрета запењених супарника. И кад је већ мислио да ће и из овог мегдана изићи као победник, Раул је остао без кисеоника: аспиратор се одлепио с лица. Последњим остацима свести неколико пута је сјурио сечи-во у већ малаксало тело животиње. И онда, и сам несвестан својих поступака због недостатка кисеоника, успео да се докопа аспиратора...

Јунак наше приче каже, на крају, да су то ретки случајеви кад га море умало није изневерило. Не воли о томе да говори јер сматра да се човек, углавном, насилнички понаша према њему и да, уместо да га чува и сачува, свакодневно чини злочине. Од загађења воде до рибокрадица које, без гриже савести, бацају динамит немилосрдно уништавајући животињски и биљни свет.

— Хоћу да верујем да смо ми поморска земља а не само земља поред мора — исповеда се човек који је пет шестина свог живота предао мору.

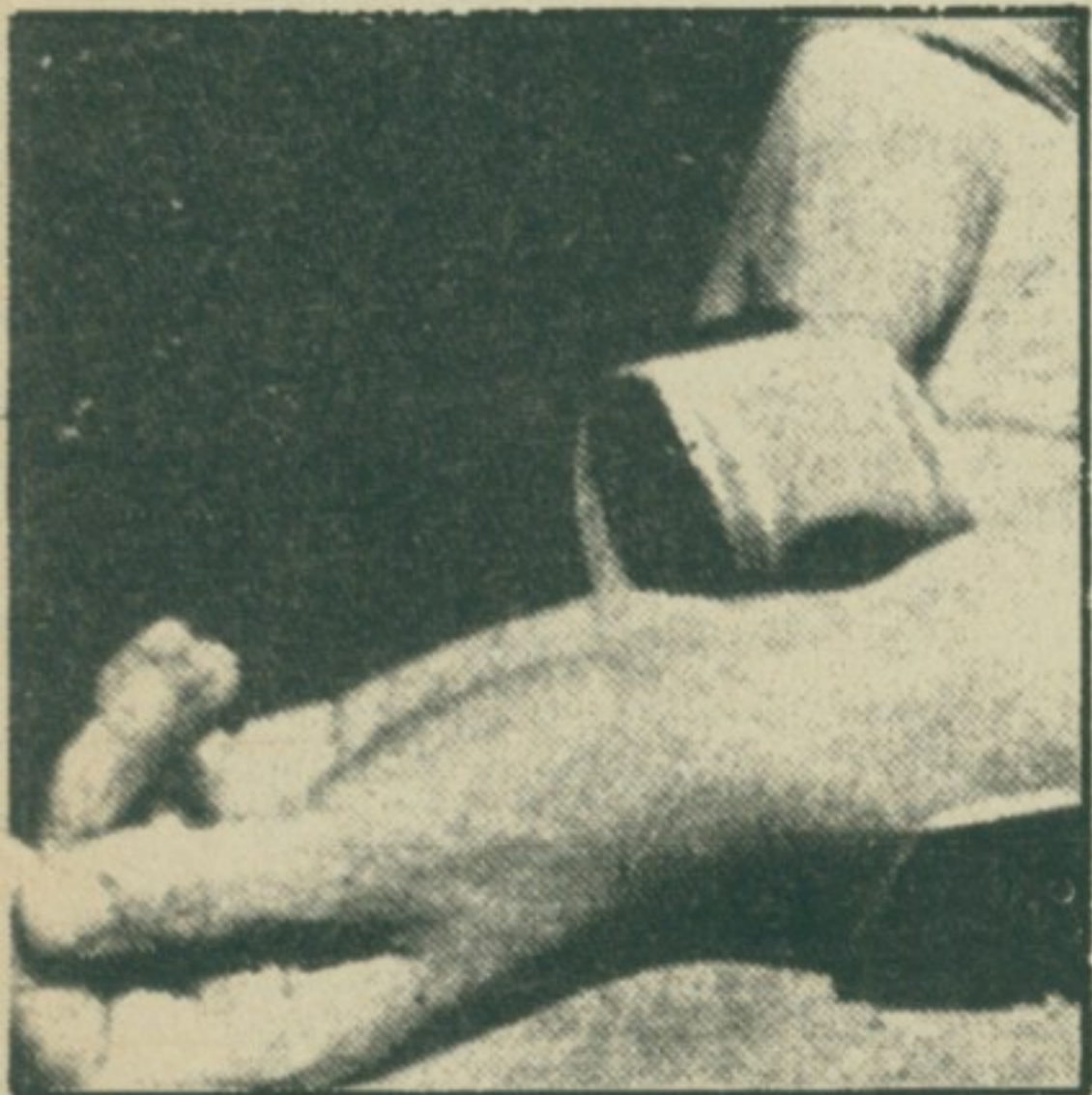
П. Милатовић

Илустровао: Брана Јовановић

А сад и кинепрес

Волфганг Глаубит, лекар из Берлина, препоручује еластичну гумену наруквицу

која спречава муку и повраћање при путовању аутомобилом, возом, авионом и, свакако, бродом. Деловање „кинепреса“ заснива се на томе што притиска тачно ону активну руку у корену шаке која је повезана са центром за повраћање у великом мозгу. Резултат: осетљивост тог центра за мучнину се знатно смањује.

Притисак на осетљиву тачку врши се помоћу дугменцета од пластичне масе уграђеног на одређеном месту наруквице.

Наруквица против морске болести већ се може набавити у Немачкој.

Заслужни – штрајкачи

До пре пет година у Великој Британији било је 30.000 телефакса, апарата помоћу којих се на даљину могу слаати текстови и цртежи. Данас их је више од пола милиона! Овако наглој порасту популарности телефакса допринео је, кажу, и велики штрајк британских поштара у септембру 1988: писма нису ишла, али је зато телефон радио и пословни живот наставио се без муке само за оне који су имали телефакс.

Очигледно, правим системима и штрајкови иду напреду.

ЛИФТОВИ
ПОСТАЈУ
ПАМЕТНИ

СПРАТ

ВЕК 21.

Доживљај број 1: притиснули сте позивно дугме, али лифта нема па нема. Бесни, кренете пешке узбрдо. Нисте прешли ни десетак степеника, кад чујете „шкљоц“ – лифт стигао. Појурите доле, а он вам побегне

испред носа: неко га је позвао с горњих спратова.

Доживљај број 2 (чест у хотелима и болницама): заједно с још неколико људи чекате испред лифта. Један стиже, за вас нема места. Нека, мислите ви, гледајући у светлеће бројке: ево, спушта се и други. Тек што није стигао. Ђавола! Лифт силази само до првог спрата и опет се враћа горе јер аутоматски уређај „сматра“ да је на позив из приземља већ одговорено.

Доживљај број 3: најзад сте ушли у лифт и пењете се. Малтене на сваком спрату лифт стаје, чека неко време, па наставља пут. Очигледно, неко је на тим спратовима притиснуо дугме, а кад му је досадило да чека, кренуо је пешке. Што је тиме вама продужио вожњу – није га брига.

Овакве и сличне секирације с лифтовима доживео је свако од нас. У не тако далекој будућности оне ће поста-

У овој 29-спратној згради у САД испробавају се лифтови за облакодере

14,

Правог напретка, очигледно, нема без правих лифтова. Око тога већ одавно лупају главу они најразвијенији и најбогатији

ти немогуће. Треба само причекати да се по целом свету прошире нови „интелигентни“ лифтови, какве данас пројектују стручњаци у САД, Јапану и Немачкој и који у понеким модерним зградама већ превозе путнике.

Уместо садашњих „глупих“ аутомата, саобраћајем у зградама са више лифтова управљаће компјутери. Захваљујући њима, време чекања пред црвеном лампицом скратиће се на минимум.

Командант флоте лифтова

Ево како то у пракси изгледа. У десетоспратној згради, рецимо, постоје два лифта. Оба су тренутно у приземљу. У први лифт улазе два човека, један притиска дугме за осми, а други за девети спрат. Кабина полази, брзином од три секунде по спрату, с тим што заустављање траје најмање пет секунди.

У тренутку када лифт пролази први спрат, један станар са деветог спрата притиска позивно дугме да би сишао. Лифт број 1 већ иде тамо, али пошто он мора претходно да стане на осмом спрату, компјутер позива лифт број 2. Тиме ће се станару с деветог спрата време чекања скратити за две секунде (или и више, зависно од тога колико је његов комшија хитар при изласку из лифта на осмом).

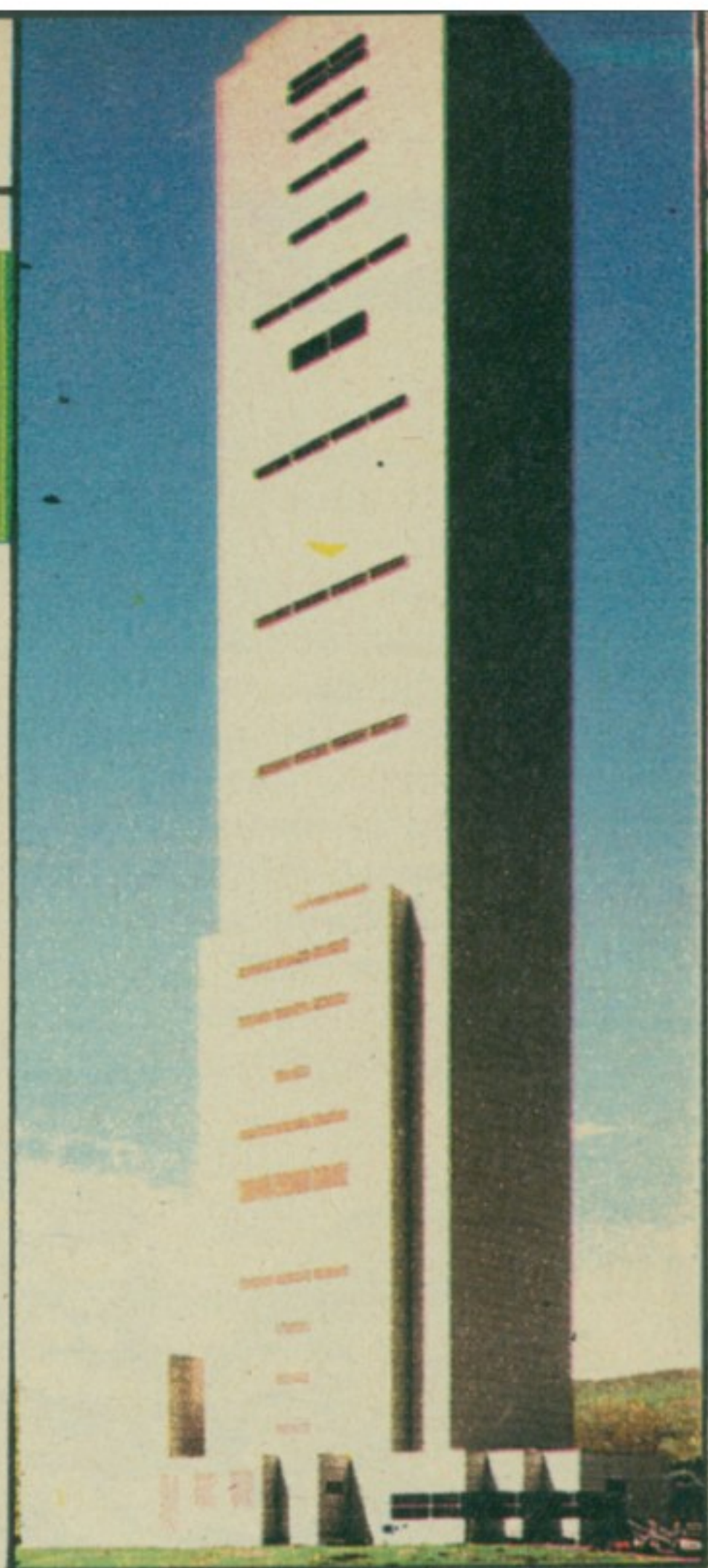
Ни то није све. У часу кад је кабина број 2 на другом спра-

ту стиже нови позив, овог пута са десетог спрата. Шта сад? Ако би број 2 преузео и тај позив, више не би био „нон-стоп“.

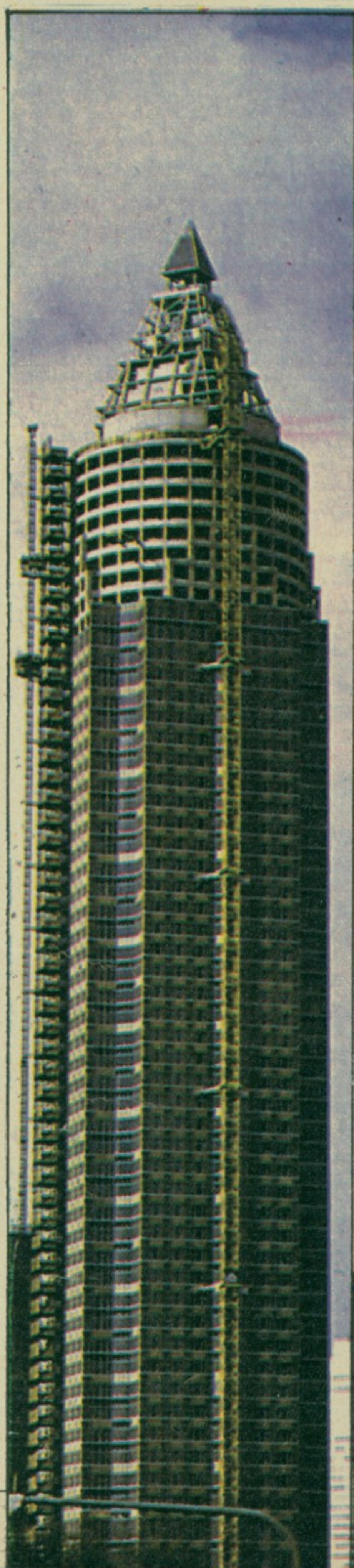
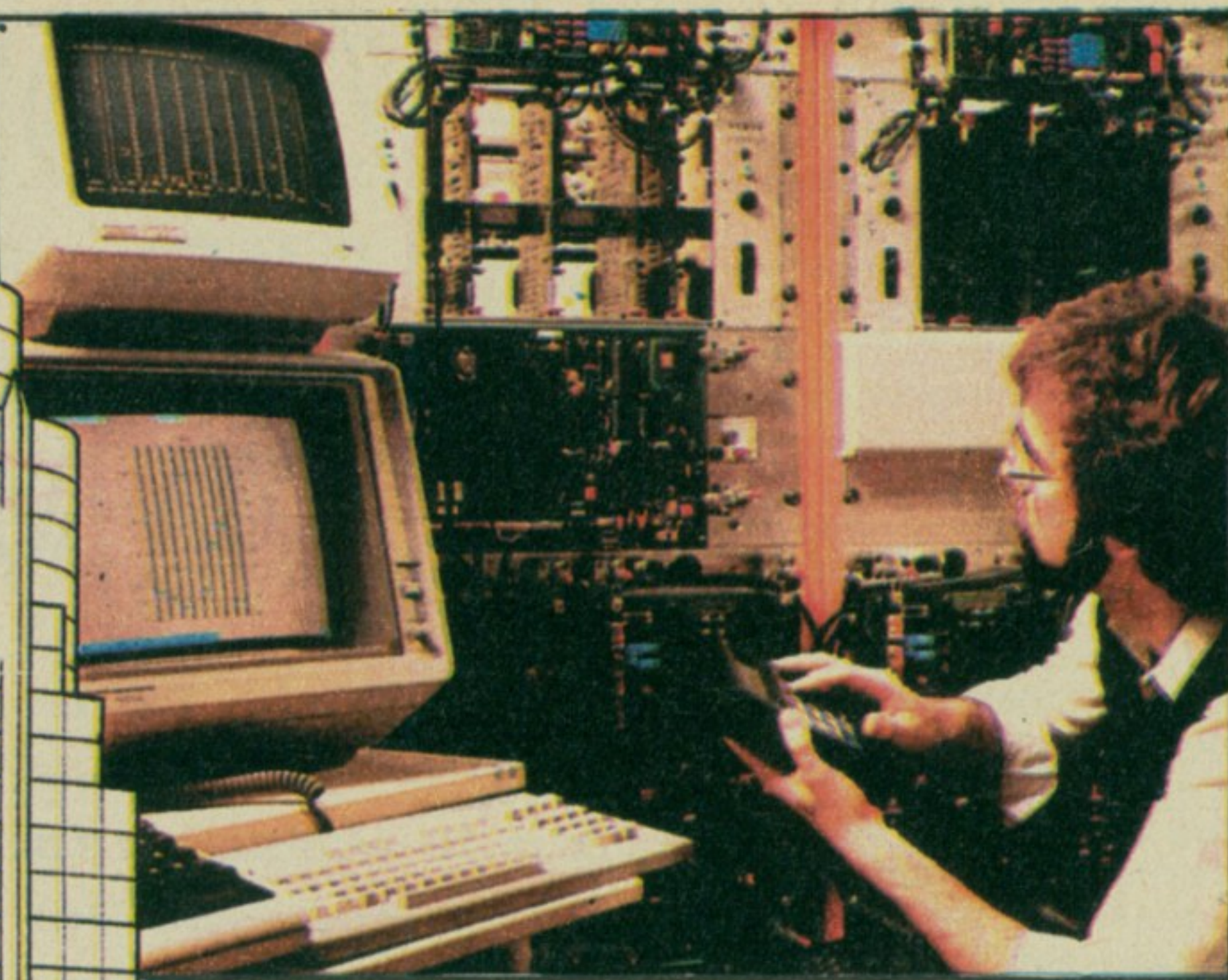
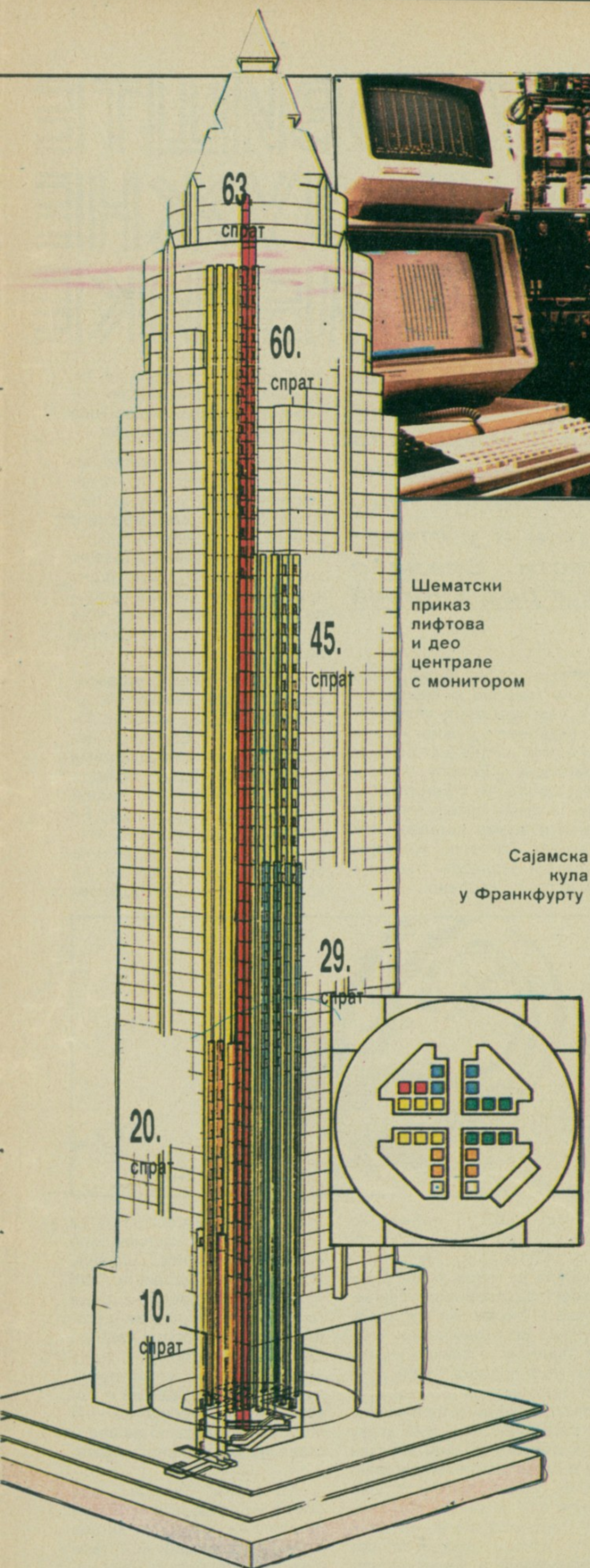
Зато га рачунар ослобађа стајања на деветом спрату и шаље га право на десети, где ће стићи за само 24 секунде. Путника с деветог спрата преузеће број 1, који ионако иде доње.

Три секунде након што је донет тај нови „ред вожње“ неко на шестом спрату притиска дугме за „горе“. Којем је од два лифта боље поверити тај најновији позив – покушајте да израчунате сами. Само имајте у виду да ће компјутер најбољу одлуку о томе донети за мање од секунде, а да је одлука зависила од вас... без увреде, станару са шестог спрата више би се исплатило да крене пешице.

Све ове заврзламе ипак су дечја игра у поређењу с оним што се догађа у модерним пословним облакодерима, где саобраћа читава „флота“ лифтова. Ипак, захваљујући микропроцесорима, сензорима и другим чудима технике, и ту превоз путника иде као по лоју. Паметне машине служе се такозваним бонус-малус системом. То значи да из секунде у секунду прикупљају и упоређују све потребне податке – положај кабине, жеље путника у кабини и оних на спратовима – и на основу тога сваком поједином лифту додељују позитивне и негативне поене. Позив ће се упутити лифту који у датом тренутку има највише „плусева“. На тај начин компјутеризовани лифтови могу за исто време да превезу 50 одсто више

Стаклене кабине омогућавају широке видике спречавајући клаустрофобију. Помажу чак и слике природе по зидовима обичних лифтова

путника него класични лифтови исте снаге и величине.

Добар пример за то је новосаграђена „сајамска кула“ у Франкфурту. Са 256 метара висине и шездесет спратова то је највиша пословна зграда у Европи. Свако јутро у њу нагрне преко 3.000 чиновника – а ипак, просечно време чекања на лифт износи само 19 секунди. Укупно двадесет лифтова подељени су на „експресне“ и „локалне“, „брзе“ и „путничке“, по угледу на железницу. Неки возе само до 29. спрата, други кроз доњу половину зграде пројуре без заустављања и опслужују спратове од тридесетог навише.

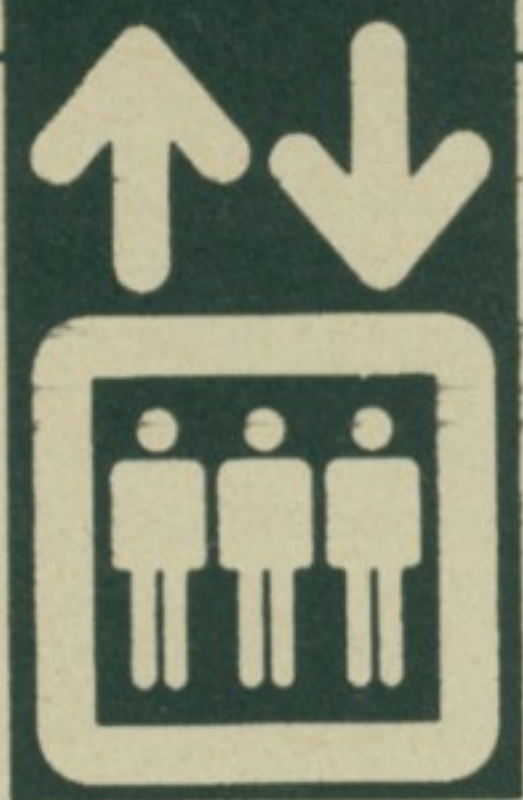
Што је најважније, систем је еластичан и лако се прилагођава потребама. Ако се на одређеним спратовима зграде одржава нека седница или саветовање, електроника бележи појачани промет и одмах одређује да се већи број кабина зауставља на тим спратовима. На електронској табли у приземљу, по потреби, означава се да лифт тај и тај превози учеснике саветовања тог и тог. Ако службеници осигуравајућег завода у подне иду на ручак у експрес-ресторан на 16. спрату, или ако они из адвокатске канцеларије петком завршавају посао пола сата раније, све се то „упрограмира“. Кад службеници нагрну из канцеларија, већ их чека неколико лифтова с отвореним вратима. Гужве пред лифтом овде су, тако рећи, непознат појам.

Магнетни погон

Последња реч технике су инфрацрвени сензори. Мерећи телесну топлоту, они сигнализирају компјутеру колико људи чека пред вратима лифта. Захваљујући томе првенство добијају они спратови где је највећа навала. Штавише, пошто се на исти начин оцењује и број путника у кабини, компјутер настоји да од више кабина пошаље ону у којој има највише слободних места. Сензори су лек и против оних нестрпљиваца које смо поменули на почетку. Ако неко притисне позивно дугме па оде, лифт неће застајати на том спрату.

Невоља код веома високих зграда може бити брзина кретања. Велика већина европских лифтова креће се брзином од 1–2 метра у секунди, али ако се треба попети на педесети или осамдесети спрат, тако мала брзина значила би велики губитак времена. У

америчким облакодерима експресни лифтови јуре брзином од осам метара у секунди. То је отприлике и граница издржљивости просечног човека. Ако нисте увежбавани за пилота, врло је вероватно да ћете из таквог лифта изаћи мрштећи се, гутајући плувачку и с болом у ушима. Промена ваздушног притиска сувише је нагла.

Другачија решења биће неопходна за „Аерополис“ – облакодер од 500 спратова који Јапанци већ увелико пројектују на обали Токијског залива. Та невероватна грађевина биће висока око два километра – четири и по пута виша од данашње највише зграде света, „Сирсовог“ облакодера у Чикагу. Да би у разумном року стигао до врха, лифт ће морати да јури као да је из пушке испаљен. Зато ће ваздух у кабинама највероватније бити под притиском, као у авионима, а путници ће улазити и излазити кроз посебне барокоморе, сличне онима за гњурце, у којима ће се организам привикавати на промену притиска.

И сам погон лифта биће другачији. Данашњи лифтови крећу се по принципу који је измишљен још у прошлом веку. Кабина виси о сајли, сајла је пребачена преко точка у поткровљу, мотор окреће точак, а на другом крају виси противтег. Сада се у САД озбиљно експериментише с такозваним линеарним или магнетским погоном који елиминисе све покретне делове. Лифт се са стране ослања на две усправне шине чији се делови наизменично магнетизују, одоздо навише или обрнуто. Како се креће магнетно поље – тако иде и лифт. Хабање је много мање, кварови су ретки, одржавање јефтиније, а лифт се креће бешумно и без икаквих трзаја. Сајла на крову кабине остаће још само ради сигурности.

Сигурне Отисове кочнице

Него, кад је о сигурности реч... јесте ли од оних које хвата паника при помисли да би лифт могао да се заглави између спратова? И за вас

има добрих вести. Пре свега, такви застоји догађаће се све ређе јер сви осетљиви делови лифта опремљени су сензорима, па компјутер уочава могући квар још пре него што се догоди. Ако се ипак догоди – из звучника у кабини одмах ћете зачути глас дежурног мајстора који вам обећава да ће хитно предузети мере да покрене лифт. Патите од клаустрофобије? У будућности биће све више провидних лифтова, по могућности са спољашње стране зграде, какви су већ данас чести у САД. У њима се човек не осећа „жив закопан“ јер има видик на све стране и сви виде њега. Чак и трикови као што су насликани пејзажи или огледала на зидовима кабине – кажу психолози – много доприносе мирнијем расположењу путника у непомичној кабини.

Ама (рећи ће неки паничар друге врсте), не плашим се ја да ће лифт стати, него да ће пасти! Кажете, држе га магнети, а шта бива кад нестане струје? И сајла може да пукне! Не бојте се. За такве случајеве још 1854. године Елајша Отис, амерички пионир лифтова, пронашао је сигурносне кочнице. Постављене на угловима кабине, оне се у случају пуцања ужета аутоматски ослоне посебном „папучом“ о бочне носаче и спречавају да кабина падне.

Истина, још у прошлом веку неки надобудни проналазач саопштио је да је изумео савршенији систем који ће Отисове кочнице послати у музеј: кочење помоћу ваздуха. Потребно је само да између кабине и зида шахта у коме се она креће постоји савршено „дихтовање“. Тада ће кабина лежати на великом ваздушном јастуку, а пошто се ваздух тешко сабија, она не може да падне, него само да се полако, нежно спусти, као да упада у паперје.

Била је то кобна заблуда коју је 1879. године осам недужних људи платило животом. Приликом свечано најављиване демонстрације у Бостону кабина се заиста ослонила на „ваздушни јастук“ и истог тренутка, услед наглог пораста притиска у шахту, на неколико нижих спратова врата су се отворила. Сабијени ваздух је „исцурио“ и кабина је пала као ђуле. Произвођачи лифтова су се вратили добрим старим Отисовим кочницама. По свему судећи, оне ће се налазити и на магнетском, компјутеризованом, „интелигентном“ лифту 21. века.

С. С.

ЧУДОВИШТЕ ИЗ ЈУЖНЕ АМЕРИКЕ

Једна новинска подвала

Јавност је била силно узбуђена јер је изгледало да створење из митологије постоји и у стварности. Спадало је у род харпија

Године 1784. читав Париз је говорио о фантастичном чудовишту које је било ухваћено у Јужној Америци и које је требало да буде пренесено у Европу. Угледни лист *Courier de L'Europe* објавио је сјајан цртеж тог створења и веома детаљан опис његовог изгледа, животних навика и околности под којима је било ухваћено.

„Чудовиште је нађено на обали језера Фагуа у краљевству Санта Фе, Перу. Искрснуло је током ноћи с намером да прождире свиње, краве и бикове из тог краја. Дугачко је готово четири метра, лице му је слично човечјем, уста широка, зуби дуги пет центиметара; рогови дуги шездесет центиметара слични су роговима бика, има длаку која досеже до земље; уши дуге десет центиметара сличне су ушима магарета, два крила слична онима код слепог миша, дужина његових ногу износи шездесет пет центиметара а канџе двадесет, има два репа, од којих је један веома савитљив и снабдевен беочузима који могу да

зграбе жртву, а други се завршава сурлицом која му помаже да је убије, читаво тело прекривено је крљуштима.

Чудовиште је ухватила већа група људи који су му наместили замку у коју је оно упало. Заплело се у мрежи и донето је вицекраљу живо. Он му је сваког дана давао за храну по једног јунца, једну краву и једног бика, а уз то и по три или четири свиње, које су његова најомиљенија храна.

Да би се избегло утоваривање сувише великог броја стоке за његову исхрану током превоза у Европу, вицекраљ је наложио властима дуж читавог Перуа да воде бригу о потребама тог јединственог чудовишта које ће најпре бити пребачено на обалу Хондураса и ту укрцано на брод за Хавану. Одатле ће кренути ка Бермудима, затим

према Азорским острвима да би три недеље касније било искрцано у Кадису, Шпанија. Из Кадиса ће чудовиште бити пребачено до престонице, да га виде краљ и чланови његове породице. Постоји нада да ће бити ухваћена и једна женка, да врста не би изумрла у Европи. Изгледа да је посредни врста харпија, за које се до сада сматрало да представљају митолошке животиње.

Чудовиште никада није стигло у Кадис, зато што уопште није ни постојало. Читава прича, са свим својим детаљним описима, била је најобичнија подвала – мада никада није поуздано установљено ко је то урадио и зашто.

ПРОСТО НЕСХВАТЉИВА ПРОНИЦЉИВОСТ

Фебруара ове године полиција из Глендејла у Калифорнији издала је саопштење у коме се каже да је Дејвид Кристијан Ејгер умро под сумњивим околностима. Наведена званична изјава дата је неколико дана пошто је тело нађено на улици, од главе до пете умотано у изолир траку. ■

КОМШИЈСКА ПАТКА

У извесним случајевима уопште није довољно да човек љуби само ближњег свога. Каткада је врло важно да љуби и комшијског кућног љубимца или, у најмању руку, да га ни по коју цену не прегазе. Ово последње догодило се Морису Озмонду из Норт Олмстеда у Охају. Озмонд је, тврди, сасвим случајно, прегазно вољену патку свог комшије. Комшија је поднео кривичну пријаву, а судија Мориса осудио на два месеца „добровољног“ рада за добробит општине. ■

ТАЈНА ДОКТОРА ЦЕМСА БЕРИЈА

Доктор Цемс Бери, пензионисани војни лекар, умро је у Лондону 25. јула 1865. у седамдесет трећој години. Током своје дуге и успешне каријере, проведене углавном у Индији и Јужној Африци, био је веома омиљен међу својим колегама и пацијентима. У млађим данима, због своје запањујуће лепоте, прочуо се као освајач женских срца, а причало се како се једном приликом посвађао са једним официром због неке жене и изазвао га на двобој.

Истина о доктору Берију откривена је тек након његове смрти.

Доктор Бери био је – жена. И не само то: постхумни преглед показао је да је у својим младим годинама докторка Бери родила дете.

Ко је, заправо, била докторка Бери остала је загонетка све до данас. Године 1808, кад јој је било шеснаест година, примљена је као студент медицине на Единбуршки универзитет под именом Цемс Бери. Очигледно, чак ни у студентским данима нико није сумњао да је Цемс Бери девојка.

Једно од могућих објашњења гласи да је она, доживевши љубавно разочарење у младости, одлучила да остатак живота проведе као мушкарац.

Шта се десило са дететом то је још једна тајна коју је однела у гроб на коме је било исписано име које је носила највећи део свог живота – доктор Цемс Бери. ■

НАЈВЕЋИ ЛАЖЉИВАЦ НА ЗЕМЉИ

Прича Луја де Ружмона о „тридесетогодишњем боравку међу аустралијским људождерима“ изазвала је праву сензацију. Научна друштва позивала су га да држи предавања о својим доживљајима, а једна његова воштана фигура у природној величини била је постављена у Музеју мадам Тисо у Лондону. Године 1898. Ружмон је у магазину „Wide World“ описао како је, доживевши бродолом на северозападној обали Аустралије, учествовао на људождерским гозбама, саградио кућу од бисерних шкољки, послао флоту пеликана који су носили поруке на шест језика и јахао на корњачама тешким 250 килограма. Исто тако тврдио је да се излечио од грознице спавајући у кожи мртвог буфала. Кад је раскринкан као лажљивац, неустрашиви Луј одједрио је у Јужну Африку и ту одржао многобројна предавања, рекламирајући себе као највећег лажљивца на земљи. ■

БРУКА

Била би то сасвим обична пљачка да није уби боже непријатна по оштећену страну. Прошле године лопови су упали у административну зграду једне компаније у Риму и из ње изнели готовину у вредности од 25.000 долара. Шта му је ту непријатно изузев очигледне штете? Речена компанија иначе производи сефове и нарочита врата против провалника. ■

ЧЕМУ ПОЛОВИЧНО РЕШЕЊЕ?

С округом Берлингтон у Њу Џерсију ствари стоје овако. Од сада па надаље власти више неће засадити ни једно једино дрво на својој територији. Разлог? Неки пијани или неопрезни возач улету у стабло, унесрећни се или погине, а онда он или његова родбина ту же окружну администрацију. Питање: чему половишно решење? Што лепо нису затворили све путеве на територији округа? ■

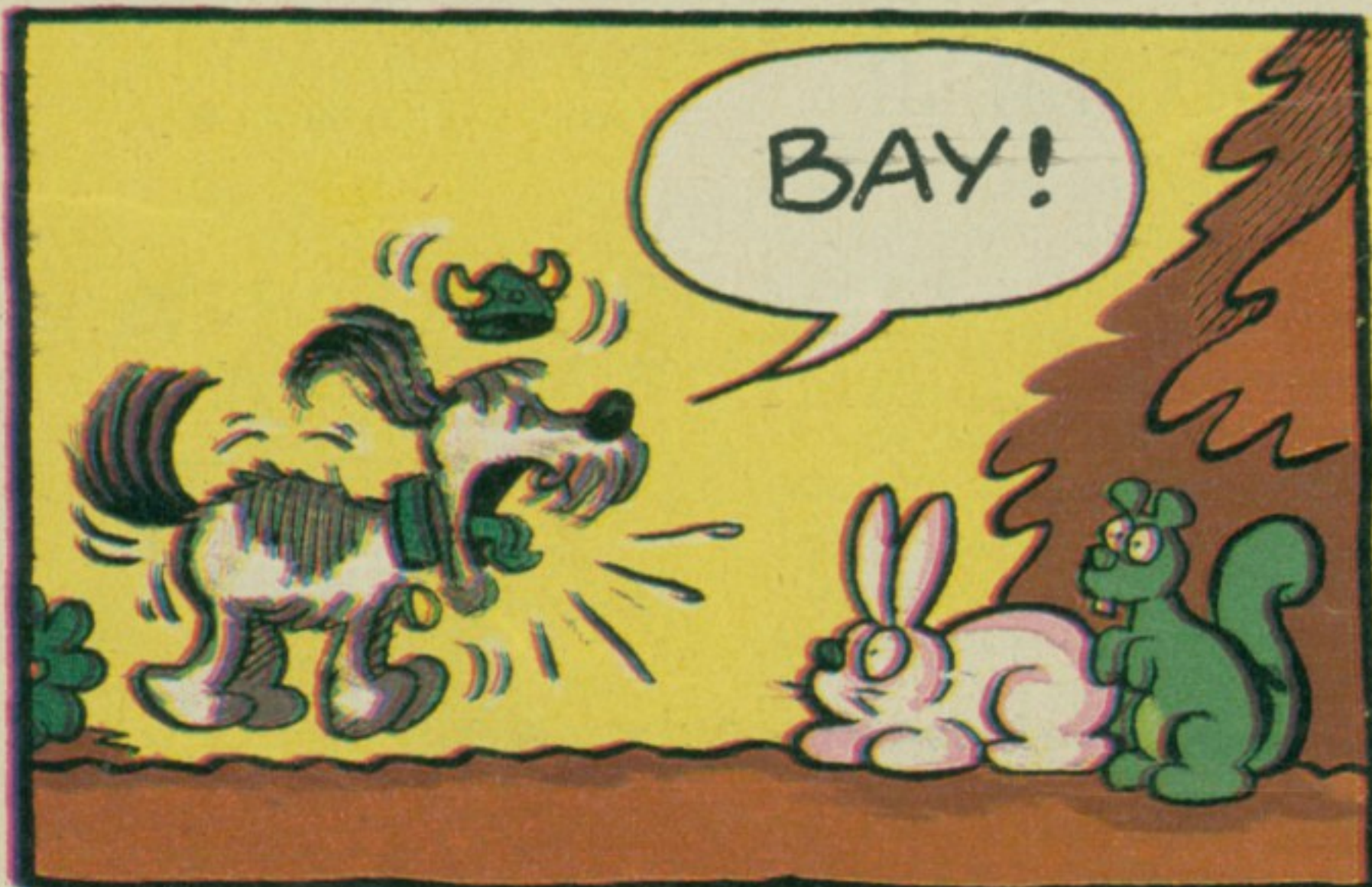
КОМПЈУТЕРСКА ГРЕШЧИЦА

Компјутер је са листе пореских обвезника из Маскогија у Оклахоми насумице одабрао извесног Ларија Рајта за једног од поротника на суђењу за убиство. Једина зачкољница: испоставило се да је Лери Рајт првооптужени у наведеном случају. ■

DIK
BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

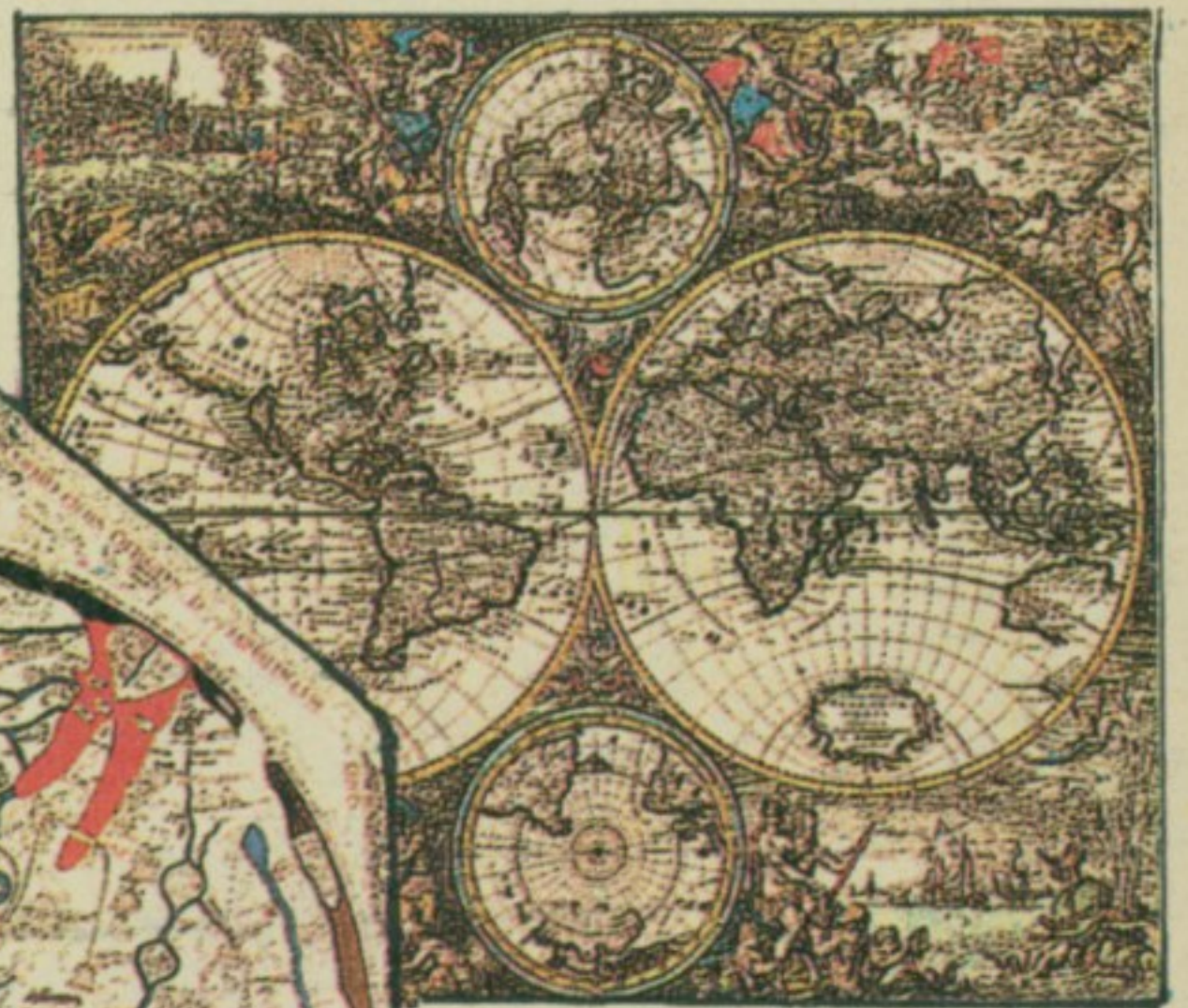
ГЕОГРАФСКА КАРТА – РУДНИК МАШТЕ.

УРОЛИЈА

МАПЕ

„Зачарана
географија“,
хумористичка мапа
Велике Британије с
краја 17. века

Марра Мунди (мапа света) из 13. века на којој је центар Јерусалим. Власништво је катедрале у Херфорду, а тренутно је изложена у Британској библиотеци. На њој су сцене из Библије, историја и легенда.

Волео бих када бих умео да испричам причу као што то може географска карта. Ниједна прича није драматичнија од силовитих обала Аласке. Ниједан роман нема више заплета од кривудавих брзака Амазона. Ниједна бајка или легенда нису убедљивије од моћног свс дочења Нила. Ниједан запис на надгробном споменику не одражава тугу бескраја боље од беле пустоши Сибира или непрегледног песка Сахаре. На мапи видимо све: историју, природу, живот...

Увек сам волео мапе: њихову лепоту, њихову вредност, њихову маштовитост, чак и њихову уображеност. Људи се заваривају да помоћу мапа уобличавају свет, мисле да га познају. А, у ствари, баш мапе најбоље показују зависност људи од места.

Мапе говоре много о свету, али још више о нама самима. За грчког историчара Херодота центар света била је Грчка. За старе Римљане, наравно, Рим. А у затуцаном средњем веку то је био Јерусалим. Чак и када смо почели да приказујемо свет на научној основи астрономи су закључили да је најбоље место за нулти меридијан – замишљени центар Земље – баш Гринич код Лондона у Британији која је тада била највећа поморска сила.

Учени људи су, још од доба Грка из 4. века пре наше ере, знали да Земља има облик лопте, али је обичан народ то заборављао. Тако је за неке Земља била равна, баш као мапа, и имала ивице преко којих је могло да се падне.

Неке ране мапе приказују Земљу на леђима огромних

слонова. Осећај да свет треба да има чврсту подлогу задржао се до нашег времена.

Једном, после неког предавања о астрономији, жена из публике пришла је научнику да то питање с њим истера на чистац. Земља, рекла му је, лежи на оклопу циновске корњаче. На његово питање на чему стоји та корњача она је одговорила: „Наравно, на још већој корњачи.“ На следеће питање на чему почива та још већа корњача жена је узвикнула: „Ништа вам не вреди! Корњаче су све до дна!“

Овај разговор вођен је усред 20. века!

Мапе су наше најстарије штиво, старије од књига. Оне су поставиле ствари на место. Пре њих острва су пловиле, градови ишчезавали. Наравно да мапе још увек имају белих мрља – неистражених и необележених предела – као и наше знање, али их ми попуњавамо маштом.

Нетачне мапе показале су се драгоценим за велика географска открића. Географ Птоломеј (90–168) сматрао је да се Европа и Азија протежу на површини већој од половине Земљине кугле, а не да заузимају тек десет процена та читаве њене површине као што знамо данас.

Птоломејева процена била је на снази тринаест векова и помогла је Кристифору Колумбу да убеди краљевски пар Фердинанда и Изабелу како може лако пловећи према Западу да стигне на Исток. На сву срећу, ту негде испречила се Америка.

Краљеви су се играли мапама као што ми данас играмо друштвене игре. Јер, мапе

су омогућиле постављање граница, а границе су биле одлични поводи за ратове. Мапе се нису увек допадале владарима који су поручивали њихову израду. Крајем 17. века пред тачном мапом Француске краљ Луј XIV је узвикнуо да му је она одузела више територија него што их је он освојио ратовима.

Чак и данас политичке мапе приказују свет онако како је нама мило и драго. Кинеска мапа Индије не слаже се са индијском мапом Индије јер је Кина, бар на папиру, узела себи већи део Хималаја него што јој припада. Мапа Екватора приказује ову државу двапут већу од њене стварне територије – оно што је 1941. изгубила у рату с Перуом није желела да прикаже и на мапи.

Ја могу да се заборавим гледајући мапу. Волим обли-

ке и линије Земље. Када гледам мапу, Анди ми одузимају дах. Океани ми хуче у ушима. Чујем како реке, преко разних предела, јуре у правцу мора да би се с њима стопиле.

Мапа је рудник маште. На мапи ми Аустралија делује као сироче. Острва тугују окована ланцима. Стара Африка стално се подиже да би је Европа увек гурала назад.

„Помоћу мапе може се путовати целим светом без трошкова и замора, без неудобности од врућине, хладноће, глади, жеђи“, написао је Сервантес, аутор чувеног романа „Дон Кихот“.

И понекад, могу да додам са своје стране, без ограничења које намеће стварност.

Клеј Морган

Приче иза границе времена:
СИГНАЛИ ИЗ БУДУЋНОСТИ

ПОМОЋ СВЕШТЕНИКА ИЗ ВАВИЛОНА

*Да у сну није доживео сусрет
с особом која је живела пре
више од три хиљаде година,
археолог Хилпрехт вероватно
никада не би решио необичну
загонетку. Али, то је само јед-
на од неколико сличних при-
ча...*

Овако је уметник из
Вавилонa представио
њиховог господара
неба и земље – Бала

Једне вечери, средином
марта 1892, Херман Хил-
прехт, професор асирио-
логије на универзитету у Пен-
силванији, седео је у свом ка-
бинету замишљен и незадо-
вољан. Два парченцета ахата,

драгог камена, на којима је
био некакав запис, упорно су
чувала своју тајну. У храму
Бала, у Нипуру, нађено је
много сличних делића овог
камена, али њему су били јас-
ни једино цртежи на њима.

Ова два парчета професор
је сматрао деловима прстена
и утврдио да потичу из време-
на између 1700. и 1140. годи-
не старе ере. И, пошто је на
једном од њих нашао клинас-
тим писмом исписано КУ, за-
кључио је да припадају вави-
лонском краљу који се звао
Куригалцу. На његову велику
жалост, друго парче камена
више је упућивало на оне де-
лиће који још нису били раз-
врстани. Ближила се поноћ,
професор је прекинуо с ра-
дом и пошао у кревет. Заспао
је брзо и уснио чудан сан: уг-
ледао је високу и витку сре-
довечну особу у дугачкој
одежди – личила је на свеш-
теника из Вавилонa!

– Пођи са мном – рекао је
свештеник дајући му знак ру-
ком да га следи.

А онда су заједно полетели
кроз време и простор... да би
најзад стигли у једну просто-
рију с благом – у храму по-
свећеном богу Балу. Ту се на-
лазио дрвени ковчег за чува-
ње драгоцености, а читав под
у виду мозаика био је покри-
вен парчићима ахата и лапис-
лазулија. Пратилац му је тада
рекао:

– Два парчета драгог каме-
ња који те муче део су једне
целине, али то није прстење.
Међу даровима које је краљ
Куригалцу (1300. године старе
ере) поклатио Баловом хра-
му нашао се и један заветни

Винстону Черчилу је некакав унутрашњи глас више пута на-
говестио опасност

Насловна страна „Магазина за сваког“ из 1918. везана за рубрику у којој новинар Јуџин Лил наговештава нови светски рат

СВАКО ИМА ШЕСТО ЧУЛО

Према једном истраживању из педесетих година које је спровео В. Е. Кокс из Чикага, у возовима које је задесила несрећа тога дана било је мање путника него обично. Да би дошао до података, Кокс је од железничких компанија широм земље прибављао извештаје о броју путника у тим возовима. Занимао га је њихов број у тренутку несреће, као и тачан број путника више недеља уназад. Тако је воз „Џорџијан“, који саобраћа на релацији Чикаго – Источни Илиноис, на дан несреће 15. јуна 1952. имао само шест путника. Претходних недеља било их је 68, 60 и 70. Други пример односи се на воз Чикаго – Милвоки – Сент Пол који је у тренутку несреће 15. децембра 1952. имао 55 путника. У насумце изабраним данима пре тога било их је увек преко сто, што значи 50 одсто више него оног дана кад се несрећа догодила.

Кокс је закључио да људи, свесно или несвесно, у одређеним приликама избегавају да седну у воз, аутобус, авион...

(„Journal of the American Society for Psychic Research“, 1956)

цилиндар начињен од ахата. Управо у то време ми свештеници добили смо задатак да направимо пар наушница од ахата за статуу бога Ниниба. Нашли смо се на муци јер нисмо имали више тог камена. Није нам остало ништа друго него да заветни цилиндар исечемо на три дела. Сваки од тих делова садржи део оригиналног текста посвете. Прва два прстена употребили смо као наушнице за статуу бога. Два делића која управо проучаваш припадају њима. Спојиш ли их на прави начин, видећеш да сам ти рекао истину. Трећи прстен добићеш од осталих парчића. Ако их ниси нашао у току ископавања, нећеш их никада ни наћи.

После овога свештеник је нестao. Чим се пробудио, Хилпрехт је навалио на посао... И кад је најзад успео да споји све делове, добио је натпис: „Богу Нинибу, сину Бала, свом господару Куригалцу, првосвештеник Бала поклања ово.“

(Sylvan Muldoon: „Psychic Experiences of Famous People“)

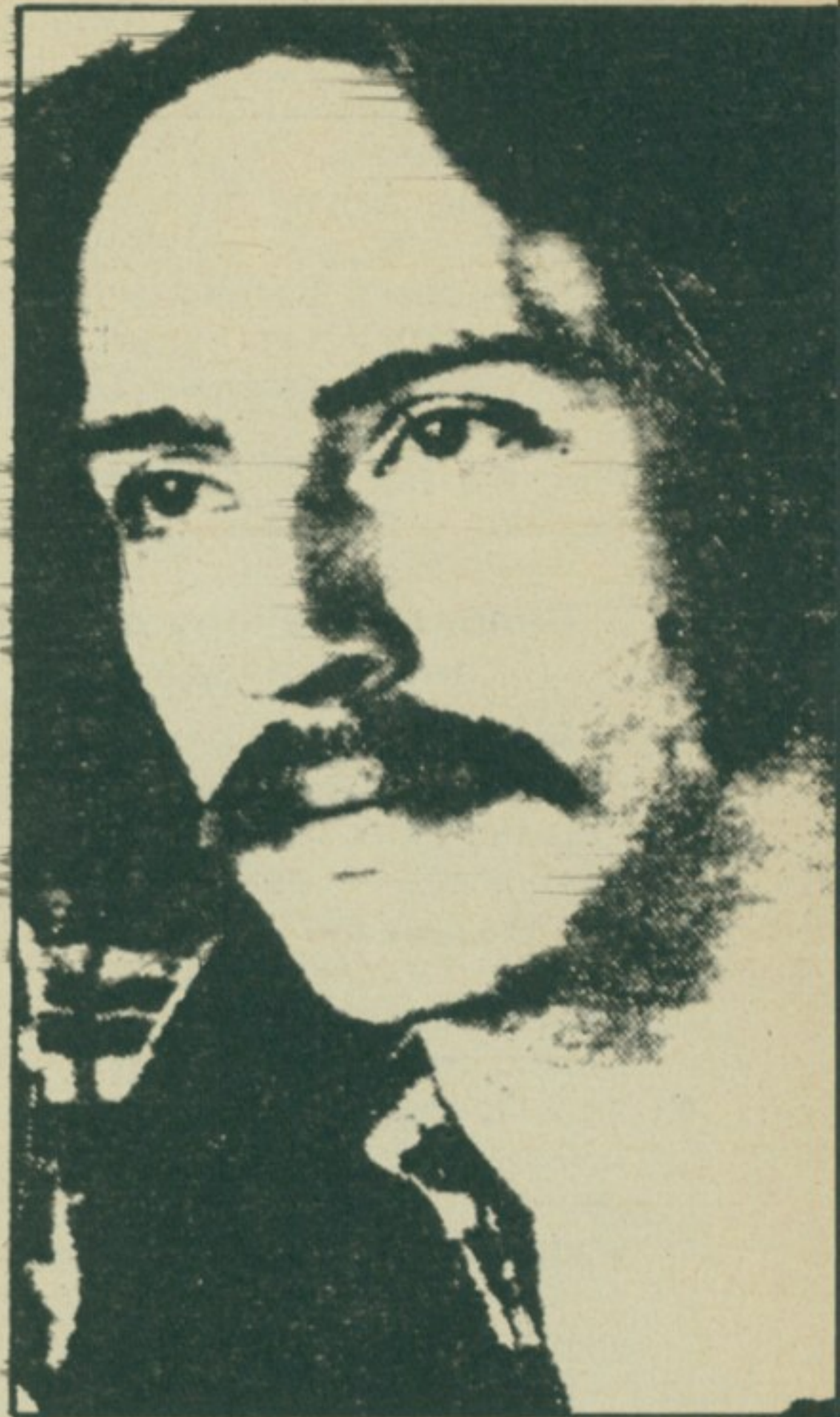
Да ли је свет могао да буде другачији?

Средином августа 1918. Јуџин Лил, новинар из Америке, написао је текст под насловом „Рат 1938“ који је објављен септембра исте године у „Магазину за сваког“ (Everybody's Magazine). Било је то пред крај Првог светског рата, у ствари рат се завршио само два месеца касније.

У свом напису Лил наглашава да ће се Немачка, уколико није поражена до те мере да нема изгледа да се опорави, поново дићи и изазвати још страшнији рат!

Пролазиле су године и почеле су да круже гласине како Немачка у тајним скровиштима има огромне резерве оружја и да припрема нека нова, још делотворнија средства за употребу у ратним условима. Посебно су забрињавале вести о томе како је, под изговором да се ради о спортским активностима, око педесет хиљада младића укључено у војне вежбе. Умножавали су се и „клубови“ аеронаутичара, а пилоте су у редовној настави оспособљавали и за ваздушне борбе. Најзад се сазнало и то да Немачка има двадесет милиона војника, добро наоружаних и спремних за акцију...

Све је то до танчина описао Лил у свом чланку и то са запањујућом прецизношћу. Погрешио је једино годину почетка новог рата – и предвидео је капитулацију Француске и Велике Британије пред Хитлером 1938. у Монаку.

Нико му није веровао: Дејвид Бут

Жртве Хитлера, као што је познато, биле су потпуно неприпремљене. А да је пророчанску моћ Лила бар неко озбиљно схватио, можда би и читав свет данас изгледао другачије. („American History Illustrated“, 1976)

Пакао у мирном бродоградилишту

Године 1932. двојица немачких новинара – Бернارد Хатон и фотограф Јоахим Брант – добили су задатак да обиђу бродоградилиште у Хамбургу и направе репортажу. Посао су брзо обавили, али у тренутку када су колима напуштали бродоградилиште, зачули су звук авиона а одмах затим и грмљавину противавионске одбране. Почеле су да праште и бомбе, настао је прави пакао. Бернارد и Хатон одлучили су да се врате. На улазу су запитали чувара да ли му је потребна помоћ, на шта их је овај погледао запрепашћено. Тек тада су њих двојица схватила да унаоколо влада мир...

Чим су стигли у редакцију, одјурили су у лабораторију да развију филм јер је Брант све време шкљоцао апаратом, али на њему није било ништа од оног ужаса. Кад су уреднику испричали шта су доживели, он је само вртео главом убеђен да су превише попили...

Пре него што ће избити Други светски рат. Хатон је напустио Немачку и настанио се у Енглеској. Ту је 1943. у новинама видео слике ваздушног напада на Хамбург. И опис и слике одговарали су ономе што су он и Брант „видели“ једанаест година раније.

(Bernard Hutton: „On the Other Side of Reality“)

Склоните вечеру док прође напад!

За време Другог светског рата становници Лондона постали су, због честих ваздушних напада на овај град, ако не равнодушни, а оно бар прилично несмотрени. То није важило и за председника владе Винстона Черчила који је по природи био храбар и није дозволио да га застраше Хитлерове бомбе. Али, некакав унутрашњи глас више пута му је наговестио опасност и он је знао да сачува главу.

Једном приликом док је вечерао са тројицом министара у Даунинг стриту 10, традиционалној резиденцији председника владе у Лондону, почео је ваздушни напад... Черчил није дозволио да то поквари вечеру. Скочио је, одјурio у кухињу и рекао куварица да склоне храну и сићу у склониште а затим се вратио гостима. Само три минута касније на зграду је пала бомба и потпуно уништила само кухињу!

Черчил је имао обичај да у току ноћи обилази батерије за противваздушну одбрану. После једне такве посете својим војницима, уместо да по обичају седне одмах иза шофера, сео је на супротну страну. И док је аутомобил јурио мрачним улицама Лондона, негде је експлодирала бомба. Од ваздушног удара аутомобил се опасно нагнуо на ону страну где је седео шофер и сигурно би се у брзини преврнуо да Черчил својом тежином није одржао равнотежу.

(„The Unexplained: Mysteries of Mind Space and Time“, књига 2)

Распућин је могао да зна...

Године 1925. Луси Хемон, видовњак звани „Гроф“, прорекао је енглеском краљу Едварду VIII да ће остати без круне због жене коју ће неизмерно волети. Једанаест година касније, 1936. умро је енглески краљ Џорџ V и на престо је дошао његов син Евард VIII. Владао је само 325 дана, а онда је морао да се одрекне круне јер су влада и Парламент били против њего-

вог брака са Американком Волис Симпсон која је била обична грађанка и уз то два пута разведена.

За Хемона се чуло још раније, када је новинару Виљему Т. Стуру препоручио да не путује бродом средином априла 1912. године. Сед се бавио феноменима психе, али се није обзирао на Хемонovo упозорење и укрцао се на „Титаник“.

И много раније, 1905. Хемон је прорекао судбину Распућину, такође видовњаку. Рекао му је „да ће умрети од отрова, ножа и метка“, а гроб ће му бити ледена Нева.

Распућин је имао веома јак утицај на породицу цара Николаја II, нарочито на царицу. Учествовао је у постављању и смењивању војних заповедника и министара који су 1914. склопили заверу против њега верујући да ће, ако га уклоне, спасти монархију и династију. Завереници су покушали да убију Распућина ножем, али нису успели. Две године касније, 29. децембра, кнез Јусуфов позвао га је на вечеру на којој му је у јело и пиће сипао отров. Пошто отров није деловао, Јусуфов му је пуцао у леђа... И, као што је Хемон прорекао, на крају су га бацили у Неву.

(Omar V. Garrison: „The Encyclopedia of Prophecy“)

Десет дана кошмара

Двадесеттворогодишњи Дејвид Буџ почео је наједном, из ноћи у ноћ, да сања исти сан: прво би чуо како се гасе снажни мотори, а затим видео како авион губи висину, пада и нестаје у пакленом пожару... Овај кошмар трајао је десет ноћи заредом.

Дејвида је сан прилично измучио и нешто му је говорило да ће се несрећа заиста догодити. Управо зато у уторак 22. маја 1979. телефонирао је Федералној ваздухопловној управи на међународном аеродрому у Синсинатију да их упозори, описујући до танчина место несреће. Позвао је чак и једног психијатра са Универзитета Синсинати да неко не би помислио да је луд.

Двадесет шестог маја један „ДЦ-10“ срушио се на међународном аеродрому у Чикагу. Била је то највећа несрећа у историји америчког ваздухопловства: погинуло је 275 особа. И тек кад је све прошло, стручњаци су утврдили да опис места несреће из Дејвидовог сна одговара аеродрому у Чикагу.

(„The Unexplained: Mysteries of Mind Space and Time“, књига 1)

Припремила С. Ивановић

ЈОШ ЈЕДНО ЧУДЕСНО

ЕЛЕК

У

ТЕЛУ

Сваки човек има природно струјно коло у свом организму, а помоћу њега може да се излечи од разних болести, тврде неки исцелитељи, али и неки озбиљни научници. Проверите сами да ли је тако!

Ако сте уморни, исцрпљени, малаксали, изнервирани и „под стресом“ – све уобичајена стања за људе данашњег времена – постоји начин да све те тегобе решите за само пола сата. Тако бар тврде искрени поборници методе „биострује“ или, како је још називају, „поларних плоча“. Ово се не односи на Северни и Јужни пол него на позитивни и негативни пол код електричне струје.

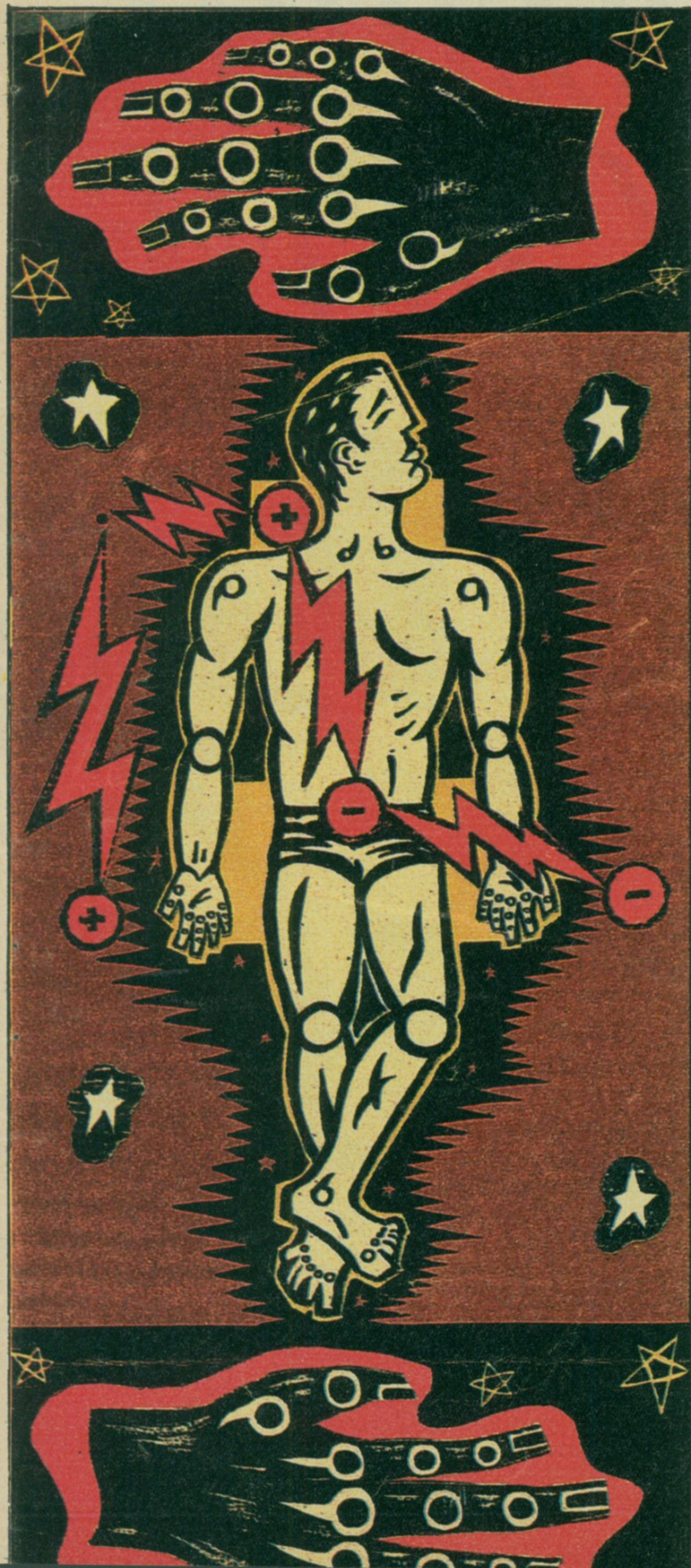
Све што је потребно од прибора за ову врсту лечења јесу две бакарне плоче и не-

што жице од истог метала. По комад жице дугачак отприлике колико људска рука завари се (или просто веже) за сваку плочу. То је цео уређај који ради на претпоставци да је људско тело нека врста природног акумулатора и то са два пола, позитивним и негативним. Слуђени човек данашњице жељан мира и одмора, треба да једну бакарну плочу стави под главу, другу под доњи део леђа и да легне. Левом руком затим прихвати жицу која полази из горње плоче, а десном ону другу јер: на врху кичменог стуба, тамо где је спој са гла-

Кроз тело се крећу струјна кола од главе ка доњем делу тела и од леве руке ка десној. На том принципу заснива се теорија „излечи сам себе“. Поред ова два кола постоји и треће, бочно: од леђа према предњем делу тела, али ова је струја сувише слаба па се не користи у методи Лиона Ернста Имана.

ОТКРИЋЕ – ИЛИ ЗАБЛУДА?

ТРАНА

вом, налази се позитиван пол, а на дну кичменог стуба негативан. Исто тако постоји и бочно струјно коло са позитивним полом у десној руци, а негативним у левој. Када се помоћу бабра, који је најбољи проводник, оба кола повежу на описани начин, при том још треба леву ногу прекрстити преко десне, испуњени су сви услови да наша сопствена струја потече кроз наше тело.

Кад не помаже ни морфијум...

За време ове бакарне „куре“ можете слободно и да задремате, у сваком случају већ за пола сата осетићете се као препорођени. Струја из организма, уместо да се утрочи улудо, кружила је у затвореном колу и акумулатор у телу опет је пун!

Присталице ове теорије тврде да су управо на овакав начин излечили несаницу, смањили болове у леђима, смирили живце и, уопште, постигли да се добро осећају и буду сјајно расположени. Али, званична медицина њу не признаје из једног јединог – додуше уверљивог – разлога: не постоје докази да кроз људско тело одиста пролази струја.

Занимљиво је како се теорија о биоструји уопште појавила. Њен проналазач је Енглески Лион Ернст Иман који је у Првом светском рату био пилот Ројал флајинг корпса (Краљевског ваздухопловства, како се тада називало). Он је имао срећу у несрећи да се заједно са својим запаљеним авионом сруши на неке бараке и тако не изгуби главу. Али, повреде су му биле грозне и није се опоравио ни после дуготрајног лежања у болници. Отпуштен је као стопостотни инвалид.

Иман је имао ужасне болове у кичми и глави да чак ни морфијум није помогао. Уопште, осећао се ужасно. На рубу очаја грозничаво је размишљао и, како је доцније писао, закључио следеће: „Прво, био сам толико болестан и у таквом стању да ми се крај већ видео, и друго, ако не могу да ме излече, морам сам себи да помогнем“. Свашта му је пролазило кроз главу, па се тако присетио и библијских прича о томе да је Исус лечио рукама. Значи ли то да руке зраче, испуштају неку енергију, запитао се. Запазио је и то да стари и болесни људи док спавају, а сан

је лек, држе скрштене ноге и руке. Дакле, закључио је Иман, мора бити да тело емитује сопствену струју, а да се укрштањем повезују два супротна пола и коло се успоставља.

Сам свој прекидач

Ето тако је овај тешки инвалид почео сам себе да лечи. Врло брзо су нестали несносни болови, лекови му нису више били потребни, сан се вратио... Кад се рат завршио, Иман је отворио радњу у Бекер стриту у Лондону и до краја живота, крајем педесетих година овог века, успешно је лечио људе методом биострује!

А метода је имала и супротан начин, за оне који су патили од безвољности и учмалости (научно: летаргије и депресије). Њима је, напротив, „прикључивао“ десну руку за горњи пол, а леву за доњи – дакле позитиван с позитивним, негативан с негативним. На тај начин постигао је повећање напетости, значи – опет излечење.

Иман је током своје праксе имао све више пацијената и одушевљених присталица овог начина лечења који су сви листом тврдили да су њихове тегобе потпуно нестале. Иако је међу таквима било и неких лекара, Иманово „укопчавање – ископчавање“ никако није успело да добије званично признање... у његово време. Али, доцније, неки истраживачи почели су да размишљају овако: зашто би све што се дешава у људском телу морало да се објашњава само хемијским процесима? Међу првима који је уз такву претпоставку почео испитивања био је доктор Сирил Смит са универзитета у Солфорду.

Временом су и други истраживачи у Америци и Европи почели да истражују људске биострује, па су се појавили научни радови Америчанаца Лесли и Терија Петен, шведског радиолога доктора Бјерна Норденсторма, поменутог доктора Смита и других. А докторка Полин Манроу, неуролог у лондонској болници Сен Џорџ, почела је у пракси да примењује ову методу са званичном медицином.

Тако су бакарне плоче, мало-помало, већ продрле до научног признања. У Енглеској свако може да их купи или наручи поштом, цена им је 28 фунти, а није их тешко ни сам направити. Ако и не помогну, штете нема!

М. К.

ЖИВОТ ПИШЕ ДРАМЕ

КРОЗ ДОЛИНУ СМРТИ

Када је ужарена кора почела да пуца под мојим ногама, знао сам да се приближавам најнижој тачки северноамеричког континента. Долина смрти у Калифорнији: дугачка 224, широка између 8 и 24 километара, 86 метара испод нивоа мора.

Киша која падне у околним планинама стигне до долине и готово истог часа испари. Оно мало преостале воде заробљено је у врелом глибу испод крте, испуцале коре соли која попушта под тежином људског тела. Човек у тај ужарени муљ упада прво до чланка, затим до листова, колена...

О томе смо фотограф Ник Николас и ја намеравали да направимо репортажу. Да проверимо гласине о томе како људи и коњи на неким местима у Долини у тренутку нестају у утробн земље. Намера нам је била да сазнамо истину. Сазнали смо више него што смо хтели.

Нећемо преживети

На папиру, план је био изазован: препешачити раздаљину од најниже тачке у Долини смрти до највише тачке у континенталном делу САД, 4420 метара високог Маунт Витнија. Пут који смо себи одредили био је дугачак око 160 километара. Ништа изузетно, у сваком случају изводљиво. То је била наша процена.

Људи из управе Националног парка Долине смрти нису баратали проценама него голим чињеницама. Сваког лета по неколико група покуша да се пробије кроз Долину. Деведесет одсто одустане после првог дана, речено нам је. Ник и ја веровали смо да спадамо у преосталих десет процената.

Били смо толико упорни да је главни ренџер Дик Рајнер на крају попустио и одобрио експедицију. Прописи налажу да свако ко креће у Долину приложи детаљан план пута. Уколико се у договорено време не појави на циљу, у акцију сместа ступа спасилачка екипа ренџера. Нисмо имали ништа против толике предострожности, али смо били готово сигурни да нам никаква помоћ неће бити потребна.

Пре нашег поласка ренџери су дуж трасе на унапред одређеним местима оставили залихе воде и хране. Мада у долини има природних извора, речено нам је да на њих не можемо да се ослонимо, поготово не усред лета.

Ноћ уочи поласка Ник је одлучио да прелиста досије жртава Долине смрти. У њему су се налазиле и фотографије спржених људских тела на сабласној позадини ужарене Долине. „Ово нећемо преживети“, рекао је.

Ник и ја смо и раније радили заједно. Прошли смо кроз пакао Амазона и Конга, живели с горилама у централној Африци, спуштали се низ неке гадне брзаке. Никада раније није спомињао смрт.

Живи печени

Долином смрти путује се искључиво ноћу. Кренули смо у десет увече јер тек тада врућина постаје сносљива. Ако о сносљивости

Знали су да ће се до поднева температура у пустињи приближити педесетом степену и да до тада морају да нађу хлад или да се помире са смрћу

уопште може бити речи. У два ујутру били смо на измаку снага. До глежњева смо пропали у крту, слану кору која нам је гулила кожу и са сваким новим кораком у ране утрљавала со.

Није долазило у обзир да застанемо и предахнемо. Покушао сам то једном и осетио како тонем још дубље у врело блато које ме је зачас успало до пола бутина. Понестало ми је ваздуха. Осетио сам благу несвестицу. Тако, дакле. Долина гута своје жртве. Ник ми је помогао да се извучем. Хоће ли за то имати снаге сутра?

Од тог тренутка ствари су бар биле јасније. У Долини нема одмора. Никакво застајање или седење не долази у обзир. За то се плаћа пропадањем у врело блато. Наставили смо да гацамо ужаснути помишљу да се можда нећемо докопати контролног пункта пре него што се над Долином појави сунце. Питао сам се није ли Ник био у праву када је рекао да се одатле нећемо извући живи.

Нешто пре сванућа стигли смо до залиха воде и хране. Подигли смо шаторе и увукли се у њих. Пробудно сам се у једанаест ујутру. Осећао сам се као бифтек, средње печен. Вене на шакама толико су ми набрекле да сам имао осећај како ће сваког часа попрскати. У главу ми се уселила армија злих патуљака која није престајала да ме удара стотинама малих чекића.

Термометар у шатору показивао је 53°, напољу сам измерио 45 степени. Како је на сун-

цу могло да буде топлије него под шатором? Положио сам термометар на земљу. Жива се попела до последњег подеока на скали: 65,5 степени. Ник и ја смели смо с ума до које мере шљунак и песак могу да се ужаре на сунцу. Тек касније смо сазнали да температура тла у Долини каткада достиже и преко 90° Целзијусових.

Једном речју, уместо да нас штите, шатори су задржавали топлоту тла и сунчевих зрака. Тачније речено, у њима смо се живи пекли. Извукли смо се напоље и сместили на душеке од сунђерасте гуме, а преко глава пребацили нарочиту ћебад која одбија сунчеве зраке.

Смрт која прија

Следећих девет сати нисмо изустили ни речи. Ослушкивали смо налете сувог ветра и осећали како нам исисава течност из тела. У Долини смрти нема знојења, чак ни на 50° Целзијусових. Течност тако брзо испарава да ветар прија, човек готово ужива док му организам дехидрира. Зато су многе жртве Долине нађене са залихама воде код себе. Очигледно су намеравале да их сачувају за касније.

У девет увече кренули смо даље. Ни Ник

ни ја нисмо поштено спавали преко 40 сати. У међувремену смо успели да направимо нову неопростиву грешку. Оставили смо ципеле облепљене блатом напољу да се осуше. Ужарена земља испекла је блато у кору коју ни камењем нисмо успели сасвим да разбијемо. Последица: обојица смо на ногама вукли два или три килограма више.

Следећа залиха воде чекала нас је на свега осам километара удаљености, поред једног каменог путељка. На нашу несрећу, тог пролећа је у Долини било доста бујица. Под сноповима батеријских лампи трагови које су бујице оставиле за собом нису се разликовали од путељка који смо тражили. Воду нисмо нашли.

Наставили смо да корачамо гегајући се од тежине ципела, као два Франкенштајна. Осим што су нас успоравале, отежале ципеле правиле су нам и пликове који су пуцали и ужасно нас болели. Дошло је време да сведемо рачуне. Направили смо превише озбиљних грешака.

У даљини, на 27 километара од нас, видела су се светла Фернес Крика. Почели смо да разматрамо могућности капитулације. У стању у ком смо, с ногама у пликовима и 13 ки-

лограма опреме на леђима, без капи воде, вероватно бисмо могли да прелазимо нешто преко три километра на сат. До Фернес Крика стигли бисмо за отприлике осам и по сати.

С друге стране, следећа залиха воде налазила се на 12 километара удаљености, у планини Панаминт, на 700 метара висине. Рачунајући додатно време потребно да се савлада успон, проценили смо да би за шест сати могли да стигнемо до тамо. Једном речју, испало је да предаја и неодустајање изискују подједнак напор. А на 700 метара надморске висине је бар неколико степени свежије него у долини.

Привлачнија од две могућности имала је зачкољницу. Хлада планине морали смо да се докопамо пре поднева. У противном, нисмо имали шансе да преживимо. Решили смо да ризикујемо.

Видим гробља...

Два сата пред свитање изгледа да ћемо успети бити су крајње мршави. Истина, попели смо се на 450 метара, али је планина ту још била гола, обрасла само кадуљом. Од стена које ће нам пружити хлад били смо још безнадежно далеко.

Тада сам са своје стране у долини угледао градин. Знао сам да га на мапи нема, а ипак је био тамо. Мноштво дрвених кућица, очувањих и очигледно ненастањених.

– Ник, погледај! Напуштени град! Тамо ћемо се склонити.

– Мислиш на онај жарак?... Халуцинације. И ја сам их имао. Мени су се привиђала гробља.

Сат и по касније небо је букнуло руменилом које је облило стене, а Долину под нама преплавило пурпурном крви. Затим је изашло сунце, немилосрдно и заслепљујуће. Још је било свеже, свеже за Долину хоћу рећи. Можда тридесетак степени. За неколико сати температура ће се попети на близу 50° Целзијусових. Први пут у животу величанствен излазак сунца учинио ми се језивим.

Не знам где смо нашли снагу, али смо се докопали стена и спасоносног хлада. Не сећам се да сам ишта осећао, чак ни исцрпљеност. Из ништавила ме је неколико сати касније тргла олињала птичица слична врапцу која је без трунке страха кљуцала некакве црвене бобице недалеко од нас. Гледао сам је и одједном осетио дивљење према Долини смрти.

– Лепо је овде – рекао сам.

Ник је климнуо главом.

Пробудили смо се сутрадан у шест ујутру. Натеклине на ногама су нам спласле, па смо коначно могли да обујемо резервне ципеле. Блаженство.

Пре поднева смо стигли на циљ до напуштене рударске колибе у којој се налазила наша залиха воде. Више нисам сумњао да ћемо успети. Следећег дана прешли смо 32 километра, дан касније готово педесет. Средином наредног дана почели смо да се успињемо на Маунт Витни. До врха смо стигли дан и по касније.

Стајали смо на крову Северне Америке. Под нама се пружала Долина смрти. Страшна само колико је велик наш страх и моћна само колико је слаба наша воља.

Тим Кејхил

Илустровао: Брана Јовановић

Из дневника једног BIRDWACHER-а

У КАЊОНУ

Предео о коме је реч налази се у широком троуглу између Бољевца, Зајечара и Бора и, за разлику од далматинског краша, богат је шумом и водом. Ниске планине раздвојене су речним долинама у којима има воде само у зимским и кишним месецима. Многобројне пећине

Замислите плаву птицу с црвеним крилима која као велики лептир прелеће преко стрмих стена стално у потрази за ситним, само њој видљивим бубицама. Ако још знате да се ова птица не може видети близу насеља, ето разлога да се упутите у беспуће Злотске реке

ЗЛОТСКЕ РЕКЕ

Пузгавец

Бела плиска

Планинска
плиска

овога краја, од малих и плитких све до правих подземних дворова као Ресавска пећина, станишта су данас веома ретких врста слепих мишева и других становника ових тамних вилајета. Највиша планина је Ртањ који као див стоји усред врлети показујући свима своја два лица. Страна окренута Сокобањи блага је и гола. Насупрот томе, страна окренута Бољевцу и Кривом Виру врло је шумовита, пребогата разним листопадним дрвећем, мада има и четинара.

Под самим врхом стрмо се уздижу усправне стене које више личе на Алпе него на питому Србију. Такав је и кањон Злотске реке. Овде сам и раније долазио, и то претежно касније лети и у јесен, када у реци није било много воде, тако да сам лако стизао до краја кањона. Овога пута изабрао сам крај јуна све у нади да ће птице бити заузеле око исхране младих и да ће ми можда дозволити да им се приближим.

Кањон почиње недалеко од чувене Злотске пећине, дугачак је око 3 километра и завршава се стрмом и неприступачном стеном. Сунце обасјава дно кањона свега неколико сати те сам журио уз кањон да стигнем што пре на место догађаја.

Стално сам мислио на сусрет са пузгавцем. Ако нешто јако желите, природно је да очекујете да вам се то и догоди. На жалост, велика жеља и велики труд уложен у нешто не доносе увек очекиване резултате. Ево, на пример, ја са овим пузгавцем „ратујем“ већ неколико година, а никако да се сретнемо очи у очи. Од преласка преко воде две креје су ме стално пратиле ниско надлећући и продорно крештећи дајући ми јасно до знања да сам на њиховој територији, а то значи непожељан. Ево и косова, неколико их је и то све мужјаци. Женке су вероватно сада заузеле младима, размишљам. Кос је у природи веома дивља птица, као да није рођени брат оног градског. Док у граду само што вам не једе из руке, овде се сасвим друкчије понаша. Неколико присутних

брзо пролећу и нестају у густину да би се повремено огласили својим продорним звиждуком.

Најзад сам под гнездом пузгавца. На петнаестак метара изнад мене, потпуно усамљен, диже се из мање избочине кањона прав, зелен и мирисан бор. Баш негде међу његовим корењем је место из кога често излећу пузгавци. Мужјак и женка су исти па их не разликујем, а готово непрекидно из корења бора чује се шиштање младих. Док пузе по околним литицама, птице се тешко разликују од околине, а њихова раскошна лепота долази до изражаја тек када рашире своја кратка али широка, обла, црвена крила лепршајући као велики лептири. И лет им је кратак, као код лептира, тако да посматрач може лако да предвиди место где ће слетети. И ја сам тако лепо предвиђао свако следеће место и неуморно шкљоцао апаратом иако су птице стално повећава-ле одстојање. У том тренутку пажњу ми је привукла веверица која је зашустала у лиш-

ћу поред мене. Лако се усправивши на задње ноге, радознало ме је посматрала шкиљећи својим пакосним очицама. Повремено фркћући и жмиркајући, није показала ни најмањи страх од мене и тек када сам покушао да је снимим, побегла је на оближње дрво. Гледајући за њом, приметио сам да бира највише и најтање гране тражећи избочину на стени као да жели да се докопа литице. На жалост, касно сам схватио шта овај разбојник смера. Вештим скоком просто се залепила за стрму стену и већ секунд касније нестала међу корењем бора. Продорно цичање оба родитеља, који су се зачас ту створили, означило је крај драме. Веверица је за неколико минута уништила срећу породице пузгавца.

Дошао сам на исто место после месец дана. Пузгавце нисам видео. Надам се да су нашли боље и сигурније место да поново свију гнездо. Срећом, природа је омогућила овим малим птицама да у истој години два или више пута обнављају свој пород.

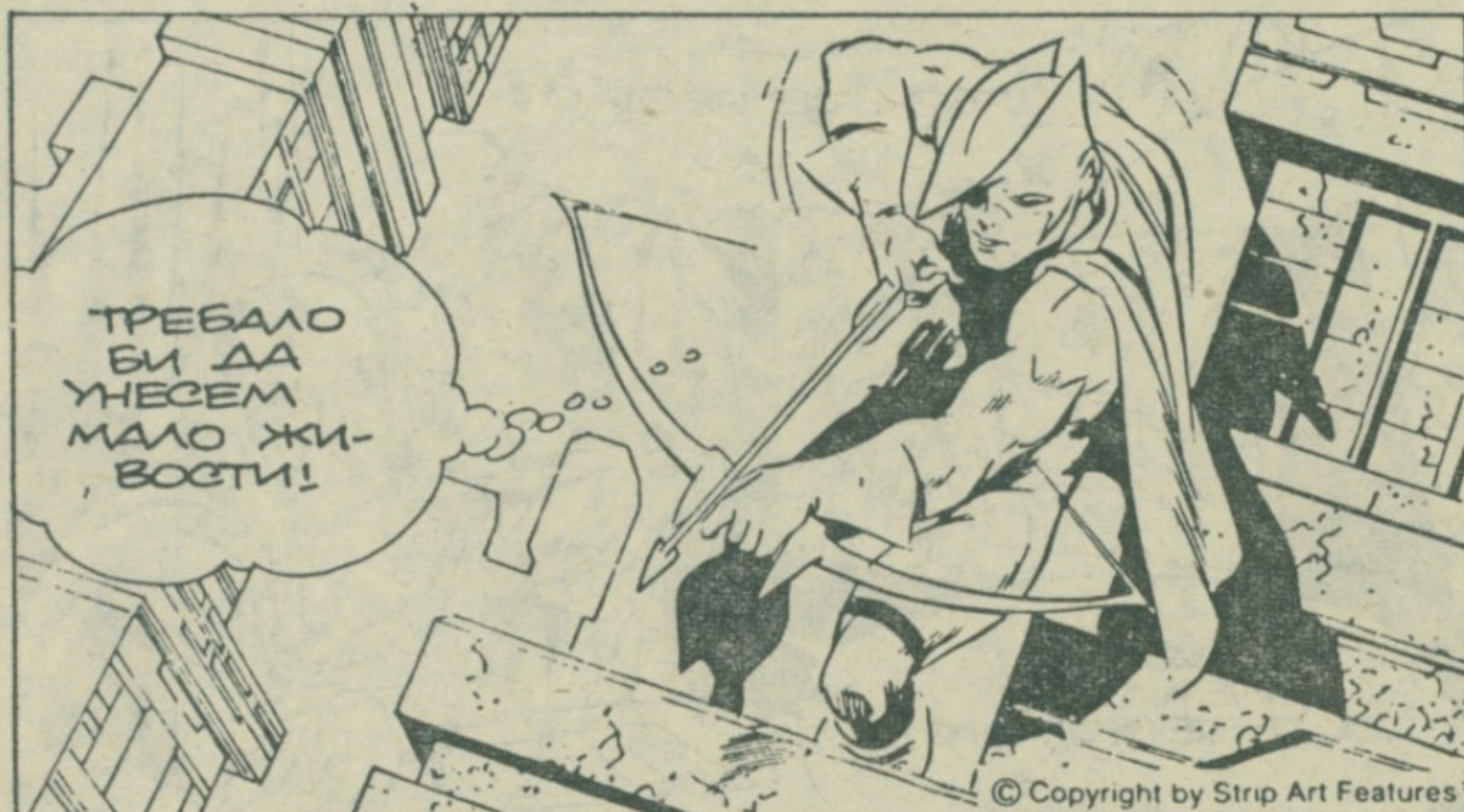
Др Растко Александров

БЕЛИ СТРЕЛАЦ

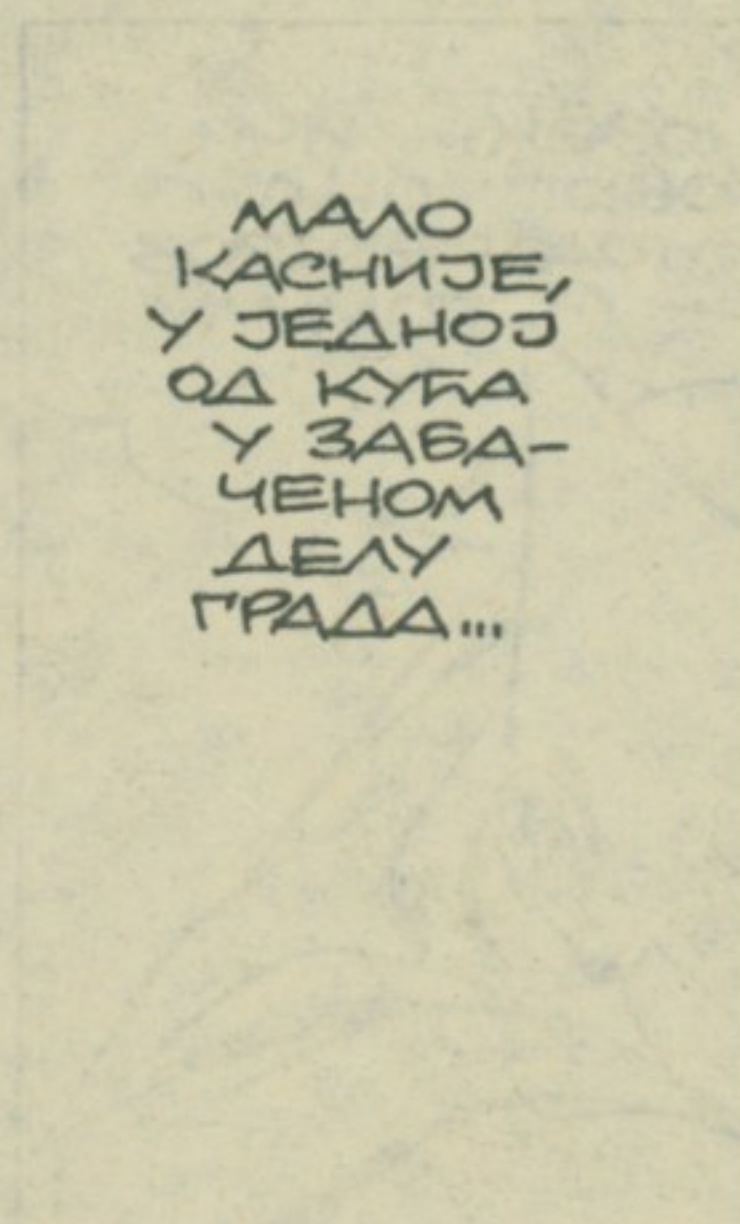
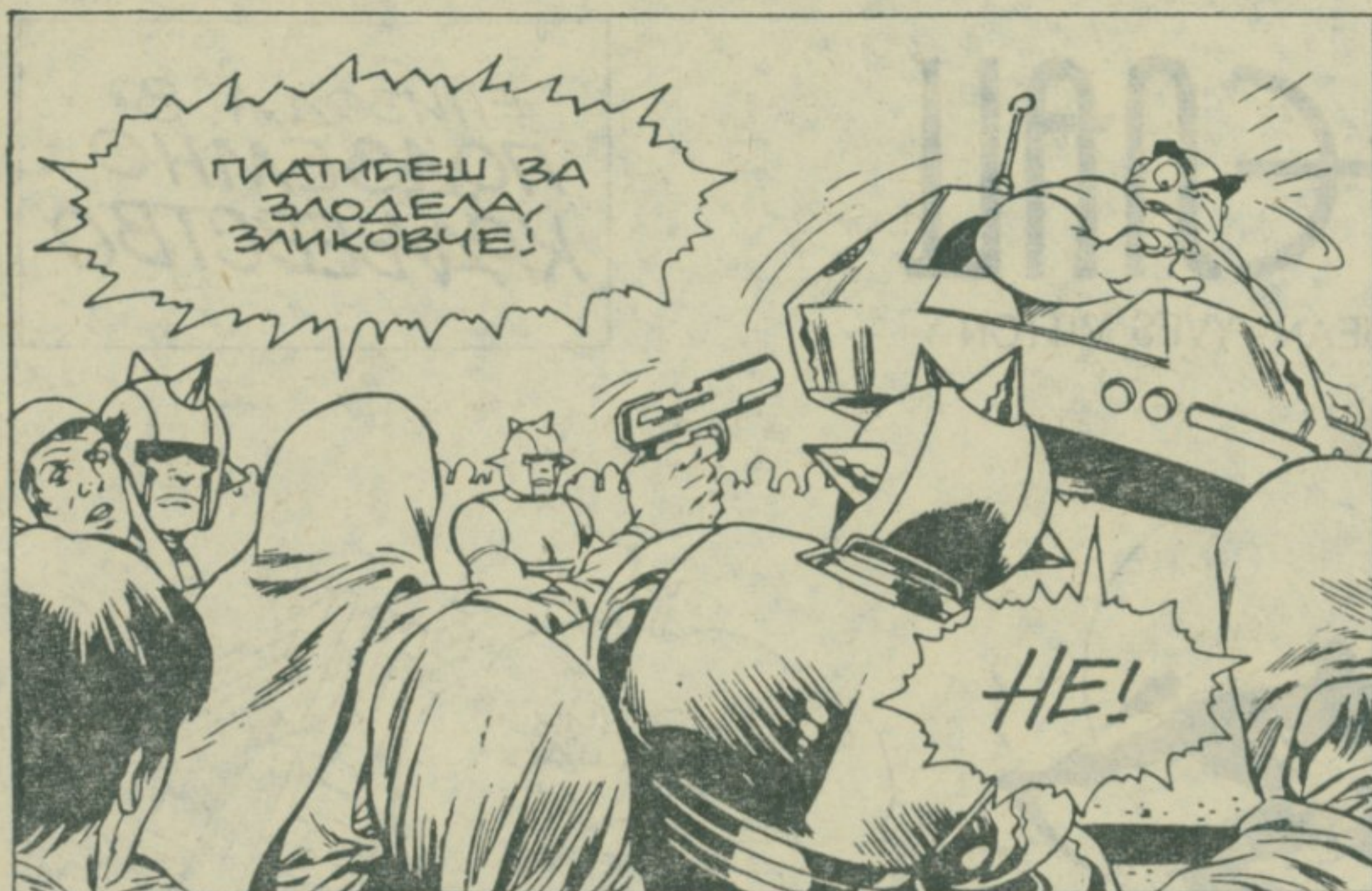
ПИСМЕ: FRANÇOIS CORTEGGIANI

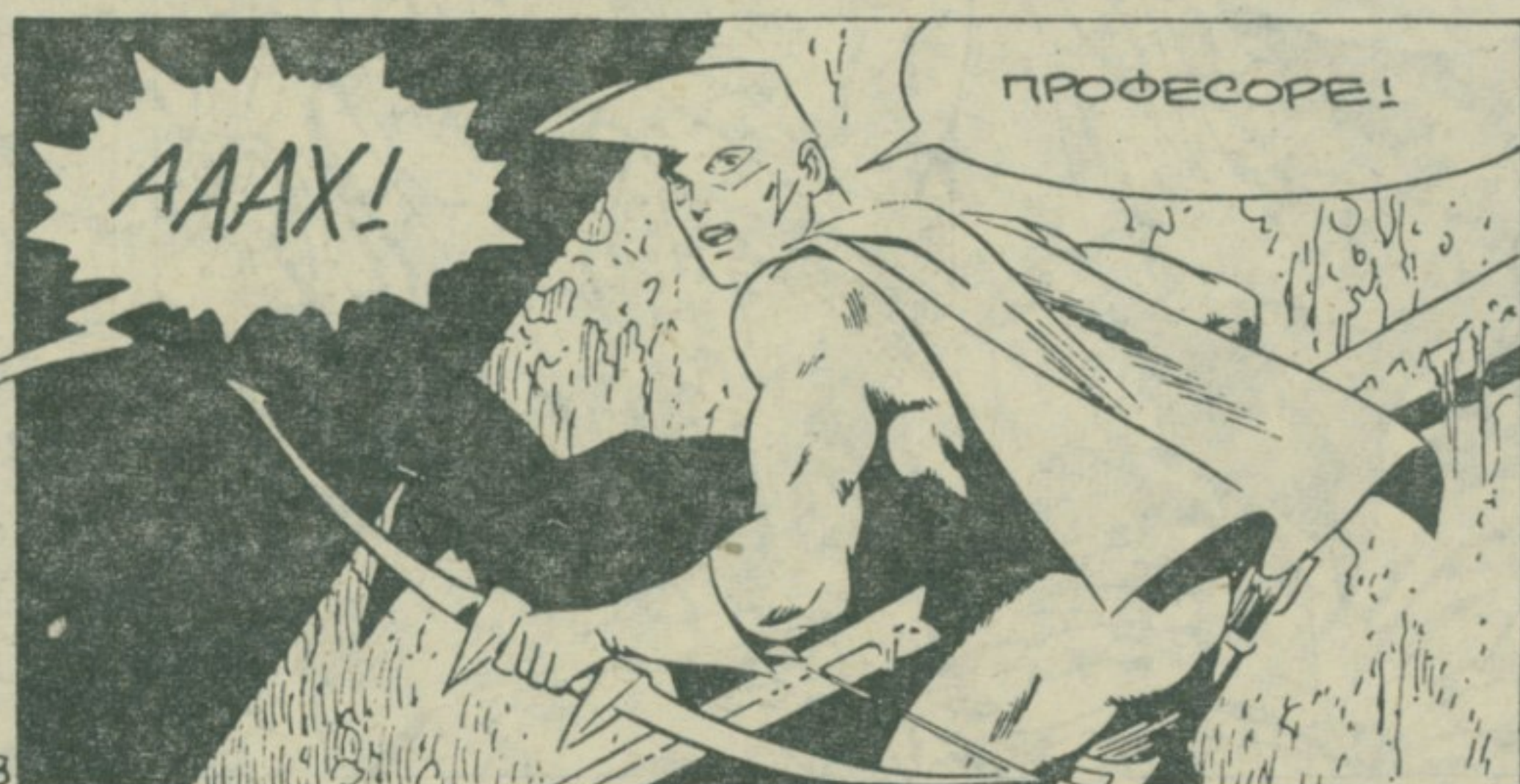
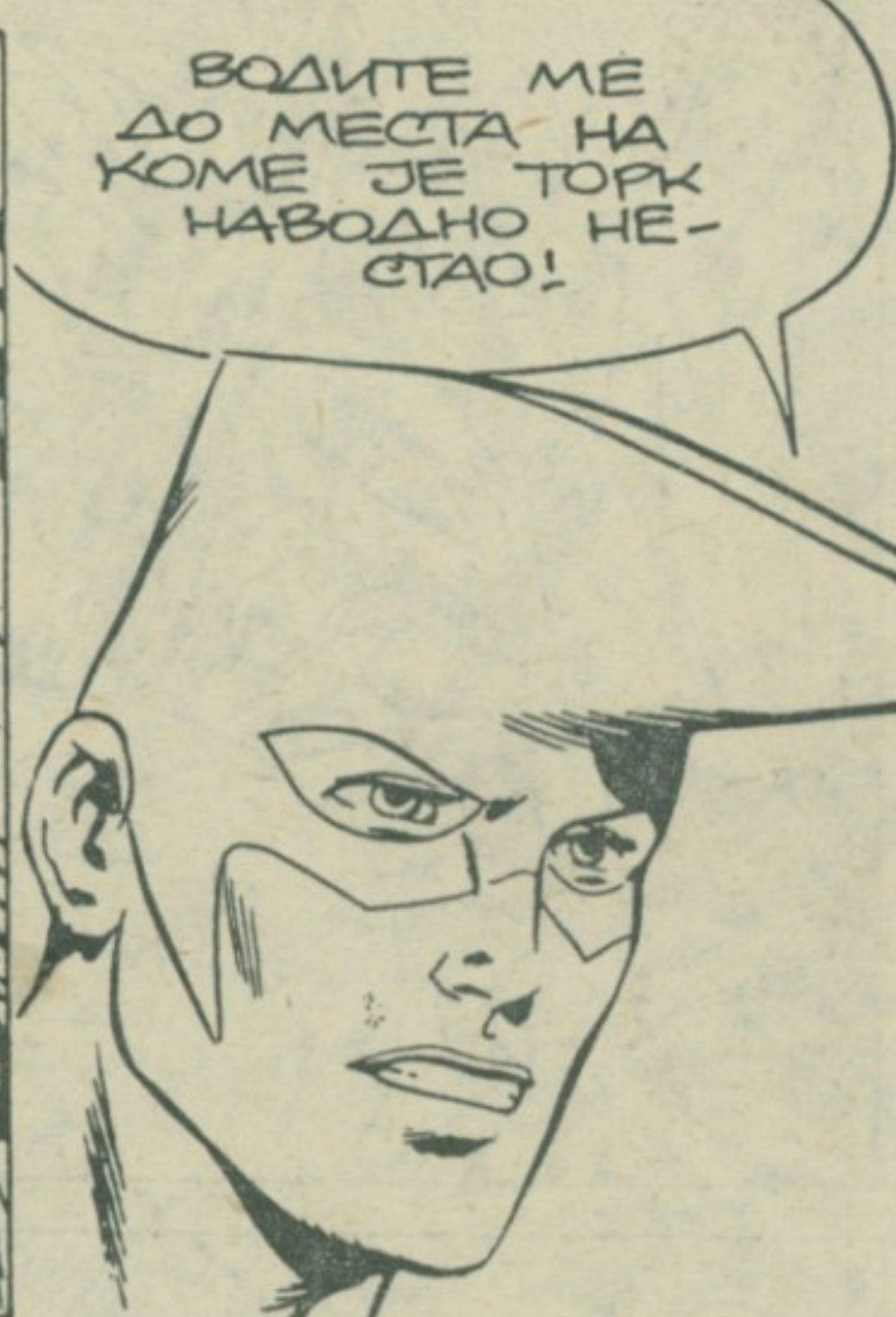
ЦРТА: JEAN-YVES MITTON

ЕПИЗОДА 8
ПОДЗЕМНО
КРАЉЕВСТВО

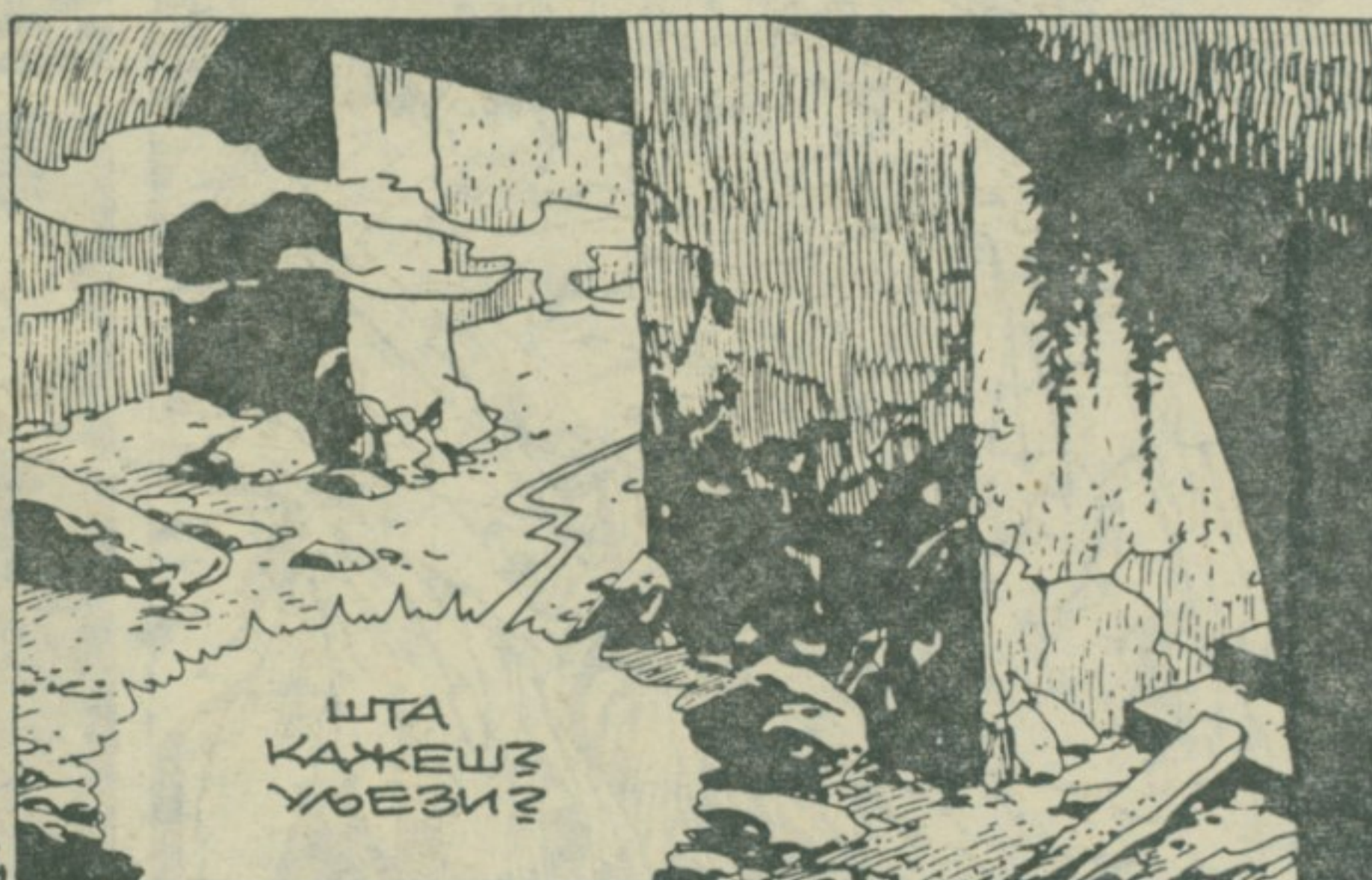
© Copyright by Strip Art Features

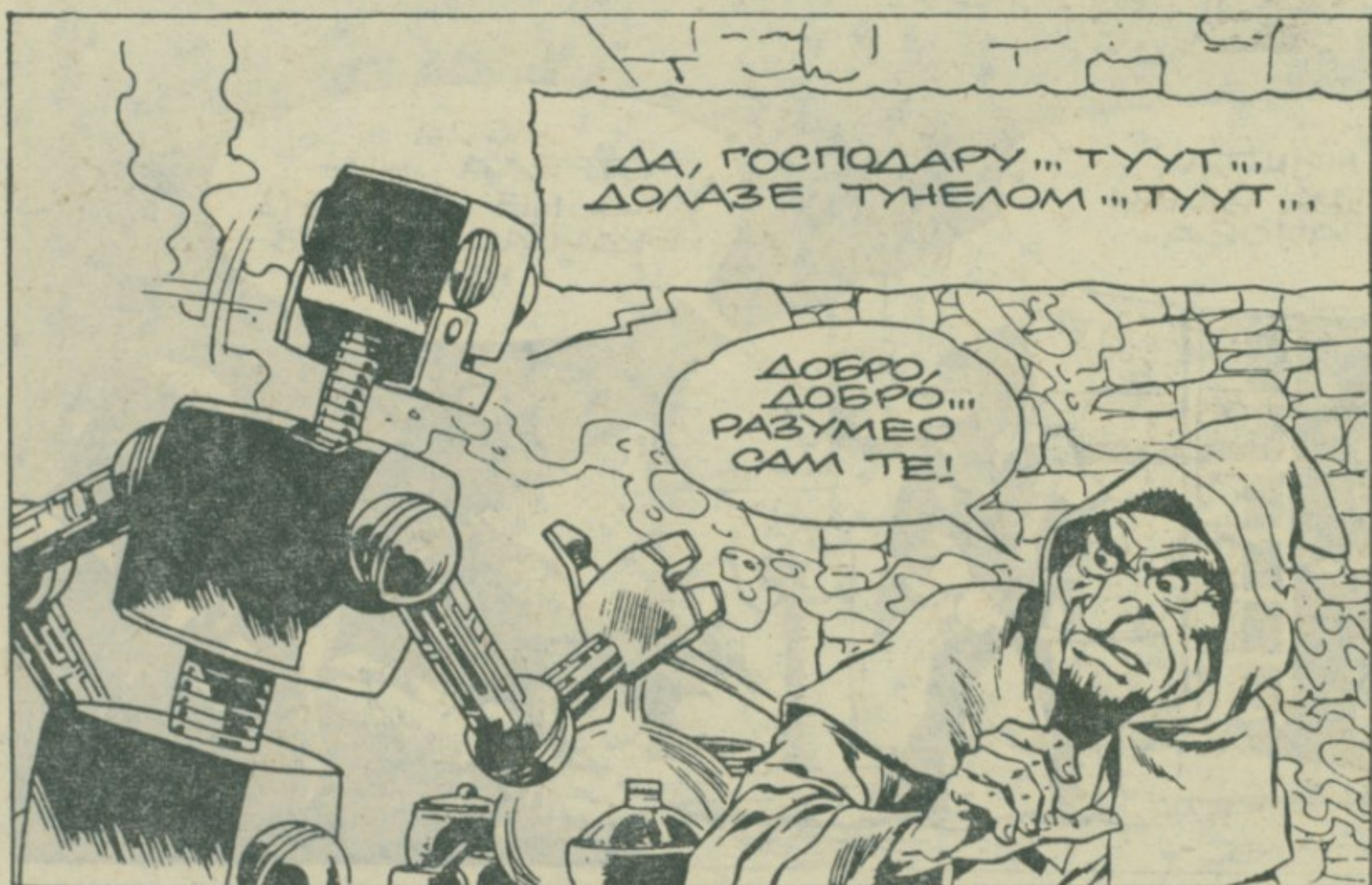

МАЛО ДАЉЕ, У ПОДЗЕМНИМ ЛАВИРИН-
ТИМА...

ДА, ГОСПОДАРУ... ТУУТ...
ДОЛАЗЕ ТУНЕЛОМ... ТУУТ...

ДОБРО,
ДОБРО...
РАЗУМЕО
САМ ТЕ!

САД БЕМО ПРО-
ВЕРИТИ ДА ЛИ СИГУР-
НОСНИ УРЕЂАЈИ РАДЕ
КАКО ВАМА!

БИП!

ДА! ХА! ХА! НЕПОГРЕШИВИ
СУ... ОХ! ПА ОНО ЈЕ БЕЛИ
СТРЕЛАЦ! ОТКУД ОН
ОВДЕ?

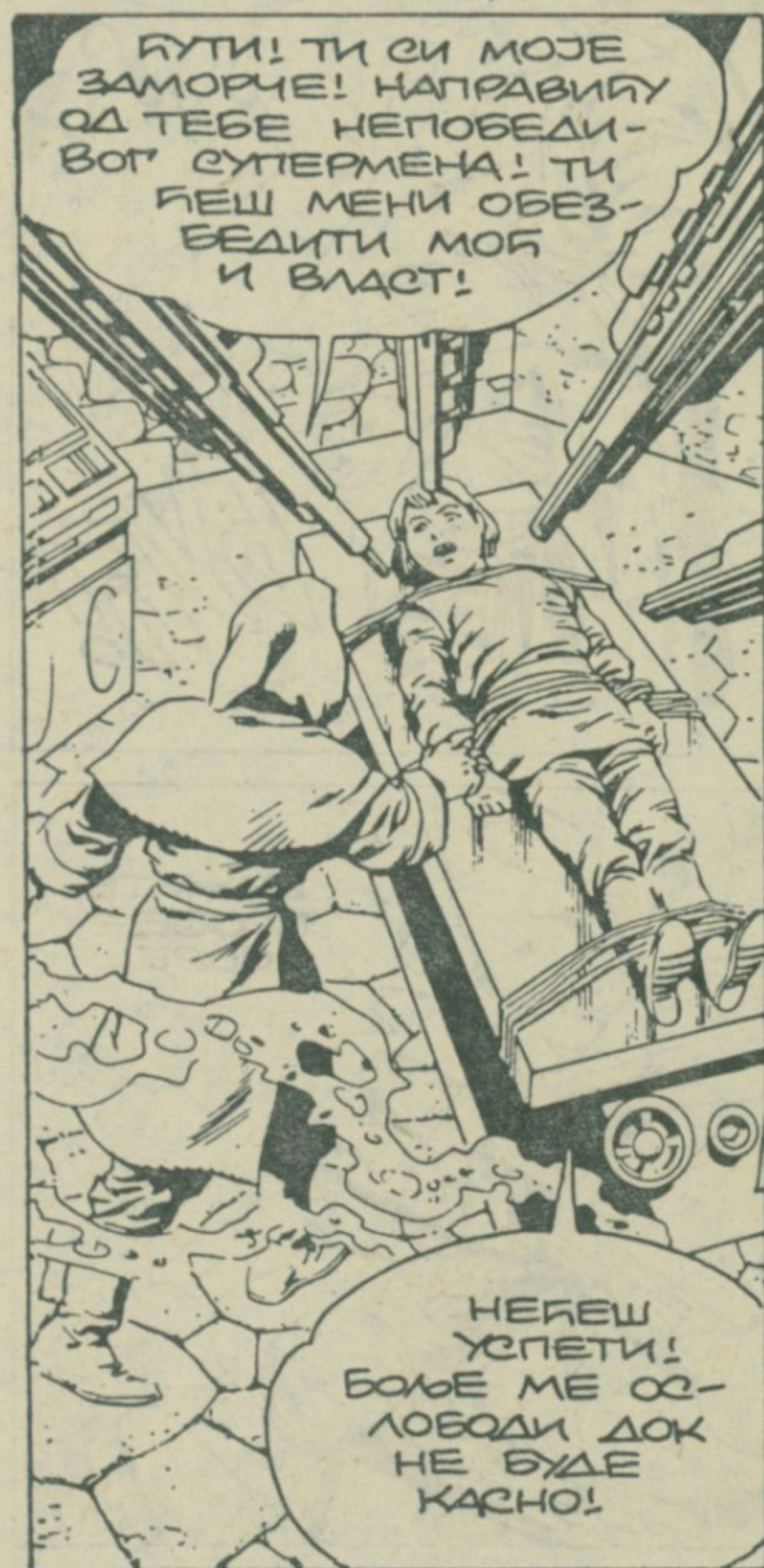
КАКВО
ПИТАЊЕ? УНИШТИ
ИХ, ГОМИЛО ГВОЖ-
ЂУРИЈЕ! НЕ СМЕ-
ЈУ ДОСПЕТИ
ОВАМО!

ШТА... ТУУТ... ЈА
ТРЕБА ДА РАДИМ...
ТУУТ...

НИКО НЕ СМЕ
ДА ОЗНА ШТА
ЈА ОВДЕ РАДИМ!

ХА! ХА!
ХА! А ШТА
ЈЕ СА
МНОМ?

КУТИ! ТИ СИ МОЈЕ
ЗАМОРЧЕ! НАПРАВИЉУ
ОД ТЕБЕ НЕПОБЕДИ-
ВОГ СУПЕРМЕНА! ТИ
БЕШ МЕНИ ОБЕЗ-
БЕДИТИ МОЈ
И ВЛАСТ!

НЕБЕШ
УСПЕТИ!
БОЉЕ МЕ ОЗ-
ЛОВДИ ДОК
НЕ БУДЕ
КАСНО!

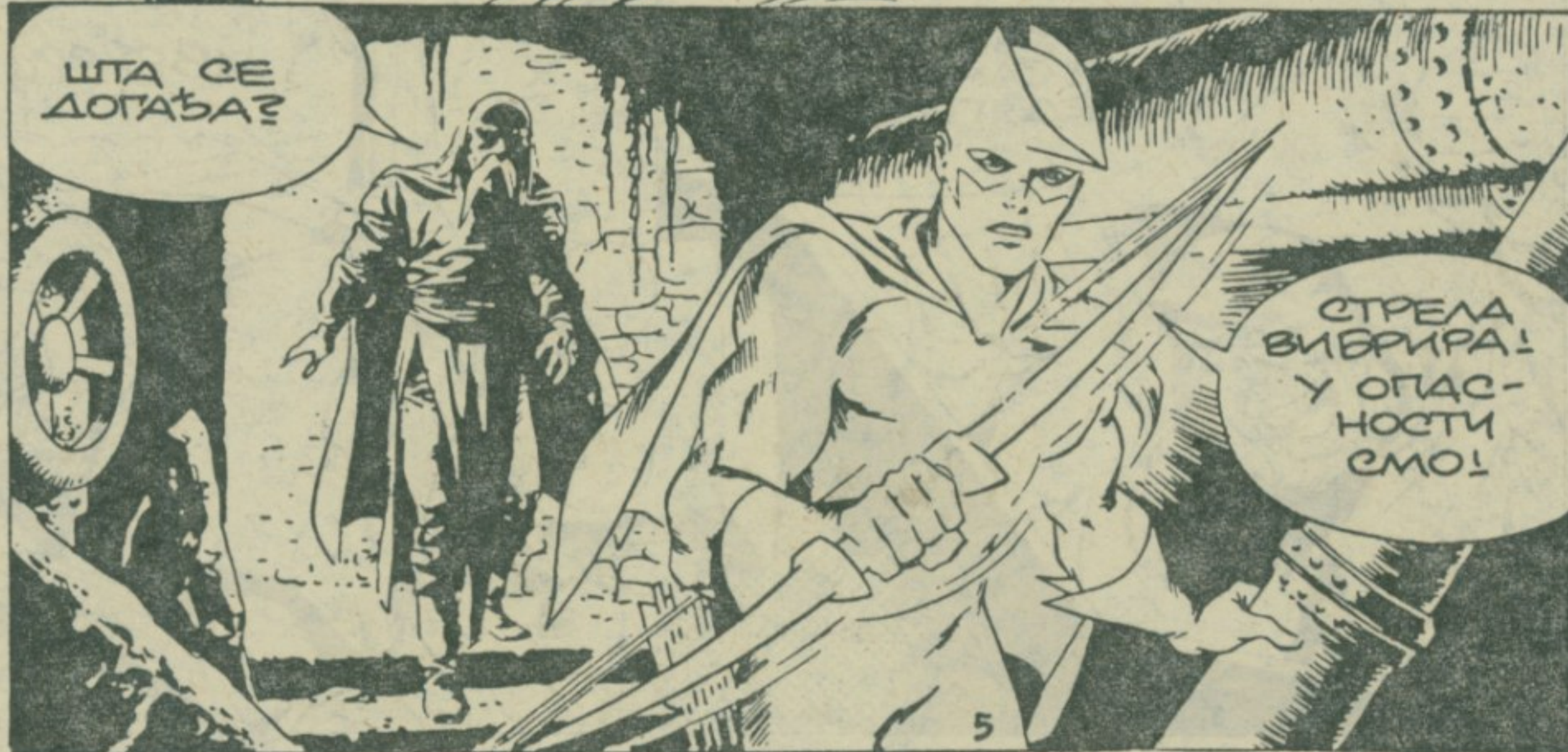

ТИ БЕШ
СЕ ОСВЕТИ-
ТИ ЗА СВА
ПОНИЖЕЊА
КОЈА САМ
ДОЖИВЕО!

БОЉЕ БИ ТИ БИ-
ЛО ДА СЕ САД
СПРЕМИШ ЗА СУ-
ЕРЕТ СА ЈЕДНИМ
СУПЕРМЕНОМ! БЕ-
ЛИ СТРЕЛАЦ, БЕ
ТИ СЛОМИТИ
КОСТИ, СТАРЧЕ!

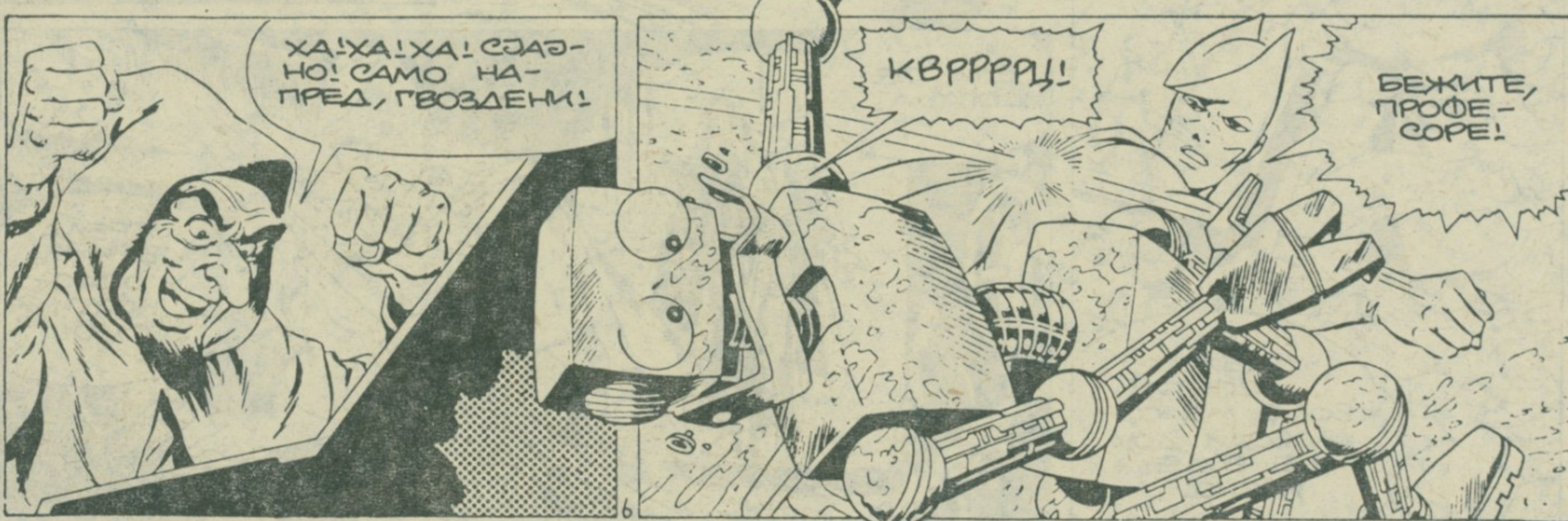
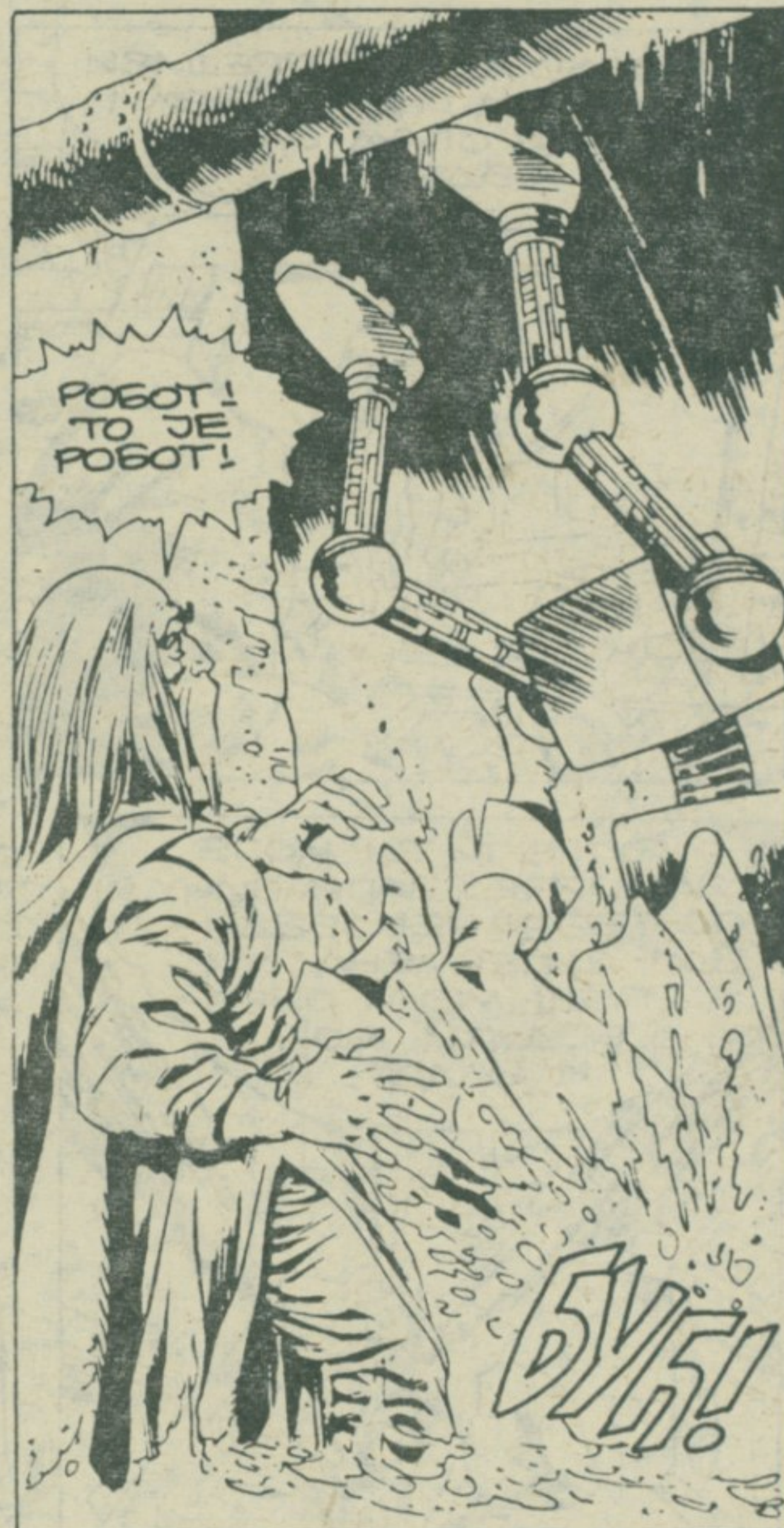
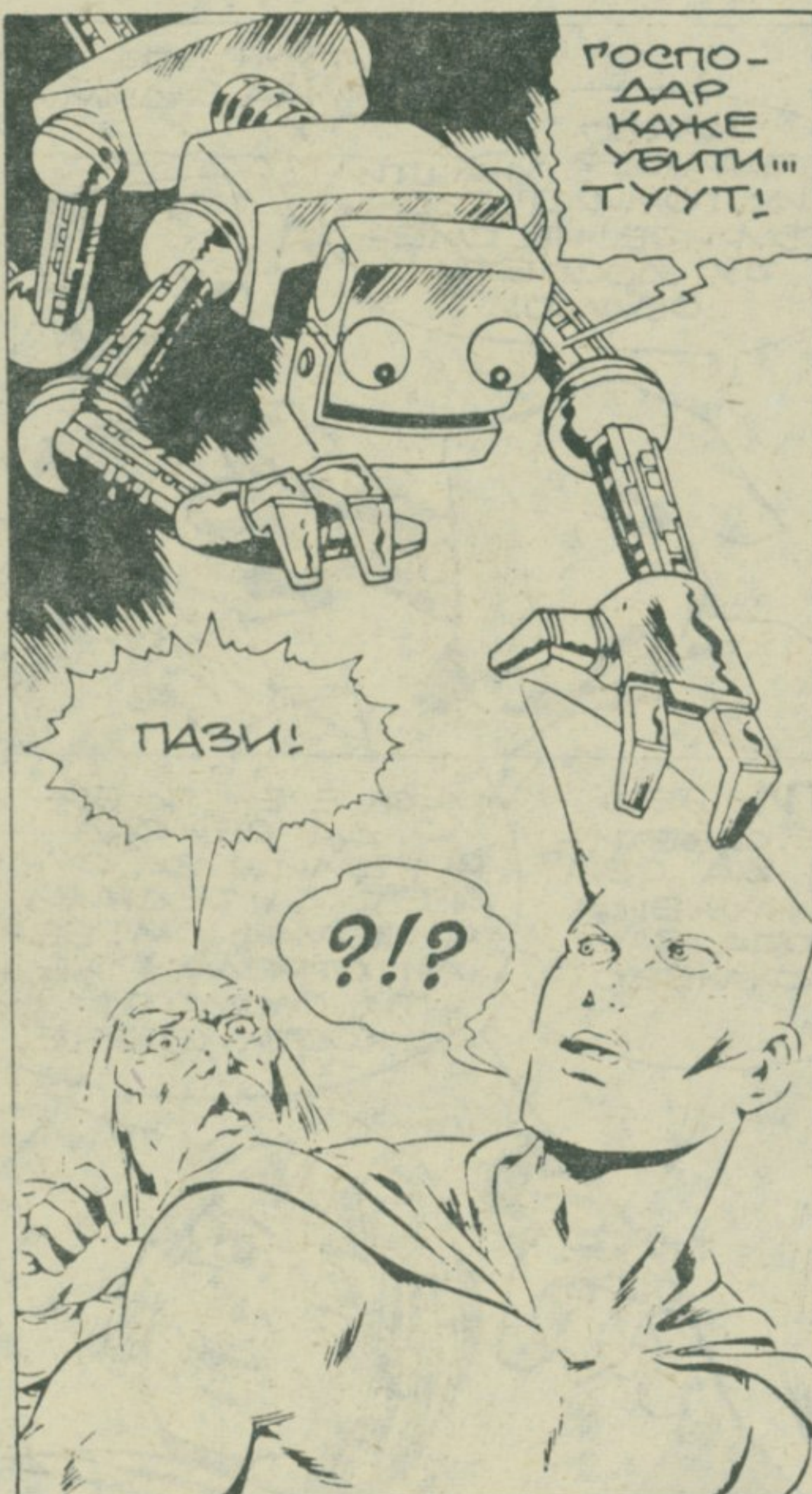

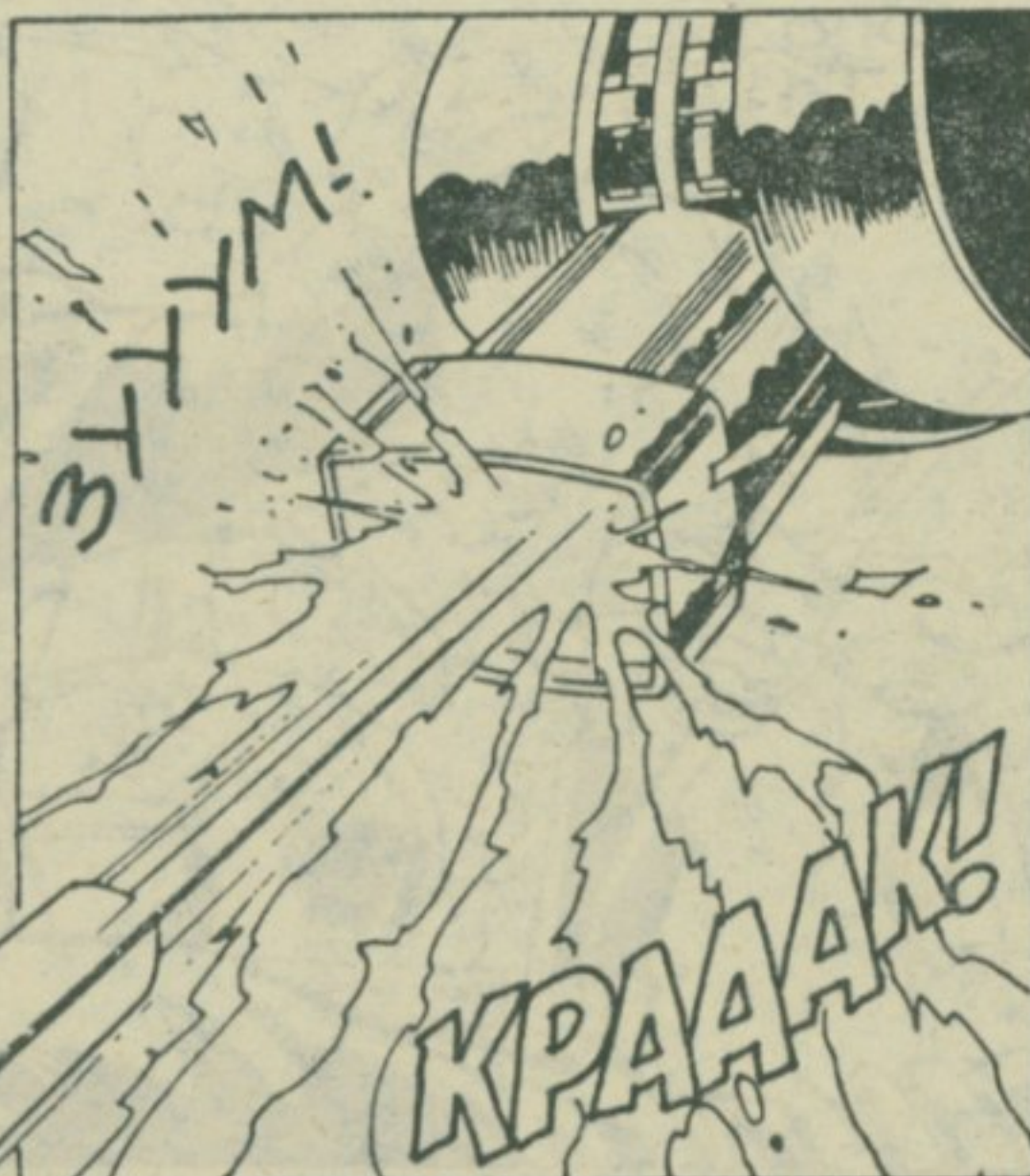
ОН ЈЕ ПРАВА БУДА-
ЛА КАД СЕ УСУДИО
ДА КРОЧИ У МОЈЕ
ПОДЗЕМНО КРА-
ЉЕВСТВО!

ШТА СЕ
ДОГАЂА?

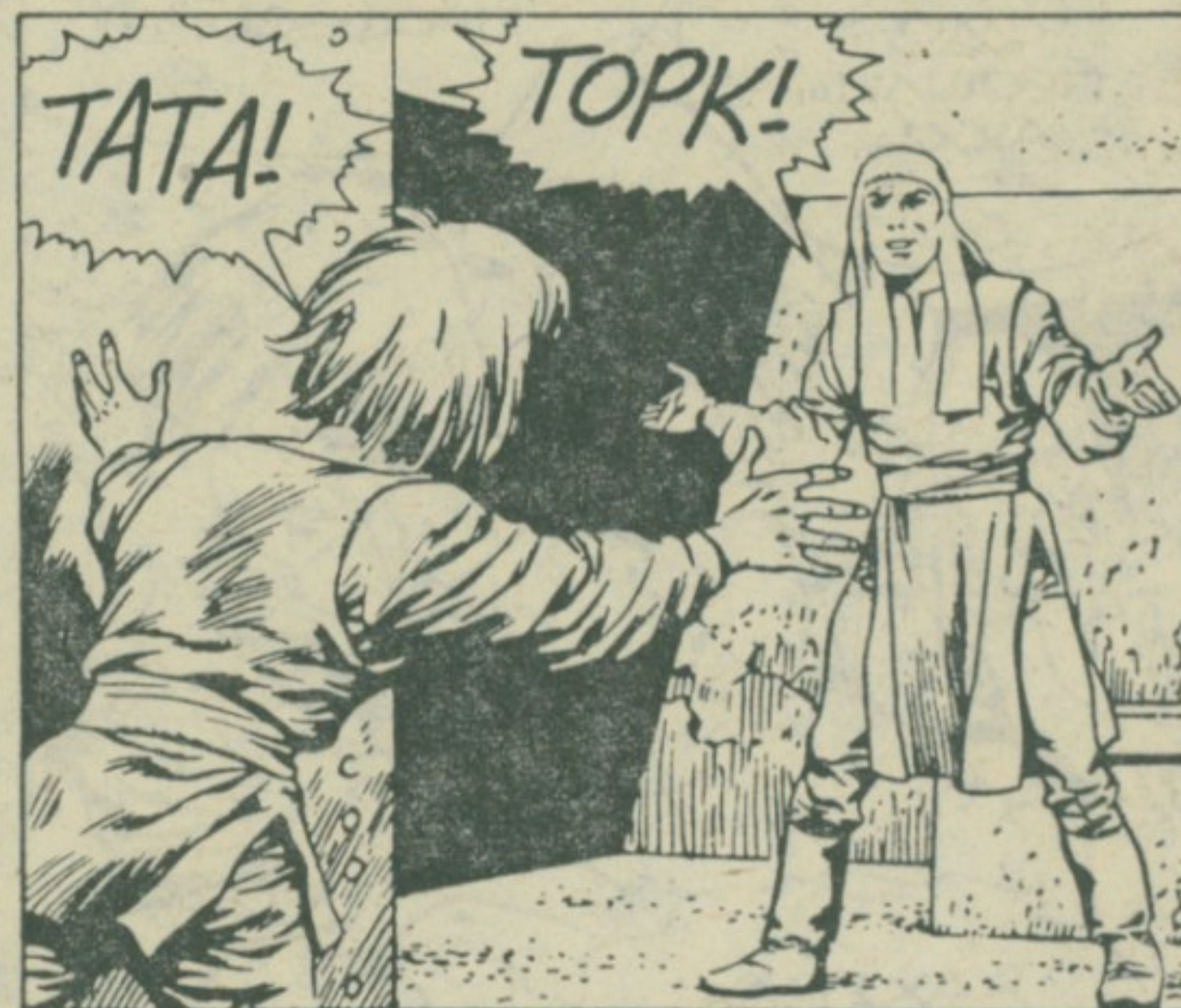
СТРЕЛА
ВИБРИРА!
У ОПАС-
НОСТИ
СМО!

'ORTEGGIANI, MITTON

Важоминг Кид

ПРОВАЛНИК Н МИ
ЈАВЉА ДА ЂЕ СВОЈУ
ПЕТУ И ПОСЛЕДЊУ
ПЛАЧКУ ИЗВЕСТИ
У ПЕТ ЧАСО-
ВА! АЛИ ГДЕ?

НА ТО НАМ ОД-
ГОВОР ДАЈУ
ЧЕТИРИ ПРЕТ-
ХОДНЕ ПРО-
ВАЛЕ!

РУДНИК
ЕЛ ДОРАДО

БАНКА

ОАНТА ФЕ
ЕКСПРЕС

ЗАШТО СЕ ТАЈАНСТВЕНИ ПРОВАЛНИК Н УВЕК
ИЗЛАГАО ОПАСНОСТИ ДА ГА ШЕРИФ БЕЈТС УХВАТИ
НА ДЕЛУ? ТО ЈЕ ПОКУШАО ДА ОДГОНЕТИ Е И ПУТУЈУЋИ
ШЕРИФ ВАЖОМИНГ КИД...

ПЕТ ТРАГОВА ВОДН ДО ПРОВАЛНИКА

ИЗ КАНЦЕЛАРИЈЕ РУДНИКА
ЕЛ ДОРАДО МАСКИРАНИ
ПЛАЧКАШ ПОШАО ЈЕ СА
ПЛЕНОМ...

ПРЕ НЕГО ШТО НЕСТАНЕМ,
ХОЋУ ДА ОСТАВИМ ПОРУ-
КУ ЗА ШЕРИФА БАВЕКА
ИЗ ХОНДО СИТИЈА!

ПОБРИНИ СЕ ДА ЈЕ ДОБИЈЕ!
ОВО МУ ЈЕ ПОСЛЕДЊА
ШАНСА ДА МЕ УХВАТИ!

ЗА ТО ВРЕМЕ ВАЈОМИНГ КИД ЈЕ ЛАГАНО
ЗАХАО КА ХОНДО-СИТИЈУ...

ЗНАК СУЊА ИЗНАД КАПИЈЕ!
БУДИ МИ УСПОМЕНЕ! ПРВИ
РАНЧ НА КОМЕ САМ РАДИО
ЗВАО СЕ ИСТО...

МАЛО КАСНИЈЕ, У ШЕРИФОВОЈ КАНЦЕ-
ЛАРИЈИ...

ИЗВИНИ, БЕНЕ! НИ-
САМ ЗНАО ДА СИ
ЗАУЗЕТ! СВРАТИЋУ
КАСНИЈЕ!

ВАЈОМИНГ
КИД! ЧЕКАЈ!
САМО
УЋИ!

МОЖДА МИ МОЖЕШ ПОМОЋИ!
МАСКИРАНИ ПРОВАЛНИК ЈЕ УКРАО
ИЗ РУДНИКА ЕЛ ДОРАДО ПЕДЕСЕТ
ХИЉАДА У ЗЛАТУ... ОСТАВИО
МИ ЈЕ И ПОРУКУ...
СЛУШАЈ...

СУТРА У 5 ПО ПОДНЕ
ЋУ ИЗВЕСТИ ПОСЛЕДЊУ
ГЛАВКУ! ОНДА СЕ
ПОВЛАЧИМ!
НА ОСНОВУ
ПРОШЛИХ,
САМ ЗАКЉУЧИ
ГДЕ ЋЕ
СЕ ОВА
ДОГОДИТИ!
ПРОВАЛНИК Н!

И КАСНИЈЕ МИ ЈЕ СЛО СЛИЧНЕ
ПОРУКЕ! УЖИВА ДА МИ СЕ РУГА,
ЈЕР МУ
НИКАКО
НЕ УЛАЗИМ
У ТРАГ!

ИСПРИЧАЈ
МИ СВЕ
ПОТАНКО!
МОЖДА ЈА
НЕШТО
ОТКРИЈЕМ!

"ПРВО УПОЗОРЕЊЕ СТИГЛО МИ
ЈЕ ТРИ ЧАСА ПРЕ НЕГО ШТО ЈЕ
ОПЛАЧКАО БАНКУ... СВАКАКО,
НИСАМ ЗНАО У КОЈУ ЋЕ
ПРОВАЛИТИ..."

ЗА ДЛАКУ МИ ЈЕ УМАКАО СА
УКРАДЕНИМ ЗЛАТОМ ИЗ ФЕДЕ-
РАЛНЕ ИСТРАЖИВАЧКЕ
АГЕНЦИЈЕ...

ХА! ОВАЈ
ШЕРИФ НЕ БИ МОГАО
НИ ВОЗ ДА СТИГНЕ
А КАМОЛИ
МЕНЕ!

СЛЕДИО САМ ГА СВЕ ДО ПЛАНИНА...

ИЗГУБИО САМ МУ
ТРАГ! НЕ ВРЕДИ
ВИШЕ...

ТРЕЋУ ПУЉАКУ ЈЕ ИЗВЕО У
ВОЗУ ЗА САНТА ФЕ...

УПАО ЈЕ У ПОШТАНСКИ ВАГОН И ОДНЕО
ДВАДЕСЕТ ХИЛАДА У ГОТОВОМ...

РЕЦИ ОНОМ ШЕРИФУ У ХОН-
ДУ ДА ЈЕ ДОСАД ВЕГ МО-
ГАО ДА МЕ УХВАТИ, ДА
ИОЛЕ ВРЕДИ!

НИТКОВ ТВРАИ ДА
САМ ИМАО СВЕ НЕ-
ОПХОДНЕ ТРАГОВЕ,
АЛИ НИСАМ БИО У СТА-
ЊУ ДА ИХ УОЧИМ!

НЕШТО
ПОВЕЗУЈЕ
СВЕ ТЕ
ПУЉАКЕ...
АЛИ ШТА?

МОЖДА БЕМО ОВАКО ЛАКШЕ
ОДГОНЕТНУТИ!
ГЛЕ!

БАНКА
ФЕДЕРАЛНА АГЕНЦИЈА
ВОЗ ЗА САНТА ФЕ
-ЕЛ ДОРАДО
РУДНИК

ЗА ТО ВРЕМЕ, У ПЕЋИНИ, ВИСОКО
ИЗНАД ЕЛ ДОРАДА...

ШЕРИФА САМ ОБАВЕСТИО
О ВРЕМЕНУ ГИДЧКЕ, А
О МЕСТУ НИСАМ...
СУМЊАМ ДА ЋЕ ИСКО-
РИСТИТИ И ОВУ ШАНСУ...

КАД МЕ ЈЕ БАВЕК
УХАПСИО ПРЕ ПЕТ
ГОДИНА, ЗАКЛЕО САМ
СЕ ДА ЋУ МУ СЕ
ОСВЕТИТИ!

КАД БИ
САМО ЗНАО
ДА МИ ОН НА
НЕКИ НАЧИН
ПОМАЖЕ ДА
ИЗВЕДЕМ ОВЕ
ГИДЧКЕ!

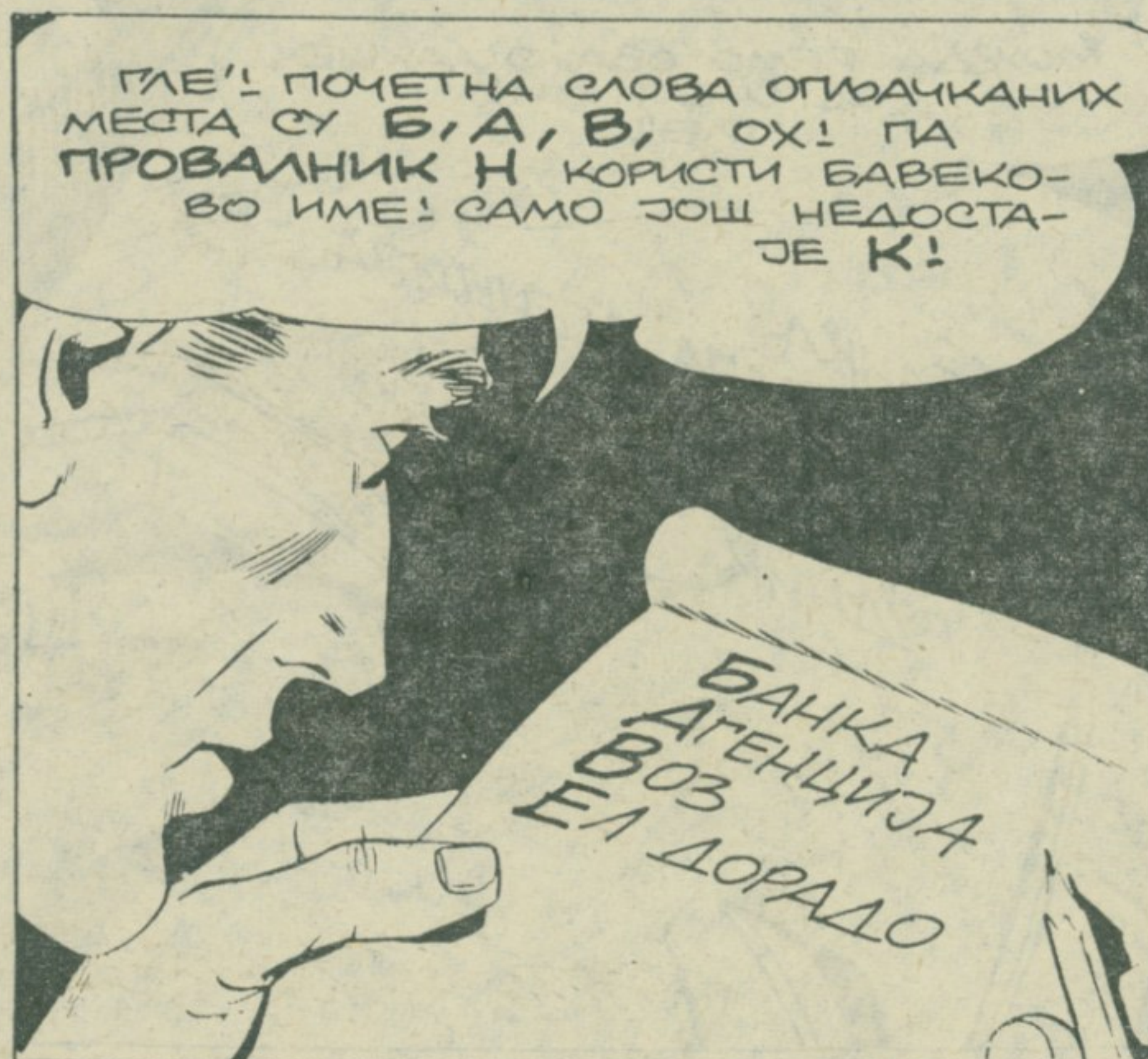

ТЕ НОБИ, У
ХОТЕЛУ, У
ХОНДО
СИТИЈУ...

НЕКИ ТРАГ СИГУРНО ПО-
СТОЈИ... НЕШТО ШТО
ПРЕВИЂАМО, АЛИ ЈЕ
ТУ, ПРЕД НАМА...

ГЛЕ! ПОЧЕТНА СЛОВА ОГИДАНКИХ
МЕСТА СУ Б, А, В, ОХ! ПА
ПРОВАЛНИК Н КОРИСТИ БАВЕКО-
ВО ИМЕ! САМО ЈОШ НЕДОСТА-
ЈЕ К!

КАДА ЈЕ ВАЈОМИНГ КИД ПОКАЗАО ШЕРИФУ
ОНО ШТО ЈЕ ОТКРИО...

К ЈЕ СИГУРНО
КОЧИЈА! САМ ЋУ ОВО
СРЕДИТИ, КИДЕ! МОРАМ
ЈЕ ПРЕСРЕСТИ ПРЕ
ПЕТ ЧАСОВА!

НЕШТО ПРЕ ПЕТ, КОЧИЈА ЈЕ СТИГЛА НА РАЧУ, А МАЛО КАСНИЈЕ ДОШАО ЈЕ И ВАЈОМИНГ КИД...

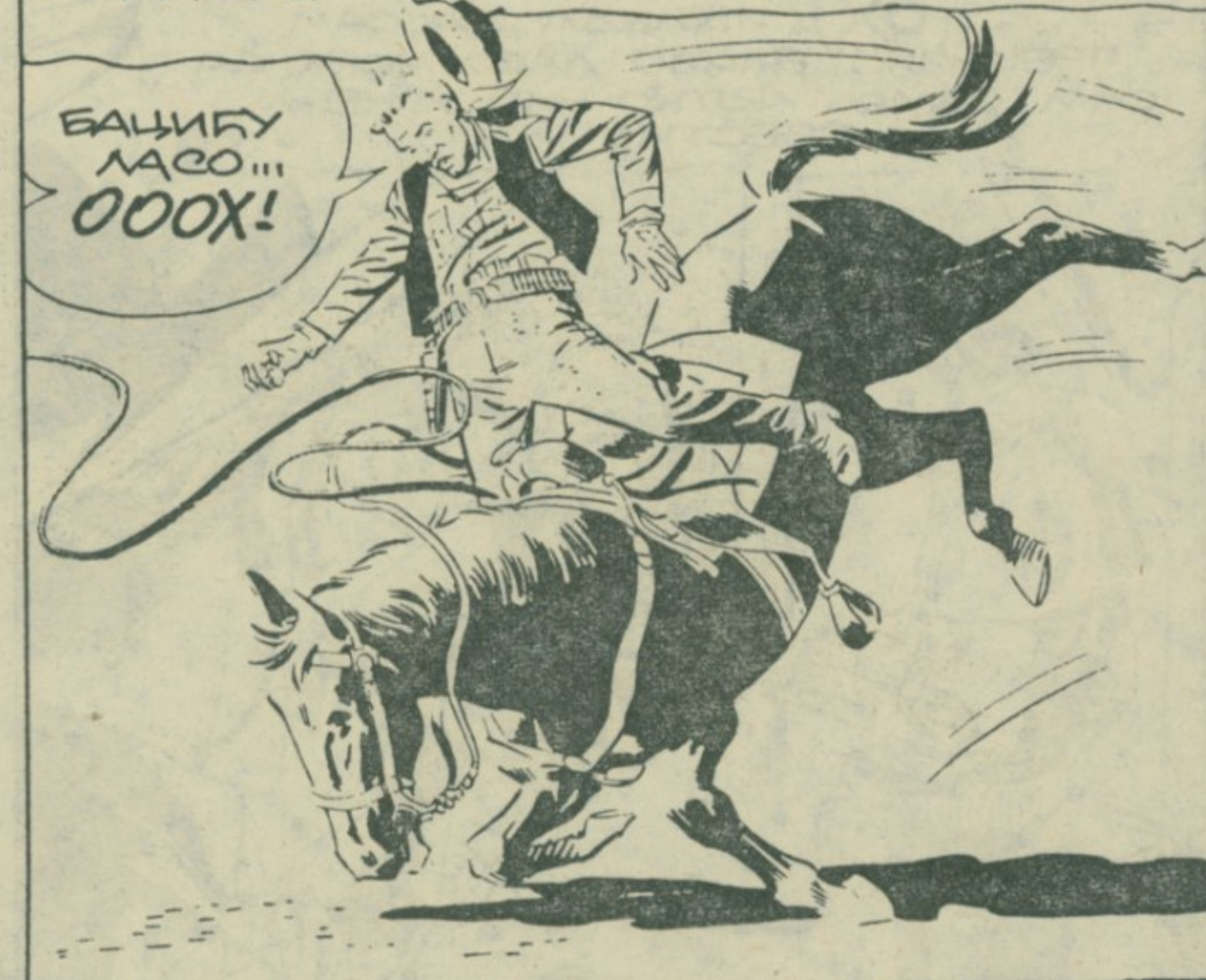
ВАЈОМИНГ КИД ЈЕ ПОТРУЧАО, АЛИ...

ДО ЂАВОЛА! ЕНО И ШЕРИФ!

ИЗНЕНАДА, ШЕРИФОВ КОЊ СЕ САГЛЕО...

РАСПОРЕД ЧАСОВА

ЗАСЕЦИ ПО ЦРТИЦАМА

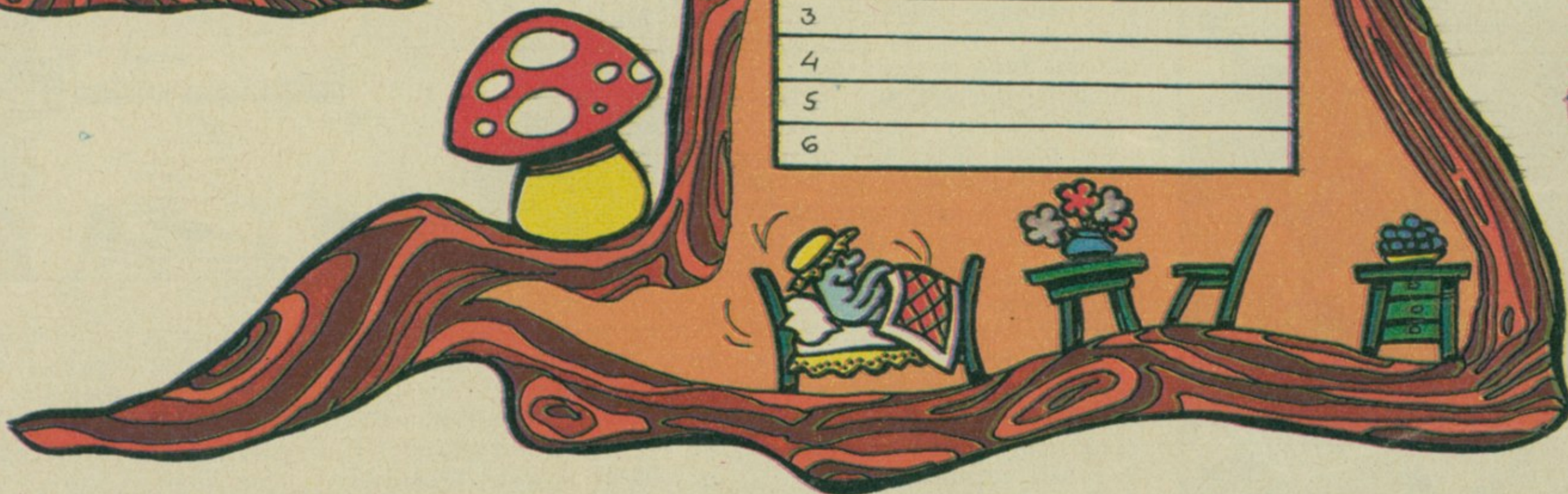
ДРВО И РАМ
ЗАЛЕПИТЕ НА
ЧВРСТ КАРТОН,
ИСЕЦИТЕ И
ИСПИШИТЕ
РАСПОРЕД. РАМ
ПРОРЕЖИТЕ ПО
ЦРТИЦАМА, А НА
МЕСТУ ГДЕ ЈЕ
ТАЧКА ПРОВУЦИТЕ
КОНАЦ. ЗАТИМ
РАМ НАВУЦИТЕ
НА ДРВО, ПА

КОНАЦ УДЕНИТЕ У ЗАРЕЗ
НА ВРХУ ДРВЕТА (ДА СЕ РАМ
НЕ БИ КЛИЗАО) КАО ШТО СЕ
ВИДИ НА МАЛОМ ЦРТЕЖУ ГОРЕ
ЛЕВО. РАМ БЕТЕ ПОМЕРАТИ
СВАКОГ ДАНА ДА БИСТЕ ЗНАЛИ

КОЈЕ
ЧАСОВЕ
ИМАТЕ.
РАСПО-
РЕД
МОЖЕТЕ
УКУЦА-
ТИ НА
ЗИД
ИЛИ
НАСЛО-
НИТИ
НА
НЕКИ
ПРЕДМЕТ
НА
СВОМ
ПИСА-
ТЕМ
СТОЛУ.

ПОНЕДЕЉАК	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
УТОРАК	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
СРЕДА	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
ЧЕТВРТАК	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
ПЕТАК	
1	
2	
3	
4	
5	
6	

МЕДВЕДИ

Гледали сте на телевизији онај страхан канадски филм о инновском гризлију који тероризише читав крај: пуних 90 минута он растрже жртве једну за другом. Па, изгледа да прича није без основе...

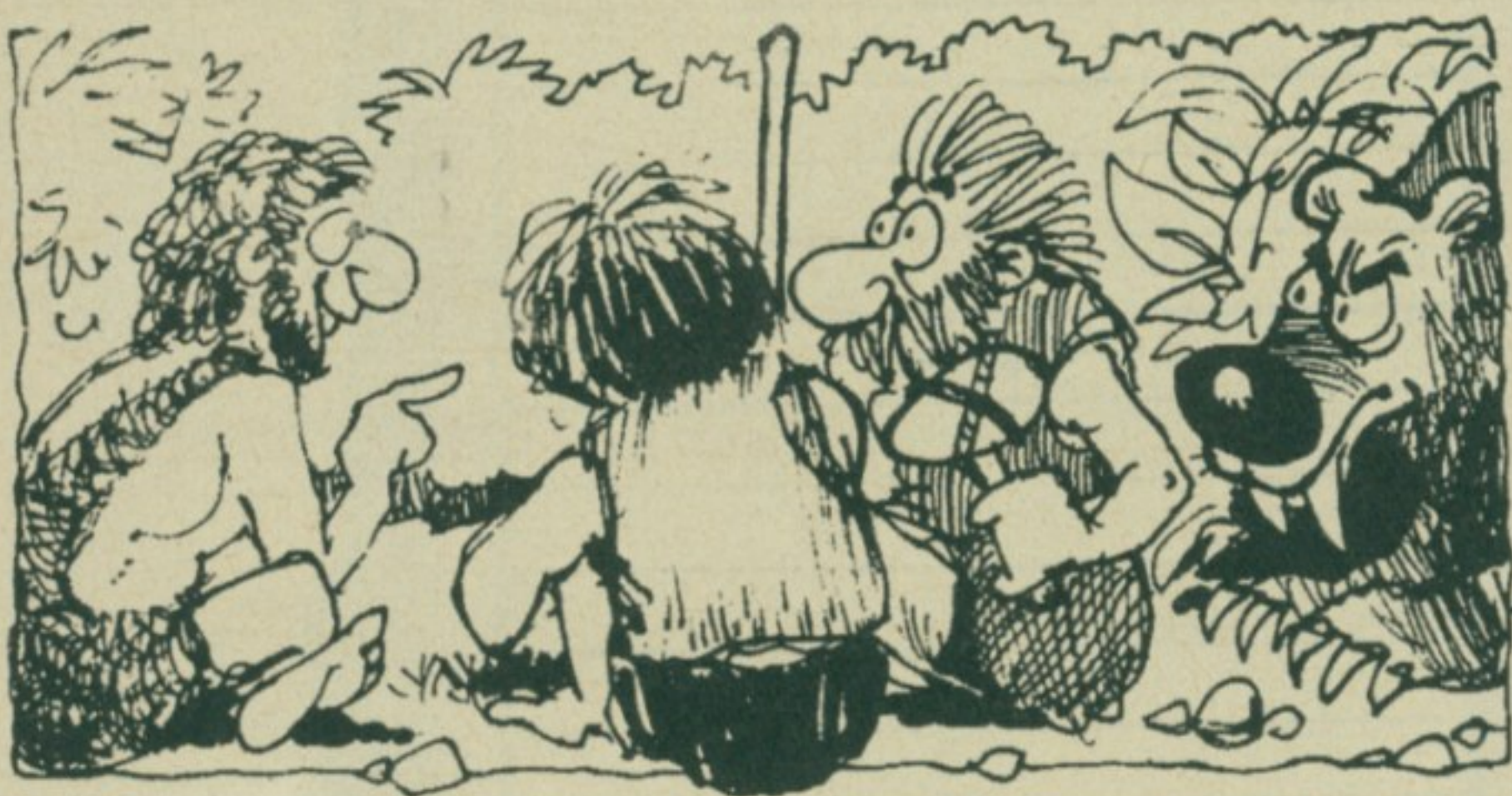
Кад су се древни ловци, пре 35-40 хиљада година, увече окупљали око ватре, мора бити да су главни предмет разговора били огромни крвожедни медведи који уопште нису били плод маште. Према истраживању научника с универзитета у канадском граду Калгарију ове окрете звери огромне снаге још пре 12.500 година господариле су ситуацијом у Северној Америци. Све животиње које су лутале преријом – инновски слоновии, мастодонти, бизони, коњи – могле су лако постати њихов плен.

Овај супермесождер утеривао је страх у кости и

ПРОЧИТАЈ
ПРОСКИТАЈ

првим људима америчког континента. И мада постоје докази да су се први ловци наоружани каменим оружјем упуштали у окршаје с инновским медведима, многи научници сматрају да се човек усудио да насели Америку тек кад је овај његов страхан противник изумро због промене климе негде крајем последњег леденог доба. Али, сећање на чудовиште сачувало се до данас...

НЕСТАЛО 9 СПРАТОВА

Највиша зграда у немачком граду Каселу недавно је скраћена напола. То је прва операција ове врсте изведена у Европи и, што је занимљиво, при том станари нижих спратова уопште нису излазили из куће, а пацијенти из болнице преко пута нису могли да се пожале на буку.

На кров зграде допремљена су два екскаватора само што ови багери нису имали „кашику“ већ неку врсту хидрауличне глодалице која је полако дробила бетонске зидове. Тако је уклоњено девет спратова. Разлог? Солитер је подигнут доста давно и већ помало ороноуо, закупци станова почели су да га заобилазе, а нарочито слабу проћу имали су станови на вишим спратовима који су све чешће зврјали празни. Зато су власници одлучили да се реше половине станова, а преостали ће бити из темеља реновирани. Засад је тако нешто могуће само у земљама са вишком стамбеног простора.

КОЛИКО ТЕНИС ИМА ГОДИНА?

Први одговор: 116! Јер, тачно 1874. године британски мајор Вингфилд патентирао је игру коју је назвао „сфажристик“. Терен је у почетку имао облик сличан осмици, а на најужем делу била је рапета мрежа преко које су играчи рекетима пребацивали лоптицу. Тек касније терен је добио облик правоугаоника и строжа правила, а игра је названа „лаун-тенис“ (од енглеског травњака и француског „tennez“ хватајте)! У ствари, ово је најпопуларнија верзија објашњења порекла назива, никако и једина.

Други одговор: тенис има близу хиљаду година. Јер, хронике сведоче да су се калуђери у француским манастирима још средином 11. века одушевљавали овом игром која се звала „на лог пом-у“, што ће речи на дугачком длану (тек касније је реч „пом“ у француском почела да значи и „лопта“): преко земљаног узвишења

пребацивана је лоптица од плуте.

Старост тениса огледа се и у начину рачунања освојених бодова, поена.

Цела тајна крије се у сату. Кад су механички сатови освојили свет, уместо данашњих семафора почеле су да

се користе табле на којима је био нацртан велики сатни бројчаник. Од 1876. године поени се рачунају управо тако: први бод – четврт часа (15), други 30 (пола сата), трећи 45, односно 40 (три четврт часа), а четврти постигнути поен пуни сат. Предност? Положај казале која показује минуте разумели су чак и неписмени.

ТУНЕЛ КОЈИ ПЛИВА

Архитекти и градитељи вековима већ разбијају главу како да направе добру саобраћајну везу између Италије и Сицилије. Један од најновијих пројеката врло је необичан, али и потпуно остварљив: у питању је подводни пливајући тунел назван „Архимедов мост“. То је кон-

медовом закону), а биће и причвршћен челичним шипкама чврсто укопаним у морско дно. Имаће две ауто-страде са по три траке које ће бити постављене једна изнад друге као и две железничке пруге са стране.

Изградња тунела коштаће два пута мање од моста. С друге стране мост дугачак 3.300 метара био би изложен jakim налетима ветра који дувају над заливом што би

струкција од армираног бетона, склопљена од цеви широких 42 и високих 24 метра, која ће бити спуштена у воду на дубини од 30 метара. Тунел ће се држати захваљујући притиску воде (по Архи-

меду) изазивало честе прекиде саобраћаја. Стручњаци истичу још једну предност тунела: он би издржао и најјачи земљотрес каквих је однедавно све више.

В. М.

Илустровао: Зоран Петковић-Петко

ВИДЕО

1 „Torrents of Spring” – „Пролећне воде” (1989)

Екранизација романа „Пролећне воде” Ивана Сергејевича Тургенева. Санин, млади руски племић, за време путовања кроз Немачку у граду Мајнцу упознаје Гему, пореклом Италијанку, и одмах се заљубљује у њу. У знак љубави он одлучује да прода своје имање у Русији и сав новац уложи у пссластичарницу која припада Геминој породици. Тражећи купца, он среће Марију Николајевну, размажену богаташицу... Филм је режирао Јержи Сколимовски („Крик”, „Рад на црно”, „Брод светионик”), а главне улоге тумаче Тимоти Хитон, Настасја Кински и Валерија Горино.

2 „Men Don't Leave” – „Мушкарци не одлазе” (1989)

После изненадне смрти свога мужа Бет остаје сама са два малолетна сина и гомилом невоља које треба да реши. За почетак, она продаје кућу, одводи децу у Балтимор, тамо налази посао и покушава да започне нови живот. Али, уместо да крену набоље, ствари се само погоршавају и везе између ње и синова пуцају. Млађи почиње да краде а старији налази девојку много старију од себе и прелази да живи код ње. Поред тога, Бет упознаје Чарлса, разведеног музичара, који јој се веома допада, али она још увек нема храбрости за нову везу. Редитељ филма: Пол Брикман, у главним улогама Џесика Ланг, Арлис Хауард и Џоан Кусак.

3 „Bad Influence” – „Лош утицај” (1990)

Случајно познанство са Тонијем готово преко ноћи мења Мајклов живот: Тони му показује како да буде продорнији на послу, Тони му раскида веридбу са женом коју ионако не воли, Тони му налази девојку о каквој је до тада могао само да сања. Наравно,

Џим Хедсон и Стив Барон са Микеланђелом и Донателом

Мајклу све то годи, али он истовремено схвата да Тони има све већи (негативан) утицај на њега. У режији Кертиса Хансона („Прозор у спаваћој соби”) главне улоге тумаче Џејмс Спајдер и Роб Лоу.

4 „Madhouse” – „Лудница” (1989)

Млад и успешан брачни пар коначно се усељава у кућу својих снова, али већ сутрадан у посету им долазе рођаци из другог града. Њихов петодневни боравак се непланирано продужава што само по себи можда не би било проблем да се ускоро не по-

јављу још неки рођаци, а затим и комшије којима је изгорела кућа. Наравно, када се на једном месту скупи толико људи, једино што може да се очекује је – тотални хаос. Филм је режирао Том Ропелевски, док су носиоци главних улога Кирсти Ели и Џон Ларкет.

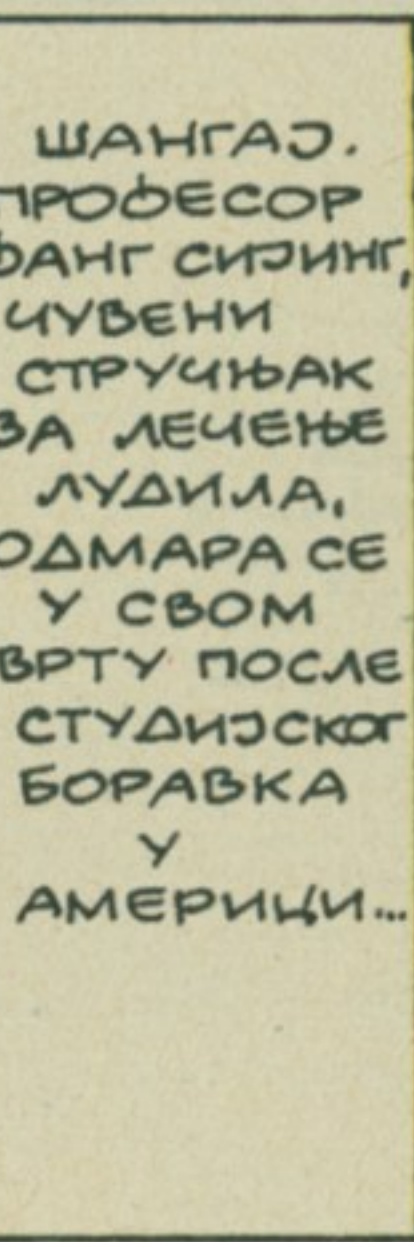
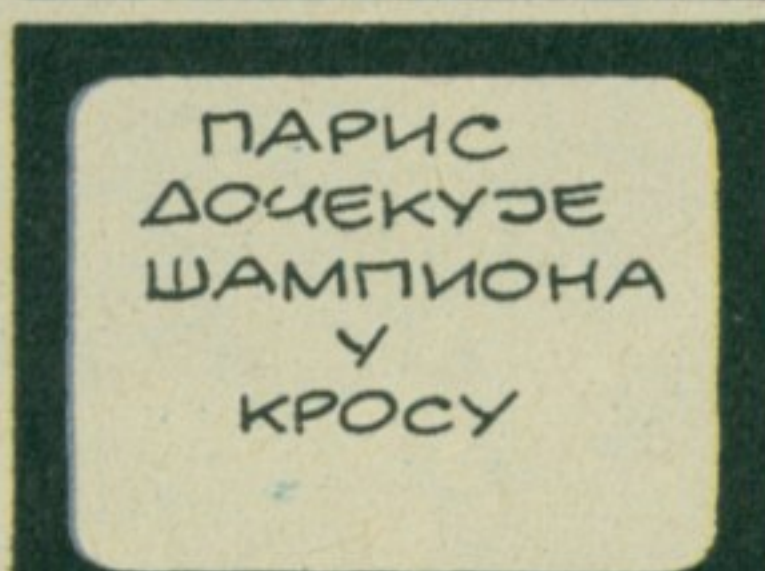
5 „Teenage Mutant Ninnja Turtles” – „Корњаче нинџе” (1990)

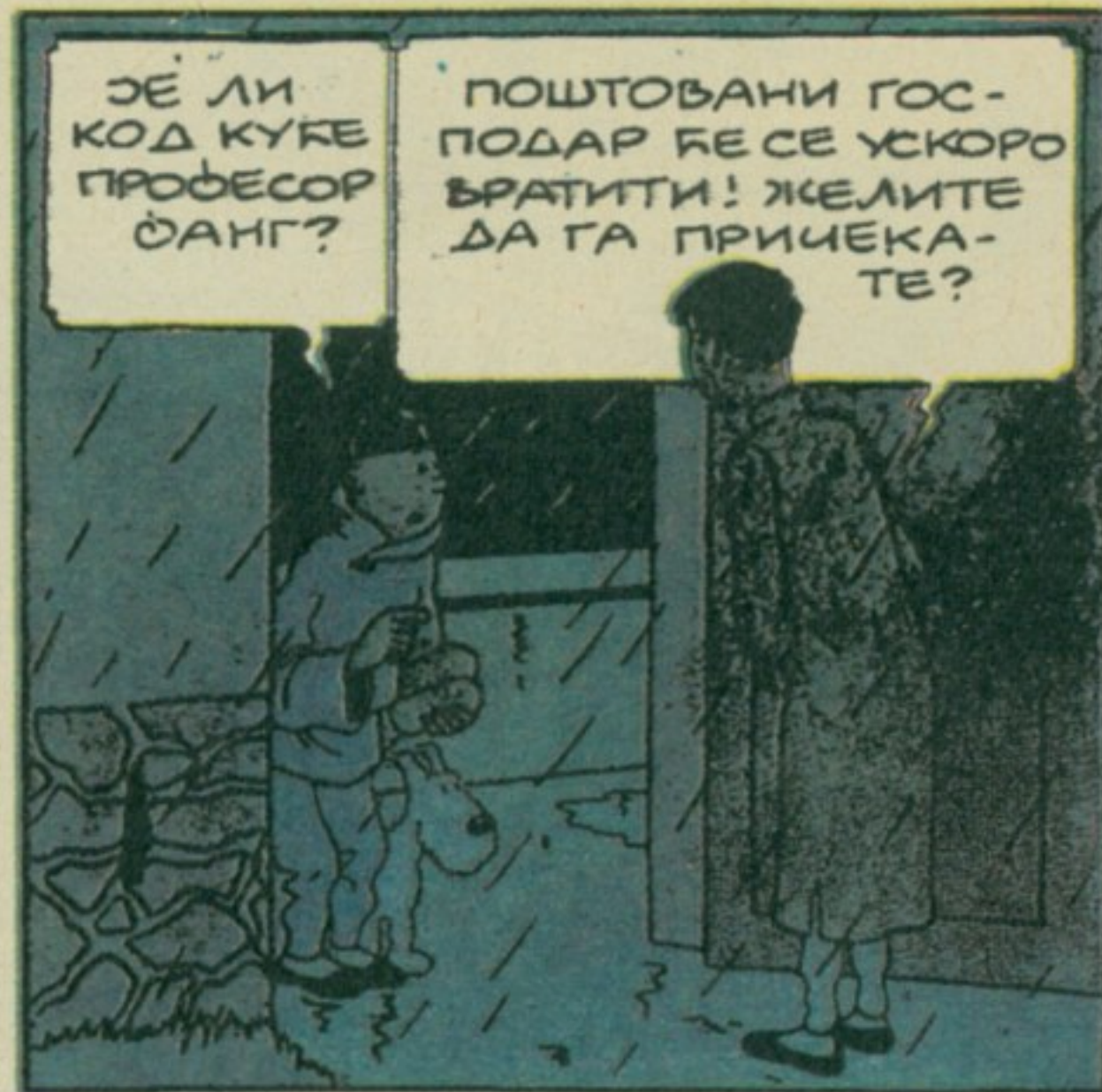
После свих могућих и немогућих нинџа филмова стигао је, ево, и филм о нинџама корњачама! Зову се: Леонардо, Микеланђело, Донатело и

Рафаел. Док су били сасвим мали, провели су извесно време у некој киселини, после су нагло израсли, дигли се на ноге и постали интелигентни попут људи. Обожавају пице и стално изваљују фазоне. Нинџама их је учинио стари пацов, њихов духовни вођа и отац, који је, иначе, такође провео неко време у поменутој киселини, а технику нинџа савладао је нешто раније док је био кућни љубимац једног од највећих мајстора те вештине. У режији Стива Барона („Електрични снови”) главне улоге тумаче Џудит Хег и Илајас Котеас.

В. Радосављевић

ТИНТИН ПЛАВИ ЛОТОС

ХИТ

ХИТ

ХИТ

ВЕТЕРАНА

КЛУБ

● Распала се група „The Art Of Noise”. Ен Дадли је изјавила: „Били смо врло оштри и одређени када смо почели, али временом је наша музика постала слична

ономе што раде и остали. Ја сам почела да се осећам спутано.”

● Опроштајна плоча групе „The Ambient Collection” изашла је 25. јуна, а неуморни Иги Поп објавио је нову плочу „Brick By Brick” (Цигла по цигли) и саопштио да постоји могућност да се његова стара група „The Stooges” поново окупи, чак планирају да сниме плочу до краја године. Са нове плоче већ је скинут сингл са песмом „Home” а на снимању су учествовали Слеш и Даф из групе „Guns N’ Roses”, бубњар Кени Ајроноф из пратећег састава Цона Кугара, док је Иги свирао гитару, и, наравно, певао.

● Брајан Ино, још један ветеран, засипа тржиште својим новитетима. У септембру треба да му се појави соло албум, а у октобру нова плоча снимљена са Доном Кејлом, човеком који је пре више од двадесет година био у саставу „Velvet Underground”.

МУЗИЧКА ПОШТА

✉ Здраво, Тражим прву касету ријечке групе „Фит”, но без успјеха. Вољела бих сазнати и основне податке о свим члановима те групе, те њихову адресу.

Гордана из Малог Лошиња

Њихову прву касету тешко ћеш наћи јер је распродата, а нови тираж није доштампан. Група је, иначе, почела да ради 1982. године а оригиналну поставу чине Давор Лукас, певач, Зорко Опачић, гитариста, Миро Тешевих, басиста и бубњар Деан Бензина. Једно време са њима је наступао и Еди Краљић, својевремено члан групе „Денис и Денис”. Недавно је „Фит” добио новог бубњара Синишу Бановића. Адреса: Група „Фит”, Ратка Петровића 62, 51000 Ријека.

✉ Поштовани „Забавнице” Желели бисмо да знамо нешто више о Полу Сајмону.

Јелена, Зоца, Маја и Марко из Београда

Сајмон је рођен 1941. године у америчкој држави Њу Џерси у јеврејско-мађарској породици. Још у раном детињству упознао се са Артом Гарфанклом, а у Њујорку су заједно ишли у школу. Први успех постигли су 1957. године. Тада су били средњошколци и наступали су као дует „Том и Џери”. Њихова песма „Hey schoolgirl” доспела је на топ листу и постала осредњи амерички хит. После тога јавност се није више занимала за њих па су се вратили учењу. На факултету Сајмон наступа са полупрофесионалним групама „Passions” и „Mystics” а 1964. напушта школу и одлази у Енглеску где свира по фолк клубовима.

Вративши се у Америку свира са Гарфанклом нудећи песме дискографским кућама. Први албум „Wednesday Morning Z.A.M” снимају 1964, али без успеха. Захваљујући Половим наступима у Енглеској, у Лондону одлучују да му објаве плочу. Он на брзину снима албум „Paul Simon Song Book” и цело лето свира у Енглеској и Европи. У међувремену у Америци са њиховог деби албума продуценти издавају песму „Sound of Silence”, додају јој електричну гитару, бас и бубњеве и објављују је као сингл. Био је то хит број један на америчким топ листама. Сајмон и Гарфанкл преко ноћи постају невероватно популарни, што потврђују плоче „Sound of Silence”, „Parsly, Sage, Rosemary & Thyme”, „Bookends”, „Graduate” (музика за филм „Дипломац”), те „Bridge Over Troubled Water”. Последња плоча продата је у невероватних осам милиона примерака а њих двојица, притиснути популарношћу, одлучују да се разиђу и започну соло каријере. Сајмон није изузетне соло плоче и временом се све више занима за музику трећег света. Врхунац тога је његов последњи албум „Graceland” из 1986. године који је освојио и критичаре и публику. После тога објављен је још само дупли албум „Negotiation And I Love Songs 1971 – 1986” на коме су се нашле његове најбоље песме из времена соло каријере.

STAIRWAY TO HEAVEN

There's a Lady who's sure all
that
glitters is gold
And she's buying a stairway
to heaven
and when she gets there she
knows
if the stores are closed
with a word she can get what
she came for
There's a sign on the wall
but she wants to be sure
cause you know sometimes
words have
two meanings
In a tree by the brook there's
a Songbird
who sings sometimes
All of our thoughts are
misgiven
There's a feeling I get when I
look
to the West
And my spirit is crying for
leaving
In May thoughts I have seen
rings of smoke
through the trees
And the voices of those who
stand looking
And it's whispered that soon
if we all
Call in tone
Then the piper will lead us to
reason
And a new day will dawn for
those
who stand long
And the forests will echo with
laughter
And it makes me wonder
If there's a Bustle in your
Hedgerow
Don't be alarmed now
It's just a spring clean for the
May-queen
Yes there are two paths you
can go by
But in the long run
There's still time to change
the road you're on
Your head is humming and it
won't go - in case you don't
know
The piper's calling you to join
him
Dear lady can you hear the
wind blow
And did you know
Your stairway lies on the
whispering wind
And as we wind on down the
road
Our shadows taller than our
soul
There walks a lady we all
know
who shines white light and
wants to show
how everything still turns to
gold
And if you listen very hard
the tune will come to you at
last
When all are one and one is
all
To be a rock and one is all
To be a rock and not to roll

ТРАЖИЛИ
СТЕ
ПЕСМУ:

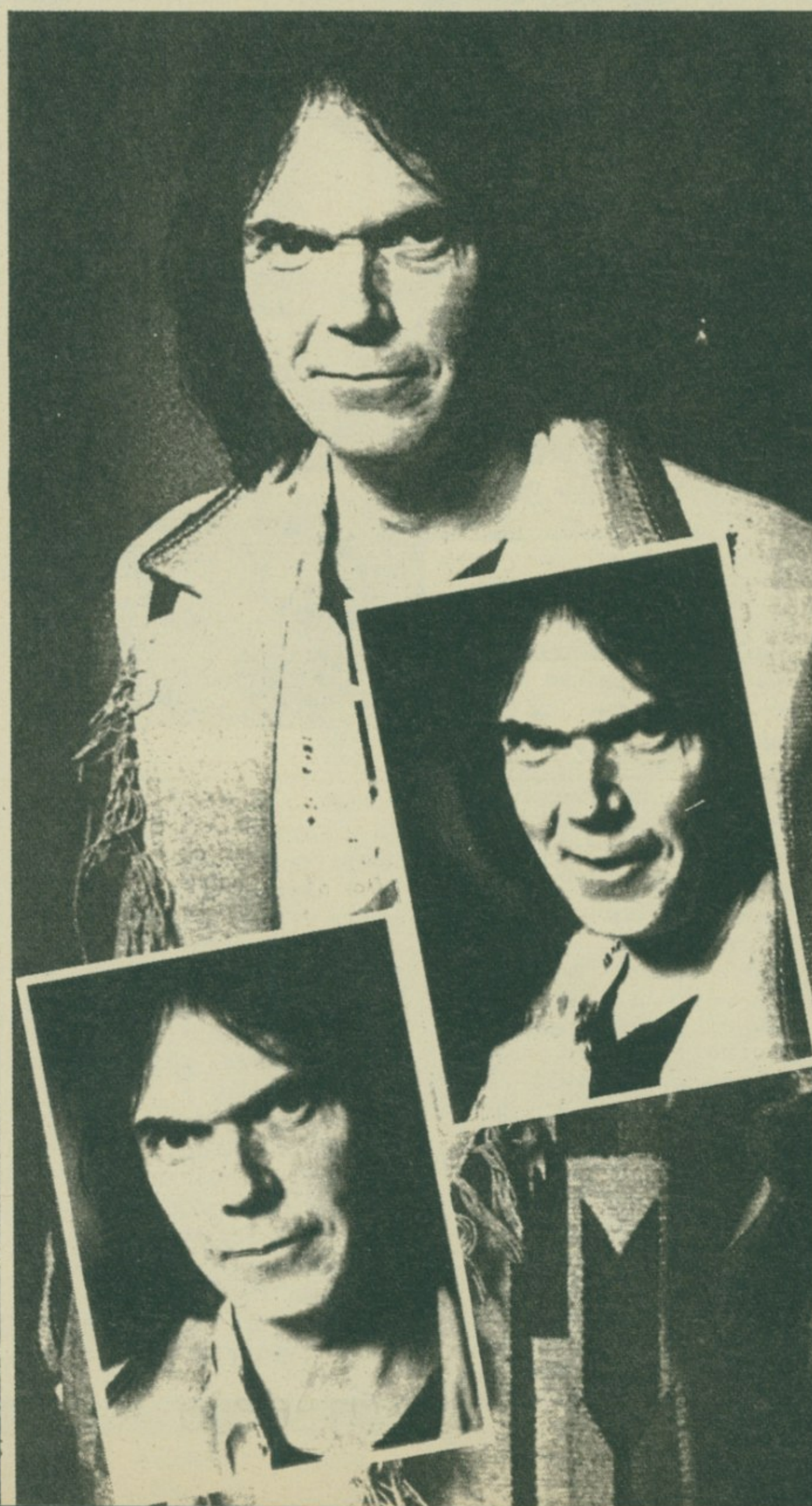

Текст и музика: „Led Zeppelin” ■ Изводе: „Led Zeppelin”

ИЗЈАВА
НЕДЕЉЕ:

„Ја нисам суперзвезда.
Ја сам само музичар.
Композитор и музичар. И
што више свирам, што
више различитих ствари
радим, ја сам бољи. Само
то је мој посао, све остало
је варка.”

Нил Јанг

СТЕПЕНИЦЕ ЗА НЕБО

Постоји дама која је
сигурна да је све што
светлуца злато
И она купује степенице за
небо
и када тамо дође она зна
да ако су продавнице
затворене
једном речју може да добије
оно због чега је дошла
Постоји знак на зиду
али она жели да буде
сигурна
јер, знаш, речи понекад
имају два значења
На дрвету покрај потока је
птица певачица
која запева понекад
Све наше мисли су заблуде
Постоји осећај који ме
обузима када гледам
према Западу
А мој дух плаче због
одласка
Мантајући видео сам
претенове дима
у крошњама дрвећа
и гласове оних који стоје и
гледају
А мануће се да ускоро ако
сви
зовемо углас
Фрулаш ће нас тада одвести
до смисла
а нови дан ће сванути због
оних
који дуго издрже
а шума ће одјекнути смехом
И због тога се чудим
Ако постоји услахиреност
у твојој живој огради
Не узбуђуј се одмах
То је само пролећно
чишћење за мајску краљицу
Да, постоје два правца
којима можеш кренути
Али на дуге стазе
још увек има времена да
промениш пут на коме си
Глава ти зуји и тако неће
ићи - ако случајно не знаш
Фрулаш зове да му се
придружиш
Драга дамо, можеш ли
чути како ветар дува
И знаш ли
Твоје степенице леже на
шапћућем ветру
И док шибамо низ пут
Наше сенке су дуже од
наше душе
Ту шета дама коју сви
знамо
која сија белним светлом и
хоће да покаже
како се још увек све
претвара у злато
А ако добро послушаш
мелодија ће најзад доћи до
тебе
Када је све једно а једно је
све
Бити rock а немати roll

ЦИНКАРОШ

У стању су да 60 минута издрже температуру од преко 1000 степени Целзијусових. Притисните их силом од 10 тона и неће попустити. Савршено шпијунирају пилоте мада нису људи. Зову их „црне кутије” иако су наранџасте

У

КОКПИТУ

вају да истрага крене правим путем, док се раније, као по правилу, сматрало да је пилот увек крив.

Лари, ми падамо!

Наравно, постоје различити типови „флајт” и „воис” рикордера, а то какав ће уређај бити уграђен у неком авиону зависи, пре свега, од намене самог авиона. Зато су и цене различите: од неколико десе-

Први експерименти са бележењем података о лету у самом авиону обављени су за време Другог светског рата, а током педесетих година амерички путнички авиони имали су уређаје за бележење основних показатеља лета: висине, брзине лета, понирања и курса. Тада још није била актуелна анализа тих података после евентуалних удеса, али је 1958. године амерички „Локид” направио уређај способан да „преживи” пад авиона. Ради лакшег налажења обожан је у наранџасто, а назив „црна кутија” потиче, логично, од обично врло жалосних ситуација у којима је потребно студирати садржај тих кутија.

Пре свега, треба напоменути да после великих катастрофа путничких авиона спасиоци и истражни органи не траже једну „црну кутију”, како то новинари извештачи с места несреће умеју увек да погреше, већ траже две „црне кутије”.

Један од та два засебна механизма зове се „воис рикордер”, а други је „флајт рикордер” или, тачније, на енглеском: „cospit voice recorder” и „flight data recorder”. Први служи за снимање гласова у пилотској кабини то-

тина до неколико стотина хиљада долара. Системи који се користе на великим путничким млазним авионима за средње и дуге пруге, о којима ће у овом тексту бити речи, нису јефтинији од 100 хиљада долара.

Улога „воис рикордера” углавном је позната: он снима све гласове у кокпиту, затим интерфонску везу између пилота и копилота у кокпиту ако имају маске за кисеоник на лицима, као и разговоре између авиона и контролног торња током последњих 20 минута лета. Ако лет траје сат и по, на магнетној траци ће од 90 минута остати снимљено само последњих 20 минута лета јер се она стално врти у круг и брише оно што је раније снимљено.

Само две недеље после катастрофе „боинга 737” компаније „Air Florida”, 13. јануара 1982. године у Вашингтону амерички Национални биро за безбедност саобраћаја објавио је цео садржај разговора капетана Ларија Витона и копилота Алена Петита који је остао снимљен на „воис рикордеру”. Ево последњих неколико реченица:

ком последњих 20 минута лета, а други има задатак да бележи најважније параметре лета: курс, висину, брзину, убрзање, стање мотора...

„Као да имамо шпијуна међу нама”, каже капетан „Airbus-a A-300” Франческо Фрецолини — један од функционера у светском удружењу пилота.

„Међутим, мислим да је јако добро што те направе постоје. То је неподмитљиви сведок који омогућава уреднију контролу машина, понашања пилота, указује на неуобичајене поступке, оне који излазе из прописаних оквира. У случају несреће, омогућа-

Копилот: „Боже, погледај ту ствар!”

Копилот (опет): „То не изгледа у реду, јел' да?”

Копилот (опет): „О, то стварно није у реду.”

Капетан: „Да, то је 80.”

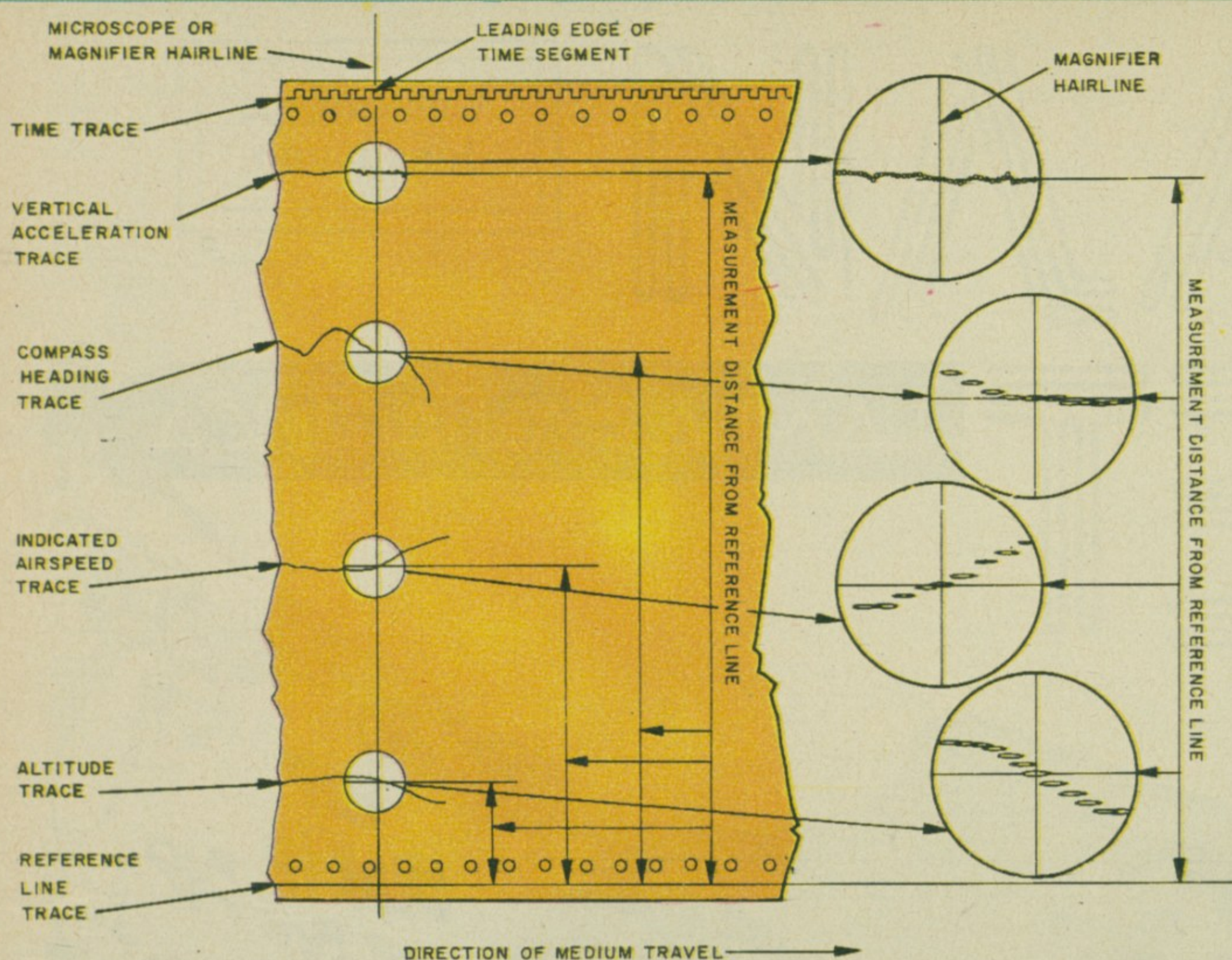
Копилот: „Неее, мислим да није у реду!”

Копилот (опет): „Можда јесте?!”

Капетан: „Сто двадесет?”

Копилот: „Не знам...”

Капетан: „Хајде, напред...”

Увећањем под микроскопом одређених делова угравираних линија на танкој металној траци може да се реконструише свака фаза лета

Копилот: „Једва се диже.“

Неидентификовани глас у кокпиту: „Не иде, ми... падамо!“

Копилот: „Лари, ми падамо. Лари!“

Капетан: „Видим!“

Потом следи звук ломљаве због удара летелице у мост на залеђеној реци Потомак.

Наравно, на основу ових неколико реченица није се сасвим јасно могло закључити шта се заправо десило са летом PALM 90. Кључ решења налазио се у другом уређају – „флајт рикордеру“, који не привлачи тако трагично пажњу као „воис рикордер“, али стручњацима обично увек даје више података о узроцима несрећа и удеса.

Испитивањем рада авионских мотора, положаја флапсова и достигнуте висине, а све то остало је урезано на нарочитој металној траци „флајт рикордера“, недвосмислено је утврђено да је узрок несреће био лед на крилима авиона, који је блокирао рад командних површина и отежао авион што пилоти нису узели у обзир при прорачуну за полетање. Узрок томе било је непоштовање поступака обавезног одлеђивања површине авиона (посебним течностима), а крајњи

узрок, који није остао забележен на „флајт рикордеру“, али је после свега био сасвим јасан, јесте неискуство младог капетана и копилота.

Као за људско срце

„Flight data recorder“ састоји се од:

1. прекидача који пилоти зову „trip and date“,
2. страховито отпорног кућишта,
3. касете с металном траком и
4. мерача убрзања (акцелерометра).

Прекидач „trip and date“ налази се, на пример код „DC-9“ и „боинга 727“, на инструмент табли изнад главе пилота. На њему пилот пре полетања упише број лета и датум. Потом притисне прекидач којим се укључује мотор у кућишту, а он почне да врти 400 метара дугу траку израђену од нарочитих легура метала. Игле писачи урезају посебне тачкице по ширини те металне траке која се креће брзином од око 15 центиметара на час, што значи да је читава касета довољна да забележи чак 2500 сати лета авиона. Дужину преостале траке у „флајт рикордеру“ проверава механичар пре полетања и ако је

она мања од, на пример, 50 метара, касета се вади и ставља нова.

Ако се танка челична трака откине, или мотор у „флајт рикордеру“ стане, или врата кућишта нису добро затворена, или... онда се пилоту аутоматски пали црвена „off“ сијалица која упозорава на лош рад рикордера. У случају да се то деси током лета квар је практично немогуће отклонити, али се по слетању он уписује у књигу лета и механичар то поправља. У сваком случају, велики путнички авион не би смео да полети са неисправним рикордерима.

У „флајт рикордеру“ се, најчешће, бележе следећи подаци: број лета и датум, време, брзина, висина, курс, тренутак почетка и завршетка разговора са земљом и убрзање. Ово последње, дакле убрзање, веома је значајно јер се не сме дозволити да на путничким авионима оно пређе два и по пута убрзање Земљине теже. До тих прекорачења убрзања може доћи у случају да авион упадне у турбуленцију или, пак, „тврдо“ слети. Анализом траке са „флајт рикордера“ утврђује се ниво достигнутог убрзања и препоручује провера авиона, јер при убрзањима већим од 2.5 G може доћи до оштећења основне конструкције ваздухоплова.

Начин уписивања података на челичну траку сличан је принципу на којем ради електрокардиограф, којим се контролише рад срца. Наиме, игле уписују, гравирају, тачке на металној фолији остављајући тако посебан траг. Дешифровањем положаја тих урезаних тачкица помоћу микроскопа и мерењем одређених растојања могуће је добити тачне податке о свакој секунди лета. Занимљиво је да је та метална трака израђена од легуре која је отпорна на високу температуру, али је на гужвање и механичка оштећења сама трака отпорна колико и папир. Зато је она смештена у посебном кућишту способном да издржи и највећа напрезања. Када се деси несрећа, „црне кутије“ се, да би се избегли разни притисци, обично запечателе одмах по налажењу и шаљу у неку неутралну земљу из које није ни власник авио-компаније ни произвођач авиона. Најзначајнији центри за дешифровање „црних кутија“ налазе се у Француској, Великој Британији, САД и Канади.

Непотребно умирање

Чак и ако не дође до несреће, подаци из „воис“ и „флајт“ рикордера могу бити врло корисни за унапређивање безбедности летења. Тако је својевремено међу највећим авио-превозницима у Великој Британији била организована анализа података „флајт рикордера“ на тачно 2000 летова. Поред разних других информација, капетан Т. В. Еванс из компаније „Бритиш Каледонијан“, који је руководио тим истраживањем, закључио је да су пилоти приликом чак 270 полетања касније увлачили флапсове дозвољавајући да брзина њиховог авиона буде толика да дође до оштећења још увек извучених флапсова. Иако је максимална брзина са извученим флапсовима врло строго прописана за сваки тип авиона, капетан Еванс је дошао до закључка да се то у чак 15 одсто случајева не поштује, а тиме се најозбиљније угрожава безбедност саобраћаја.

Највећа корист од свега овога је што су сви резултати овог истраживања објављени тако да су пилоти широм света упозорени да прекину са опасном праксом. Свега овога не би било да није „флајт рикордера“ који је, маниром савреног цинкароша, марљиво бележио сваку грешку и грешницу у кокпиту.

Александар Павић

МААЛАМ

Александра
Јовановић

СВЕТ

НАУЧНА ФАНТАСТИКА

О ткако се обрео на овом „нижем средњем свету“, изненађен и запањен његовом општом асиметријом, непрестано се сударао с невољама. Најпре је заказао „непогрешиви“ индуктор за прилагођавање облика, а Утр није могао да се отгне утиску да је то последица смрдљиве атмосфере чији је задах на кисеоник и сам једва подносио. Због тог квара морао је да створи колико-толико прихватљиво тело (по земаљским схватањима) на примитиван и непоуздан начин, искључиво уз

помоћ сопствених менталних таласа...

Наравно, при свему томе streпео је да ли ће успети да активира некадашњу вештину којом је дивно забављо млађу браћу претварајући се у „црне рупе“ и друге, деци забавне, облике... Сконцентрисао се и почео. Дакле, како оно иде: велика длакава глава, три заносна мутна ока, три фино закривљена зуба... Да, ту је потребно сместити и један отвор, непријатно влажан, из којег излазе гласови. Даље је ишло глатко: космата врећа величине 28 глава, покоја рачвас-

та израслина са стране и на дну опет много густог крзна...

Погледао се и задовољно климнуо новом главом, мада га је подсвесно плашила могућност да, због претерано изражене креативности и слободе, није био доследан. Но, измене су биле немогуће јер ће енергију потребну за сличан подухват обновити тек након шездесет земаљских дана. Уосталом, нико му није могао приговорити да се није сјајно снашао у недостатку непоузданог ИПОЛ апарата.

Требало је прећи на прави посао, на оно због чега су га и послали агенти из Имиграционе централе. Требало је наћи биће најприближнијег степена развоја у поређењу с његовом расом (на жалост, вероватно несавршено) и простим парењем створити нову врсту, носиоца будућег напретка овог, досад занемарљивог, света. Пошто је рутински открио сопствени тренутни пол, кренуо је безвољно у потрагу за одговарајућом женком осећајући повремено непознато узбуђење, вероватно као резултат овдашњих услова живота.

Лаким кораком доспео је до објекта који је уз помоћ КОНТРОЛОРА (срећом још неоштећеног) одредио као „кућу“, ма шта то било. Иако поприлично прилагођен свему на овој планети, биће испред „куће“ запањило га је и обесхрабрило непријатним изгледом. Жена!

На жалост, КОНТРОЛОР је без оклевања избацио нове податке, још поразније: „Прикладност субјекта за стварање нове врсте = 98 Акција!“ А наређења су била више него јасна: организам с прикладношћу преко 90 био је драгоцен и није смео да се одбаци... Пригушивши нелагодност због несавршеног изгледа „жене“, Угр је пришао створењу направивши непријатељску гримасу, што је било јаче од његовог система самоконтроле. Биће је, очигледно уплашено, одједном почело да вришти удаљујући се својим незграпним танким пипцима... Саветован да ни по коју цену не примењује ментално насиље над домороцима, Угр ју је благо ухватио за оно мало дуге длаке на глави одвлачећи је до места где се спустила његова летелица и где је нашао удобно и пријатно пребивалиште за себе...

Након што су се сместили у привременом логору, почео је да посматра њене реакције. КОНТРОЛОР је непрекидно бележио, преведене на међупланетарни код, изузетно јаке емоције страха и одвратности код створења. Међутим, одавно је позната нелагодност свих нижих бића пред непознатима, мада је ово било толико снажно да се није могло занемарити. Оно што је Угра највише нервирало било је снажно одбијање, упркос изузетно привлачном изгледу који је сам себи створио знајући колико је за овдашње становништво важна спољашњост за процес стварања потомства (захваљујући њиховом потпуном непознавању суштинске улоге лепоте). Ипак, одлучио је да буде стрпљив и да се неко време понаша пасивно као овдашњи мужјаци. А КОНТРОЛОР је саветовао: „Нежност!“

Протицали су дани, а он је био благ и користан. Набављао је најбоље материјале за одржавање примитивног организма, обезбеђивао и чувао сталну температуру и притисак загушљивог ваздуха, спречавао претерану количину влаге коју је КОНТРОЛОР називао кишом. Временом му се учинило да се чак привикао и на нескладан изглед удова, прејаку

обојеност њених љигавих очију, а с тешком муком и на њене крештаве звуке. Но, биће је упорно и превише дуго показивало страх и одвратност. Био је на ивици да учини нешто непромишљено, да чак уништи женку.

Након два земаљска месеца стање је било исто! Непрекидна напетост женке и њен одбојан став, више не и изглед, поражавајуће су деловали на Угра који је одавно почео да се каје што је лакоумислено прихватио овај задатак... Једнога дана, када је и у њему почело кључати нешто налик на земаљски гнев, незабележену појаву код његове врсте, женка је покушала да побегне кроз пукотину у заштитном омотачу. Успео је да је спречи. У њему је већ кључао бес. Не питајући, први пут, КОНТРОЛОРА, решио је да поново употребли енергију менталног обликовања, коју је у међувремену накупио и која је била већа него икад. Гневно је усмерио таласе на створење и започео дуго емитовање...

По завршеном послу поново је осетио мир и олакшање као никад до тада. Погледао је своје дело: пред њим је лежало слатко трооко длакаво биће чија је мрена на очима била лепша чак и од његове... Ћутало је, заувек. Више није имало онај примитивни, и тако бучни, механизам којим је производило „говор“.

Угр је, презадовољан, прилегао на тло мислећи како би боравак овде могао чак и да му се свиди јер какво ће то згодно потомство бити! А када обави свој основни задатак, на ред за промену доћи ће све те рогобатне „планине“, ти бучни „потоци“ и „реке“ и то, бесмислено плаво, „небо“... Опет је осећао онај дечачки стваралачки елан какав је имао када је као младић обликовао и гасио мање важне врсте своје планете. Чак и тада то су биле само вежбе, а ово стваран, важан и моћан подухват...

Наслонио се нежно на своју, промењену, женку и уз пријатне налете маште почео лагано да тоне у сан. Није примећивао подивљалог КОНТРОЛОРА који је својим металним гласом парао ваздух: „Непоштовање наредби!!! Вратити се хитно у Централу!!! Непоштовање наређења!!!“

Угр је сањао савршен мали свет: раван и густ, можда нижи од осталих, али лично његов...

Очигледно, заборавио је да само људи имају снове...

ЕНИГМАТИКА

Припремају: М. Јеленковић и З. Зељковић

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

ВОДОРАВНО: 1. Река у СССР и Турској – Плаветнило. 2. Товар – Врста канаринца (мн.). 3. Ознака за ампер – Рашчлањивач. 4. Ранији енглески фудбалер, Кеви – Име шпанске глумице и певачице Монтијел. 5. Амерички мали медведи – Грчки бог мора (пола човек, пола риба). 6. Јапански новац – Једноцифрен број. 7. Фабрика за израду цигала. 8. Реса, ројта – Име римског историчара Ливијеа. 9. Двадесет четврто и 11. слово азбуке – Морска риба (мн.). 10. Бесплатна, стална карта за представе једног позоришта. 11. Детектив из америчке тв-серије „Несаломиви“.

УСПРАВНО: 1. Нападач, насртљивац – Геометријска тела, конуси. 2. Симбол ренијума – Почетно слово имена или презимена. 3. Врста минерала (назив по Арагонији, покрајини у Шпанији) – Симбол силицијума. 4. Име замбијског државника Каунде – Француски алпски смучар, Жоел. 5. Танки листићи калаја – Део зграде, спрат. 6. Ознака за литар – Планета Сунчевог система. 7. Лука. 8. Име и презиме западнемачког фудбалског репрезентативца са слике. 9. Траг дивљачи (мн.). 10. Вечан. 11. Грчка муза љубавне поезије. 12. Стравовладар, деспот.

●	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1						●						
2						●						
3		●										
4						●						
5						●						
6				●								
7	●											
8					●							
9			●									
10												
11												

ШТА НЕДОСТАЈЕ

Другој, трећој и четвртој виђети недостаје по шест сит-

них детаља који се налазе на првој. Које су то појединосги?

**ГЕКОН –
уклети гуштер**

ЗАР ЈА ЧУДОВИШТЕ ?!

**Ружан је, уме
да лаје, рађа се
с наочарима за
сунце, гута све
што је мање од
њег и с лако-
ћом хода по ок-
нима и тавани-
ци. Довољно за
свакојаке при-
че...**

И Господ рече Мојсију и Арону: између животиња које пужу по земљи да су вам нечисте – кртица, миш, јеж, пуж, корњача, зелембаћ, камелеон... и gekon.

Овако су из Библије стари народи стекли прва сазнања о gekону и имајући у виду оно што су о њему заиста причали и како су се према њему понашали, можемо да кажемо да су се веома придржавали Божије заповести. Gekona одувек сматрају отровном и опасном животињом од које човек треба да се чува више него од змије отровнице. Овакав однос према gekону временом је узимао све више маха. Застрашујуће приче претвориле су се у легенде – најчешће тамо где су аутори имали пуно маште и мало стрпљења, односно недовољну способност опажања.

Аристотел, који је вероватно дуго проучавао ове гмизавце и до танчина описао њихове навике, такође није одолео искушењу да о њима каже и нешто рђаво. Наводи да се gekони увлаче у ноздрве магарцима и да им тиме спречавају дисање и узимање хране а жигосе их и као отровне, чиме упозорава своје савременике на опасност.

За Плинија је ова животиња складиште отрова који се ослобађа када се gekon потопи у вино или се цео стави у неку од масти која се користила у

медицини. Али, пошто се према старој причи не ради о било каквој отрову већ о супстанци која може да изазове појаву ружних смеђих пег на кожи, није нимало необична тврдња да су њиме злонамерни покушавали лепима да оскрнавe изглед! Ако овоме додамо и нимало привлачан изглед gekona и његову способност да с лакоћом хода по таваници, јасно је зашто су га увек прогонили.

Јастучићи крију тајну

Gekon, чије научно име гласи *Tarentola mauritanica*, гмизавац је дужине око 15 центиметара и припада гуштерима. Има га у области западног и источног Средоземља, на обалама Шпаније, Француске, Италије и Југославије, у северној Африци и на Канарским острвима. Воли суво и каменито тло. Живи често у непосредној близини човека и најрадије се зачлачи у пукотине старих грађевина. Ако му то људи дозвољавају, живи чак заједно с њима и поштено им плаћа „кирију“ јер поједе сваког инсекта који се појави на зиду – пардон, на свих шест површина једне просторије.

Веома је уочљива његова способност да се с лакоћом креће чак и по прозорским стаклима тако да човек мора да се упита како је то могуће. По једној од првих претпоставки којом је неко покушао да реши ову загонетку, проширења на његовим прстима.

такозвани јастучићи, луче неку лепљиву течност. Тек крајем 19. века природњаци су пажљиво проучили ноге овог гуштера и закључили да ту нема никакве лепљиве течности

Гекон
*Tarentola
mauritanica*
живи
и
код
нас
и
једини
међу
гуштерима
„има
глас“

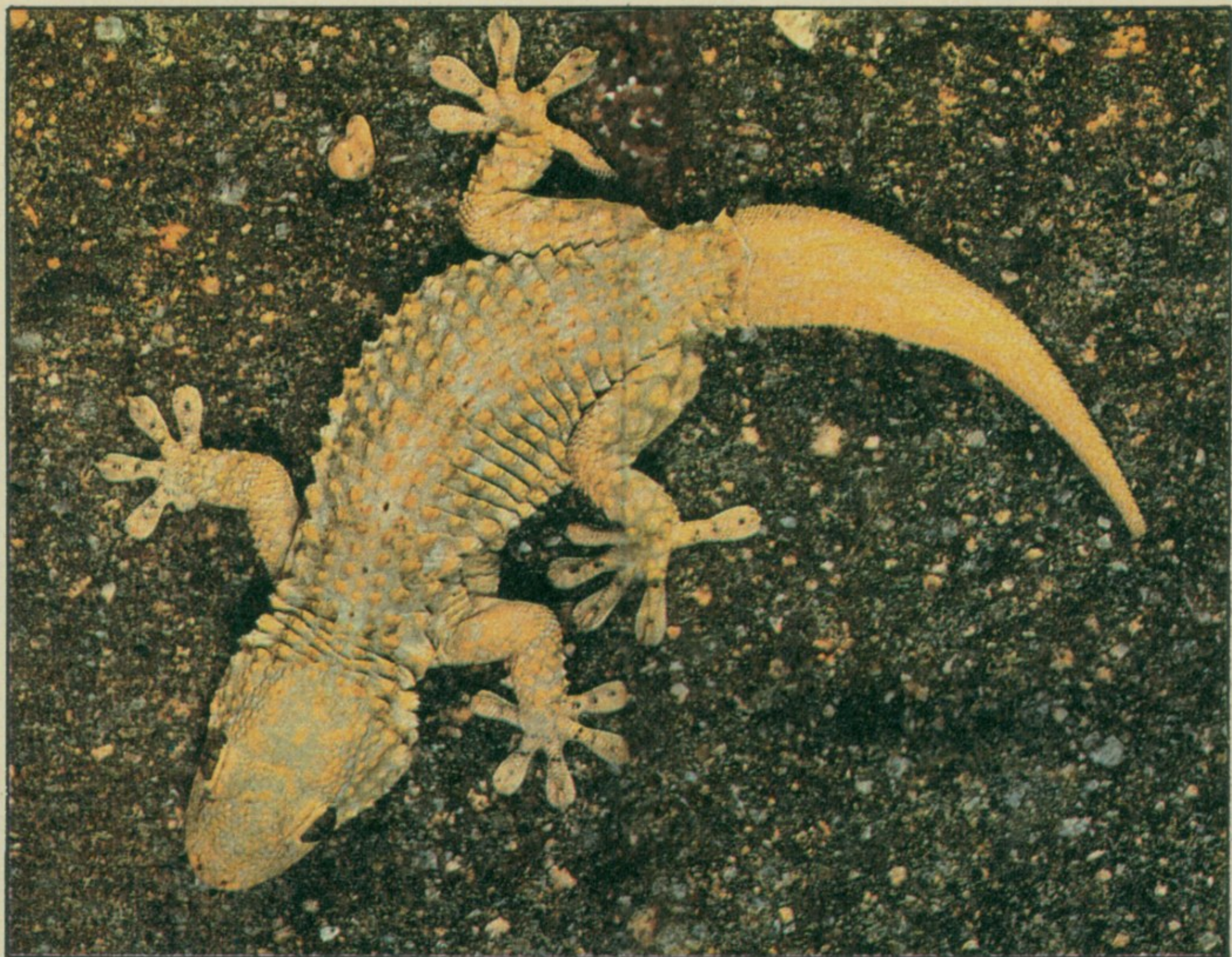
већ да се јастучићи на прсти-
ма састоје од хиљаде ситних
длачица збијених у правилно
распоређене редове одређе-
не ширине који изгледају као
да су од плиша и имају особин-
у да чврсто приањају за сва-
ку основу.

Живахан је, брз, пажљив и
зазире од свега што се кре-
ће, а веће је од њега. А ако
је мање – не може да му
умакне јер геконова незаси-
тост не зна за границе.

две до три јединке. Више је
ноћна животиња, иако у дане
који нису претопли радо изла-
зи на сунце. Лови ноћу и зато
има велике очи, али на свет-
лости му се зеница сужава
као у мачке и још више – то-
лико да када је на сунцу гле-
да само кроз четири тачкаста
отвора. На очима, у ствари,
има провидне капке који су
његове заштитне наочари.

Геконова кожа има боју
песка али може да је мења

јатног изгледа, али тиме се не
штити од непријатеља, већ
најрадије бежи и при том је
прави акробата. Ако у журби
не може да нађе пукотину у
коју би се сакрио, служи се и
другим средствима: снажним
грчењем мишића сам себи
откида део репа који настав-
ља да се увија, односно грчи.
Нападач је за тренутак збу-
њен, а он у међувремену на-
лази спас. Иако углавном сви
гуштери имају ову способ-

Добро маскирање је једна од особина овог гмизавца

Као и други рептили, геко-
н често мења кожу и при том
има необичну навику да поје-
де скинуту кошуљицу за коју
су стари природњаци неоп-
равдано тврдили да је одли-
чан лек против епилепсије.
Живи сам и у мањој групи од

према приликама и околина,
тако да се добро маскира.
Име му потиче од начина на
које се најчешће оглашава –
„гек-ко“ – мада има и врста
које цвркућу, крекећу или
гласно лају! Врста по имену
токај може да лаје баш као
пас и да угризе као штене.
Знају они и да запевају, али
њихова песма је, ипак, само
љубавни зов за време паре-
ња.

Три репа

Женке полажу два или три
јајета више пута годишње. За
разлику од других гмизаваца,
ова јаја су округла и имају
тврду љуску као у птица. По-
лажу их у земљу или пукотине
зидова и напуштају их. Инку-
бација, коју помаже сунце,
траје и по неколико месеци.

Тело гекона покривено је
малим крљуштима које су не-
што веће на стомаку. Искре-
но речено, није нимало при-

ност, геко-н их у томе далеко
надмашује. У стању је да са-
мо за неколико дана надокна-
ди изгубљени део и да га, ако
устреба, поново одбаци. По-
некад се откнуту реп држи
само на парчету коже и тада
израсте нови реп, али и стари
зарасте и поново се споји на
прелому. Тако геко-н може да
има два репа подједнаке ду-
жине а некад их буде и три.

Многи Малајци сматрају да
геко-н доноси и срећу. Верују
да ће власник нове куће бити
срећнији уколико се у његов
нови дом усели овај гмиза-
вац. Исто тако верују да ла-
веж токаја после рођења де-
тета значи да ће оно бити
срећно. Међутим, док малај-
ског гекона окружује ореол
среће, другим геко-нима није
тако наклоњена. Мит да су ге-
кони отровни прати ове без-
азлене гуштере и човек их из
незнања, а у страху, беспоп-
шtedно тамани.

С. И.

Јастучићи
на
прсти-
ма
имају
хиљаде
длачица
збијених
у редове.
Захваљујући
њима
геко-
н
може
да се
креће
и по
стаклу.

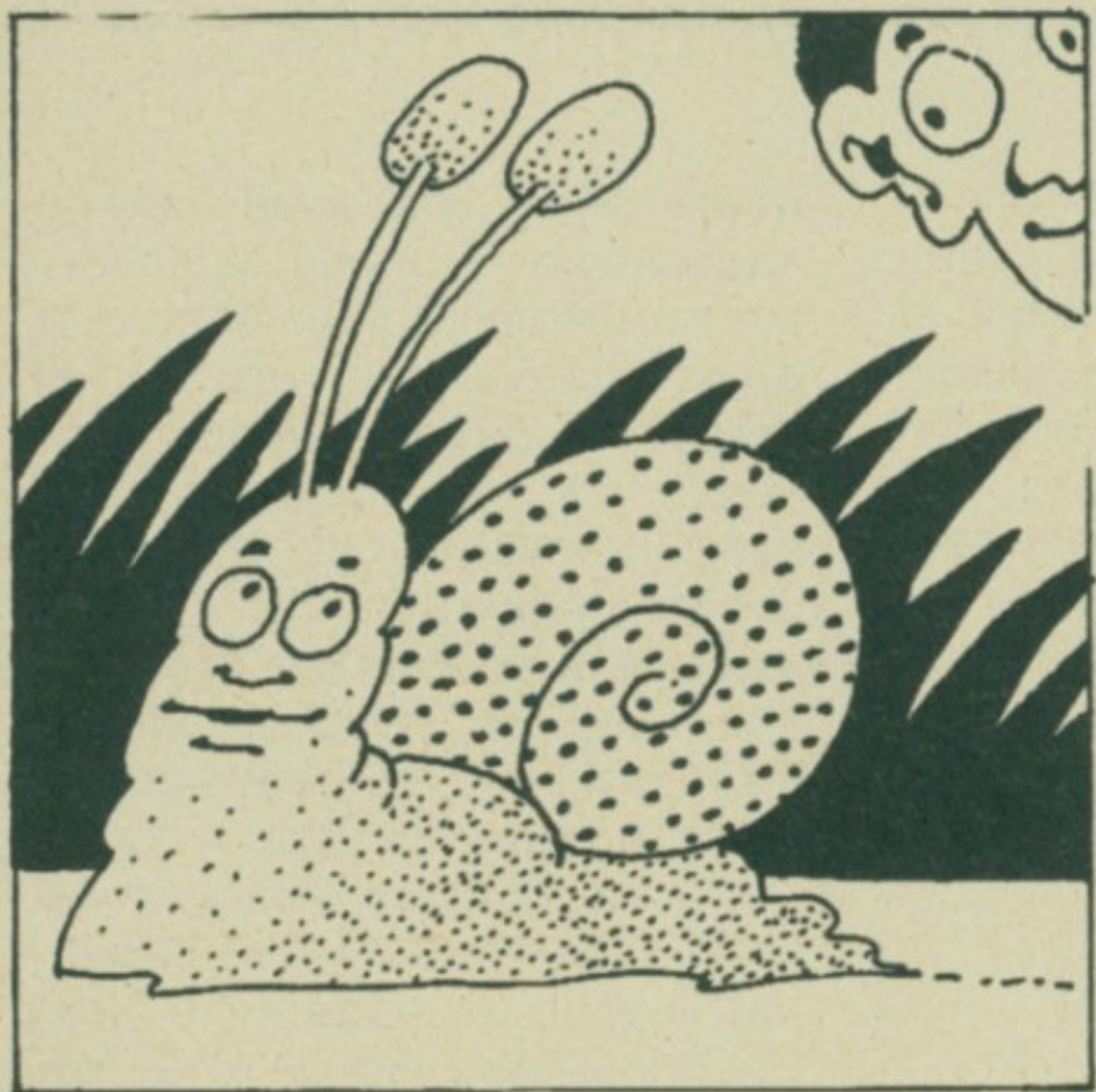
УРЕЂУЈЕ: ИВАН ЛОНЧАР

Године нису важне

Од свих наука највише ме занима зоологија и зато бих, кад порастем, желела да будем зоолог. Међутим, не знам на коју академију да се упишем и где се она налази. Надам се да ћеш ми помоћи.

ДРАГАНА,
Бачка Паланка

Зоолог се постаје кад се заврши студирање биологије на природно-математичком или ветеринарском факултету, а не на некој од академија. На овим факултетима постоје и одсеци или институти за зоологију где се знање из ове науке усавршава, специјализује. Али, зоологијом врло успешно могу да се баве и ученици разних узраста и разреда и то у склопу рада биолошке секције

или данас веома раширеног и добро организованог покрета младих истраживача. За почетак, поразговарај са наставником биологије.

Сва гора јечи од фруле...

Доста успешно свирам фрулу и желим да једног дана postanем мајстор овог инструмента попут познатих

фрулаша Саве Јеремића, Микана Обрадовића, Тихомира Пауновића, Боре Дугића... Занима ме где могу да набавим квалитетне фруле. Чуо сам да их праве у околини Чачка, али не знам ништа одређеније...

ДРАГАН ИЛИЋ,
Трубаревац
код Сокобање

Поводом твог писма разговарали смо с Бором Дугићем, човеком заслужним за својеврсно оживљавање овог некада омиљеног и опеваног народног инструмента.

Иако наоко једноставна, готово проста, ова свирала је по настанку и грађи много сложенија. За њу је потребно здраво дрво правилне грађе, довољно одлежало да би, прошавши кроз мајсторске руке вештог дрводелца, постало – фрула. Али, ма како зналачки начињена, тек направљена фрула још није „она права“. Неопходно је да се, како каже Бора Дугић, слегне, да звук сазри и оплемени се. Чак пет-шест година после настанка фрула се дорађује и то најчешће ради сâм фрулаш, тако да је он донекле и мајстор. И Бора Дугић тако ради.

Као материјал за израду користи се дрво шљиве, дрена или багрема, али се пази где је, како и колико расло. А како се фрула прави, није се никада учило ни у једној школи или на занату. Вештина се преносила с нараштаја на нараштај, као и само умеће свирања. Пред новим временима, звуковима и укусима фрула је устукнула, поготово што су све ређи истински мајстори који искључиво ручно праве овај распевани штапић. Један од њих је и Митар Васић из Белошевца код Крагујевца који прави фруле и за Бору Дугића.

Кундера је негде другде

Недавно сам прочитала роман „Неподношљива лакоћа постојања“ Милана Кундере који ме одушевио. Међутим, ја о том писцу не знам готово ништа. Зато те молим да напишеш нешто о Кундери и другим његовим делима.

ОЛГА МИТИЋ,
Ћуприја

Милан Кундера је рођен у Брну 1929. и већ годинама живи у Паризу.

После књига поезије и драма 1967. објавио је свој први роман – „Шала“ – за који је следеће године добио награду Удружења писаца Чехословачке. Већ по том делу о драми једне земље у којој се преплићу локално и универзално, пролазно и вечно, смешно и озбиљно, видело се да се ради о писцу који ће на свој начин обележити једну књижевну епоху.

Следила је књига новела „Смешне љубави“ објављена прво у Прагу 1969. а коначна верзија на француском 1970. према којој су објављени преводи на другим језицима, па и нашем. „Смешне љубави“ добиле су награду издавачке куће „Чехословачки списатељ“ 1969.

Роман „Живот је другде“ први пут је објављен у француском преводу у Паризу 1973. и добио награду „Медисис“ као најбоља страна књига.

„Опроштајни валцер“ написан је у Чехословачкој, а објављен на француском језику 1976. Ова на изглед обична љубавна прича прераста у драму данашњег човека, кроз коју се наслућују обриси друштвених прилика земље у којој се радња догађа. Поједини делови, а нарочито крај „Опроштајног валцера“, убрајају се у антологијске странице новије европске књижевности. Роман је добио награду „Мондело“ 1978. као најбоља страна књига у Италији те године.

„Књига смеха и заборав“, писана је у Француској од 1976. до 1978. Преведена је на многе језике и добила је Награду Комонвелта.

„Неподношљива лакоћа постојања“, роман објављен скоро истовремено на француском, енглеском и нашем језику, добио је америчку награду „Пос Анђелес Тајмс“ 1982. То је пре роман љубави него роман о љубави, кроз који се провлаче акорди о смрти и забору којем су изложени и народи и појединци.

Имена су, ипак, важна

Молимо читаоце да писма, односно питања или предлоге упућене „Малој пошти“ потписују пуним именом и презименом и адресом. Наравно, обећавамо да испод писама личне природе и сличних нећемо објављивати цело име. Тако ће ваша и наша „Мала пошта“ бити садржајнија и веродостојнија. Хвала и пишите.

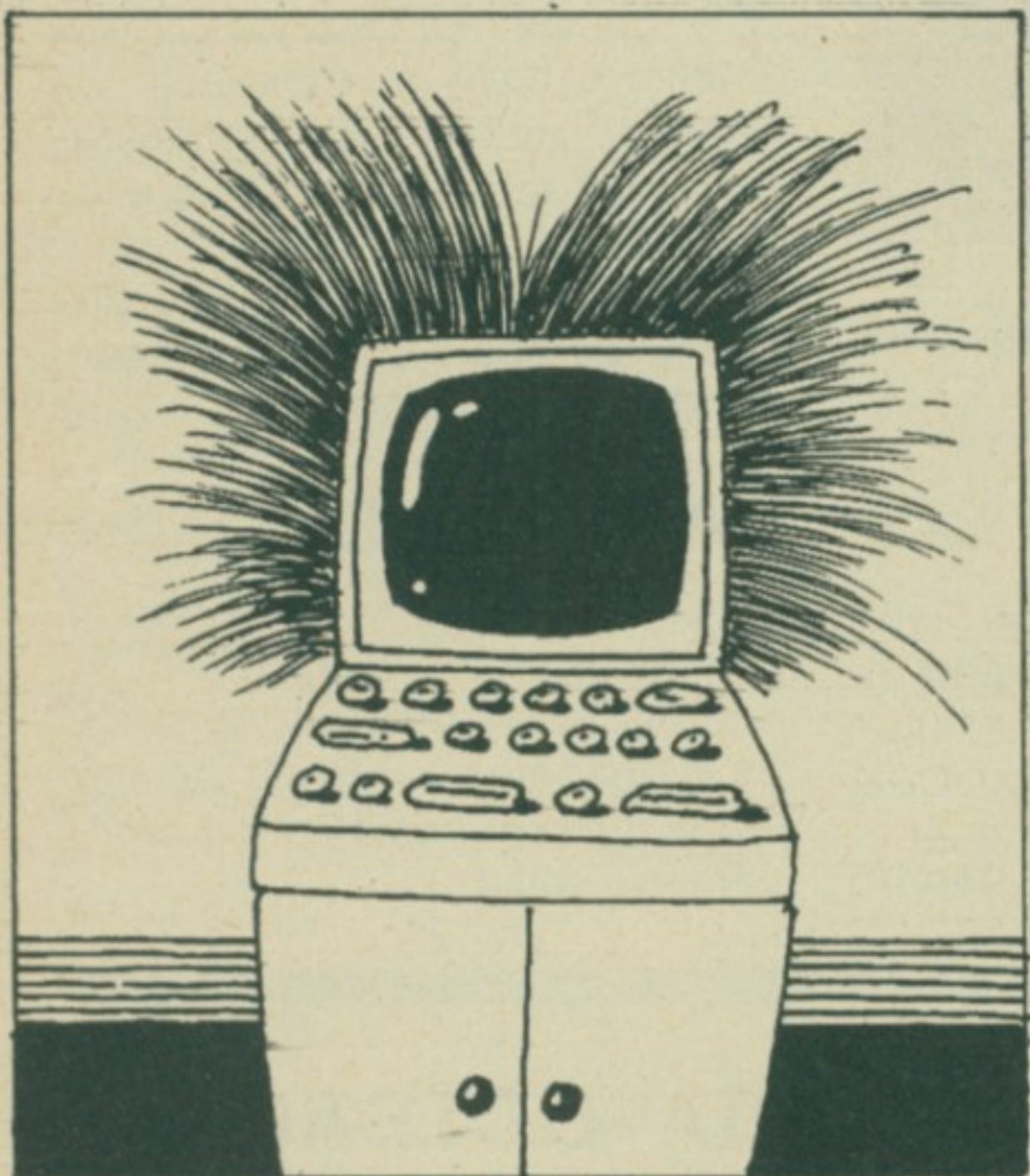
Ваш „Забавник“

Фризуре из компјутера

Већ неколико година имам дугачку косу и сад бих желела да се ошишам сасвим кратко, али се не усуђујем јер не знам како ћу изгледати с таквом фризуром. Чула сам да у Београду постоји фризерски салон опремљен компјутерима који одређују облик фризури. Да ли је то тачно и где се налази?

ТАТЈАНА,
Београд

Распитали смо се и сазнали да фризерски салон Момчила Путника (тел. 451-591) у Улици маршала Толбухина у Београду поседује компјутере који „на научној основи“ одређују најбољу фризуру. Цена употребе компјутера износи 70 динара, чему се додају остале услуге.

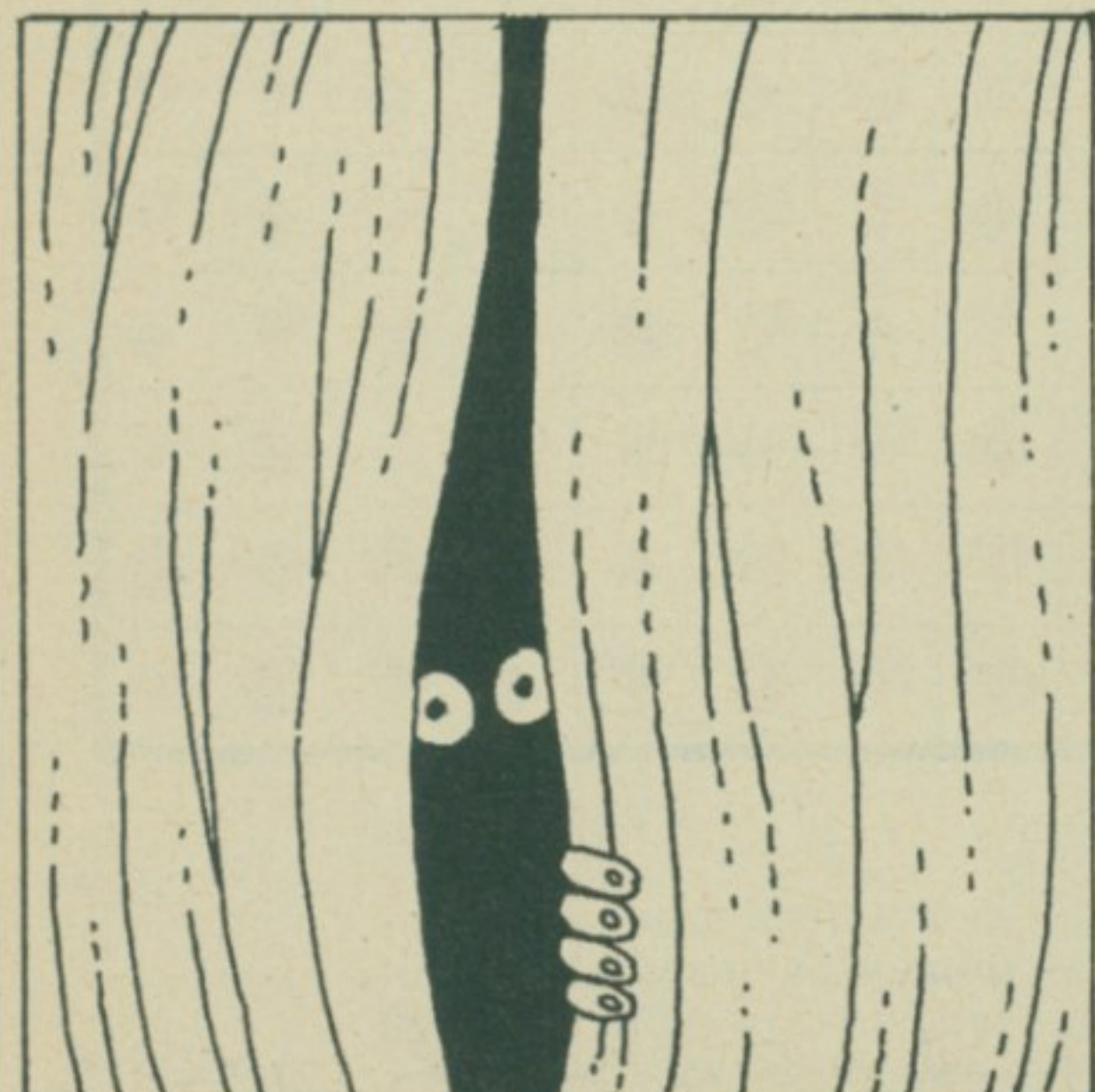

Желим да глумим

Идем у средњу школу и волим да глумим. Молим те да ми предложиш неку драмску секцију или аматерско позориште у Београду где бих могла да остварим своју жељу.

ЈЕЛЕНА,
Београд

У Београду постоји неколико аматерских позоришта, па је најбоље да се о свему детаљније распиташ у Савезу аматера Србије, Зелени венац 2, телефони 628-576 и 634-072.

ТРАЖИМО

ПРИЈАТЕЉЕ

Гордана Остојић, Драгојла Чпајака 27, 31300 Коловрат, Пријепоље – 17 година, сакупља постере, воли музику и спорт.

Azalekor Kotoka Yaw, Post office Box 312, Mamprobi – Accra, Ghana – 14 година, воли музику и тенис.

Данијела Пекић, Радосава Бурића 290, 81000 Титоград – 13 година, воли дружење.

Матјаж Озбич, Рибница на Похорју 89, 62364 Рибница на Похорју – 14 година, сакупља марке и постере.

Мирела Вилгорац, Трг Вилема Шекспира 5/1-2, 71000 Сарајево – 14 година, сакупља постере и марке.

Мелиха Саџак, Барутана 19, 71000 Сарајево – 16 година, сакупља марке.

Бојан Борзош, Вукице Митровић 14, 35230 Ћуприја – 10 година, жели да се дописује са вршњацима.

Гордана Павловић, Владимира Роловића 7/10, 34000 Крагујевац – 14 година, сакупља марке, значке и салвете, воли дружење.

РЕШЕЊЕ ЕНИГМАТИКЕ

УКРШТЕНЕ РЕЧИ: Аракс, плавет, терет, ролери, а, аналитичар, Киген, Сарита, еноти, Тритон, рин, осам, циглана, кита, Тит, уј, скуше, паспарту, Елиот Нес.

ШТА НЕДОСТАЈЕ: (II ВИЊЕТА) прегиб на капи, тачка на слици, џеп на жениним панталонама, део воде на патосу, пепео на цигарети, једна дашчица на сталку поред човека; (III ВИЊЕТА) марамица у задњем џепу, део етикете на кантици с бојом, један крај женине мараме, обрис боје на зиду, шав рукава, манжетна на жениним панталонама; (IV ВИЊЕТА) један превој на рукаву, поклопац на мањој кутији, део женине мараме, горњи део рама слике на патосу, парче дима од цигарете, зачка слике коју жена намешта.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

БРОЈ 2018

YU ISSN 0032-339X

Први број Политикиног Забавника изашао је 28. фебруара 1939. године

Директор НИП „ПОЛИТИКА“
др Живорад Минових

Главни и одговорни уредник
Зефирино Граси

ИЗДАВАЧКИ САВЕТ

Сима Беговић, Бранка Булатовић, Милојко Ђоковић, Љубинка Ђуровић, Љиљана Златковић, Милан Илијин, Милован Кљајић, Нада Михаиловић, Душан Петровић (председник), Драгољуб Петровић, Радован Поповић, Зора Продановић, Радомир Ристић (заменик), Верица Смиљанић и Никша Стипчевић. Чланови Савета из Редакције: Зефирино Граси, Соња Јашовић, Мирјана Маринковић и Петар Милатовић.

РЕДАКЦИЈА:

Диего Варагић, Радана Весовић, Олга Вукадиновић, Душан Глушац, Бојана Дожић, Светлана Ивановић, Мина Илић, Соња Јашовић (ликовно-графички уредник), Славољуб Кеџић (помоћник гл. уредника), Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Мирјана Маринковић (уредник стрипа), Иванка Миладиновић, Петар Милатовић, Вера Милићевић, Весна Минић, Нада Невајдић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрновић, Зоран Петканић, Радоје Савић, Весна Софреновић, Војислав Стаменковић, Недељка Сташић, Даринка Тодоровић, Миленко Тодоровић, Милош Томић и Бранислава Црномарковић.

СЕКРЕТАРИЈАТ:

Јованка Војводић, Олгица Стаменић и Зорица Филиповић.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ – редакција „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“, Македонска 29, 11001 Београд. Поштански факс 124. Телефони: секретаријат 324-471, редакција 324-483, техничка редакција 326-620, централа 324-191 и 325-761, претплата: 328-776. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије, број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ПРЕТПЛАТА ЗА НАШУ ЗЕМЉУ:

Месечна 48,00 динара, тромесечна 144,00 динара, полугодишња 288,00 динара

ПРЕТПЛАТА

ЗА ИНОСТРАНСТВО:

Месечна 96,00 динара, тромесечна 288,00 динара, полугодишња 576,00 динара

Претплата се врши на жиро-рачун број 60801-603-24875 уз обавезну назнаку НИП „Политика“ – ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ: „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО

У СТРАНОЈ ВАЛУТИ – ШЕСТОМЕСЕЧНА:

САД	USD	50.-
СР НЕМАЧКА	DEM	83.-
ШВЕДСКА	SEK	297.-
ФРАНЦУСКА	FRF	276.-
ШВАЈЦАРСКА	CHF	71.-

Уплате из иностранства слати на девизни рачун НИП „Политика“ код БЕОГРАДСКЕ БАНКЕ, Деоничарско друштво, Главна филијала „ИНВЕСТБАНКА“ – Београд, на рачун број: 60811-623-63-257310-999-00054 уз обавезну назнаку: ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“

* ГОДИШЊУ ПРЕТПЛАТУ
НА ЛИСТ НЕ ПРИМАМО.

ИМПРЕСУМ (латински IMPRESSUM), штампана ствар, штампање, по закону обавезно означавање имена издавача и уредника, одговорних за садржину часописа.

КАКО СЕ
СЛАЖЕТЕ СА
СИМПАТИЈОМ?

ВАГА

ПИШЕ: ЕЛИЗАБЕТА
ЛУКИЋ-ЗЕЉУГ

ПРЕТЕЖНО

НЕЖНО

ВАГА – ВАГА

За њих је важно да буду искрени једно према другом, само тако могу да остваре добру везу. Воле ситне нежности, једно другом сваког тренутка показују своја осећања, пишу љубавна писамца, сатима причају телефоном јер им се чини да је сваки тренутак који проведу одвојено губљење времена. Не смеју да сумњају у симпатију.

ВАГА – ШКОРПИОН

Ово је занимљива, романтична веза. Сјајно се разумеју. Боље је када је мушкарац

Шкорпион јер је јачи знак и не воли да му неко намеће мишљење. Дама Вага је нежна, романтична, одушевљава се Шкорпионовим досеткама и темпераментом. Могу да остваре дугу везу, чак и да старост дочекају заједно.

ВАГА – СТРЕЛАЦ

Воле да једно другом причавају мала, пријатна изненађења, обасипају нежношћу своју симпатију, воде рачуна о важним датумима и једно другом радо поклањају ситнице. Немају много смисла за чување новца, најчешће га брзо потроше, а онда смишљају како да лепо проведу

време заједно, што им увек полази за руком.

ВАГА – ЈАРАЦ

Ова веза готово да је неостварљива. Код старијих је донекле могућа, али код младих никако. Вага је несрећна у овој вези, нема ничега што она воли, мора да опрашта

Јарцу равнодушност, хладнокрвност, док Јарац тешком муком може да разуме лепшавост Ваге. За обоје је боље да прекину.

ВАГА – ВОДОЛИЈА

Лако се препознају и брзо почињу разговор. Воле авантуру, забаву, опасност, уживају у свему на шта се други тешко одлучују. Уживају у својим необичним играма, разумеју се без много приче, нежни су једно према другом. Ово је дивна веза која може да траје дуго, понекад – дуже од вечности.

ВАГА – РИБЕ

Њих двоје су у чудној вези коју ни једно не разуме најбоље, али ипак осећају потребу да буду заједно. Воле да сањаре. Ово је романтична младачка веза.

ДА ЛИ МОЖЕШ ДА ОСТВАРИШ ДУГУ ВЕЗУ СА ТРЕНУТНОМ СИМПАТИЈОМ?

ТИ

СИМПАТИЈА	Овен	Близнаци	Рак	Лав	Дев	Стрелац	Јарак	Близнаци	Рак	Лав	Дев	Стрелац	Јарак
Овен	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Близнаци	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥
Рак	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥
Лав	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Дев	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥
Стрелац	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥
Јарак	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Близнаци	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Рак	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Лав	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Дев	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Стрелац	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦
Јарак	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦	♥	♦

- дуга и лепа веза
- мораш да правиш уступке
- – тешко ће ти поћи за руком
- ♦ – нема никаквих шанси

BATMAN

WITH ROBIN

У БОРБИ ПРОТИВ ЗЛОЧИНА

BATMAN, ROBIN, and indicia are trademarks of DC Comics Inc. All Rights Reserved.

НАСТАЛА ЈЕ ГУЖВА У КОЈОЈ ЈЕ БИЛО НЕМОГУЋЕ ОТКРИТИ БИЛО КОГА...

НЕ, АЛИ ГЛАВНО УЗБУЂЕЊЕ ТЕК ДОЛАЗИ!

ИМАМ ГА! АХХХ!

ВИДИШ ЛИ ГА, БЕТМЕНЕ?

БЕТМЕН И РОБИН НАШЛИ СУ СЕ НА БАЛКОНУ. А ТУ ИХ ЈЕ ЧЕКАО...

КЛОД ТАУН!

ЈЕ ЛИ МРТАВ?

СИГУРНО ГА ЈЕ ОНАЈ МАНИЈАК УДАРИО!

ПОЛАКО! НИЈЕ СТРАШНО!

ХТЕО САМ ДА ГА СПРЕЧИМ!

КУДА ЈЕ ОТИШАО?

КРОЗ ОВА ВРАТА! ВОДЕ ИЗА БИНЕ!

БИКЕ СВЕ У РЕДУ, ТАУНЕ! ВИДИМО СЕ!

ШЕШИР! ПАО МУ ЈЕ У ГУЖВИ!

НИЈЕ МОГАО ДАЛЕКО! ЗАР НЕ?

НЕМА ШАНСЕ!

TM & © DC Comics Inc. 1943, 1971
Dist. By Editors Press Service Inc.

У СЕНЦИ, ИЗА ПОЗОРНИЦЕ...

АЛИ, ЗАШТО НЕ ПОВЕГНЕМО ЗАЈЕДНО, КЕРОЛ?

ЈЕР ТО НИЧЕМУ НЕ ВОДИ! МОРАМО СЕ СУОЧИТИ СА ИСТИНОМ!

ПРИЈАТЕЉИ, МИС ВЕСТ... ОСИМ АКО ВАШ ПАРТНЕР НЕ ЖЕЛИ КАВГУ!

ОХ! КО ЈЕ ТО?

ШТА БИ МИ БРЕДЛА БОРБА СТОБОМ, БЕТМЕНЕ?

И ЈА НЕ ЖЕЛИМ БОРБУ! СВЕ КУ ВАМ РЕКИ...

ПРИСТОЈНИ НЕКИ ЛОУДИ, РОБИНЕ? ШТА КАЖЕШ?

